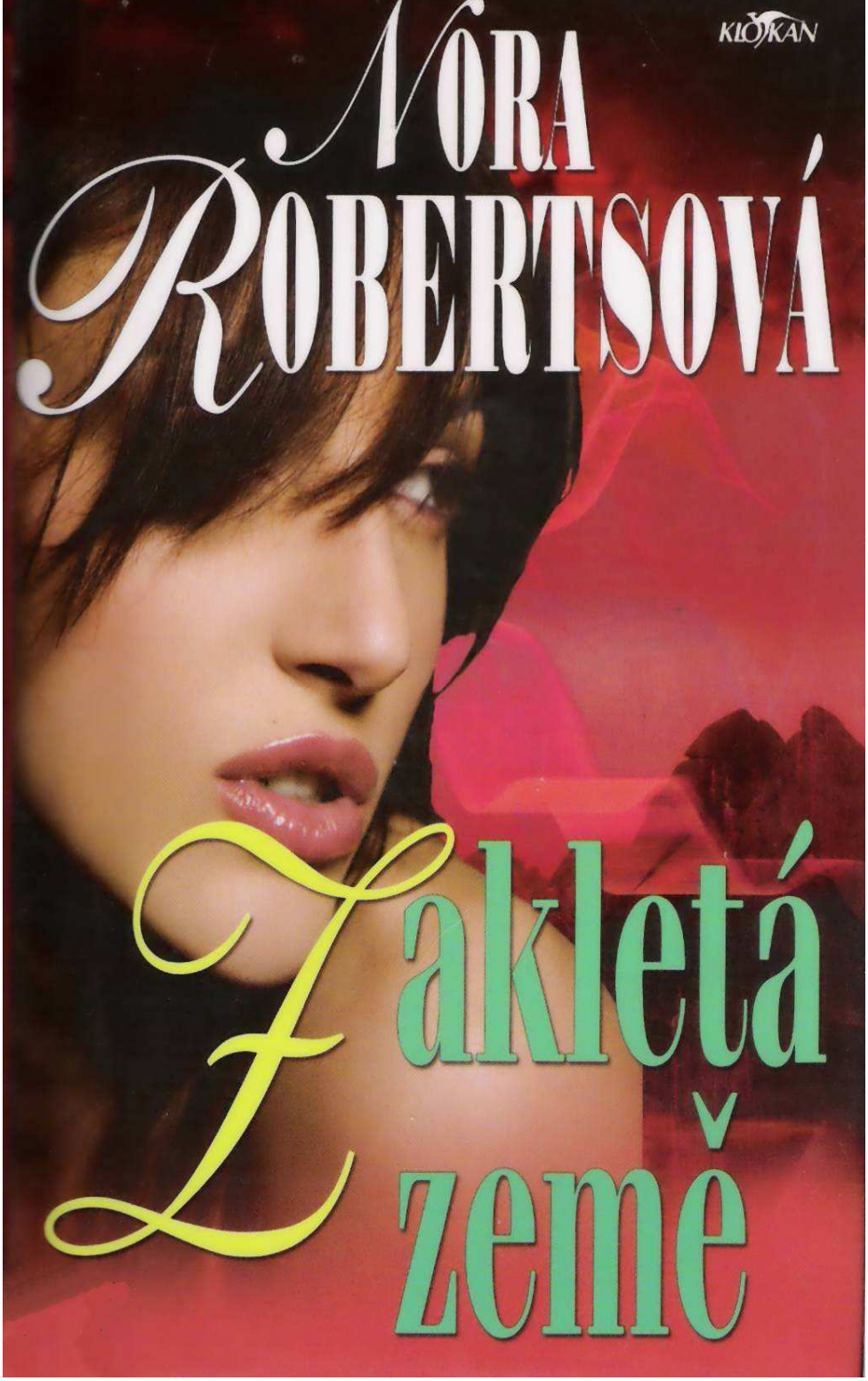

KLOŠKAN
NORA
ROBERTSOVÁ
Zakletá
země

NORA ROBERTSOVÁ

Zakletá země

KLOKAN

Copyright © 2001 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášova, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HEAVEN AND EARTH
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2007
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydáni první

ISBN 978-80-7362-424-8

Všem sestrám,
nikoli pokrevním,
ale sestrám srdce.
Tam sídlí kouzlo.

Prchavá jak stín, krátká jako sen,
nic víc než blesk za černé noci,
jenž v *mžiku rozetne nebe a zem.*
A než člověk stihne říci: „Pohleď!“,
čelisti temna ji pohltí.
A jasná skvoucí chvíle obrátí se v *nic.*
WILLIAM SHAKESPEARE

Prolog

ostrov Tří sester
září 1699

Vzývala bouři.

Kvílení větru, blesky, zuřivost moře, jež tvořily vězení i ochranný val. Vzývala síly, které sídlily v ní i mimo ni. Kladné i temné.

Stála osamělá a štíhlá na větrem bičované pláži a její plášť připomínal křídla. Sama se svým žalem a vztekem. Se svou mocí. A ta moc ji teď naplnila a zmítala jí jako šílící milenec.

A tak to nejspíš bylo.

Svého muže a děti přenesla ve spánku a nevědomosti na toto místo, aby je ochránila. A teď už se k nim nikdy nevrátí, nikdy nevezme jejich milované tváře do dlaní.

Muž bude truchlit a děti ji opláčou. Ale ona se nesmí vrátit. Nemůže sejít z cesty, kterou si zvolila.

Za vše se platí. Ale spravedlnost, třebaže tvrdá, nakonec zvítězí.

Stála tam s rukama napřaženýma k bouři, kterou vyvolala. Vlasy, jejich temné prameny, šlehaly jako biče ve větru. „To nesmíš."

Náhle vedle ní stanula žena zářící jako oheň, po němž dostala jméno. Měla bledou tvář a oči potemnělé strachem.

„Už to začalo."

„Tak to zastav. Zastav to, než bude pozdě, sestro. Nemáš na to právo."

„Právo?" Ta, které říkali Země, se prudce otočila a oči jí zaplály. „Kdo by měl větší právo? Když v Salemu

vraždili nevinné, pronásledovali je a věšeli, neudělaly jsme nic.“

„Zastav jednu povodeň, vyvoláš druhou. To přece víš. Stvořily jsme tohle místo.“ Oheň rozhodila rukama, aby obsáhla ostrov, kolébaný vlnami. „Pro bezpečí a přežití. I pro naše umění.“

„Bezpečí? Jak teď můžeš mluvit o bezpečí a přežití? Naše sestra je mrtvá!“

„A já se pro ni trápím stejně jako ty.“ Prosebně si položila ruce na hruď. „Moje srdce také pláče. Její děti jsou teď v naší péči. Opustíš je jako ty svoje?“

V jejím srdci bylo jen šílenství a cloumalo jí jako vítr jejími vlasy. I když to věděla, neuměla se bránit. „On nesmí zůstat bez trestu. Nesmí žít, když ona zemřela.“

„Jestli někomu ublížíš, porušíš přísahu. Uškodíš své moci a co vyšleš, to se ti třikrát vrátí zpět.“

„Spravedlnost něco stojí.“

„Tohle je velká cena. Tvůj muž přijde o manželku a děti o matku. A já o další milovanou sestru. Ale co víc, zničíš víru v to, čím jsme. Ona by si to nepřála. Takhle by se nezachovala.“

„Zemřela, než aby ochránila sama sebe. Zemřela právě proto, čím byla a čím jsme my. Zapřísahala svou moc kvůli lásce, a to ji zabilo.“

„Její volba.“ A stále tak těžko pochopitelný fakt. „Ale stejně nikomu neublížila. Udělej to, použij svoji sílu tímhle způsobem a odsoudíš sebe i nás všechny k záhubě.“

„Nemůžu se tady schovávat.“ Měla v očích slzy, které se v záblescích krvavě leskly. „Nemůžu se k tomu obrátit zády. To je moje volba. A můj osud. Vezmu si jeho život za její a navždy ho zatratím.“

Pak si ta, které říkali Země, vyžádala pomstu. Své přání vyslala jako smrtící šíp a obětovala svoji duši.

1

ostrov Tří sester
leden 2002

Namrzlý písek jí křupal pod nohama, když přebíhala dlouhou zakřivenou pláž. Zpěněné vlny na něm zanechávaly obrazce, připomínající potrhané krajky. Nad hlavou jí neúnavně pokřikovali rackové.

Zahřáté svaly jí pracovaly jako dobře promazaný stroj, když dokončovala třetí kilometr svého každodenního ranního běhu. Udržovala rychlé, pravidelné tempo. Vydechovala bílé obláčky a zpět nasávala ledový vzduch.

Cítila se báječně.

Na větrné pláži nebyly jiné stopy než její. Vracela se v nich a cestou zpět do nich znova otiskovala nohy.

Kdyby svých pět kilometrů chtěla uběhnout jedním směrem, překonala by celý ostrov v nejširším bodě.

Tahle představa ji vždycky potěšila.

Malý kousek země nedaleko pobřeží Massachusetts byl její. Znala tu každý kopec, každou uličku, útes i zátoku. Zástupkyně šerifa Ripley Toddová cítila k ostrovu Tří sester víc než náklonnost – cítila odpovědnost.

Vycházející slunce se začalo odrážet od výkladních skříní na Hlavní ulici. Za pár hodin se otevřou obchody a lidé začnou přecházet ulicemi za svými povinnostmi.

Teď v lednu sem mnoho turistů nepřijíždělo. Pár jich trajektem z pevniny dorazí, aby nakoukli do obchůdků, zajeli na útesy nebo si koupili čerstvou rybu přímo v docích. Ale jinak patřila zima starousedlíkům.

Zimu měla nejraději.

Na konci pláže, U opěrné stěny pod městečkem, se obrátila a vyrazila na poslední úsek. Rybářské lodě brázdily hladinu barvy světlého ledu. Ta se ale za denního světla

změní. Nepřestalo ji fascinovat, kolik odstínů může mít moře.

Uviděla loď Carla Maceyho a pak drobnou postavu na zádi se zvednutou rukou. Zasalutovala mu a pokračovala v běhu. Při počtu tří tisíc stálých obyvatel nebylo těžké každého rozeznat.

Trochu zvolnila krok, aby se ochladila, ale také aby prodloužila svoji samotu. Často po ránu běhávala v doprovodu Lucy, bratrovy fenky, dnes se však ven vypravila sama.

Samota byla další z věcí, které měla tak ráda.

Chtěla si pročistit hlavu. Potřebovala tolik věcí promyslet. Na něco z toho ovšem nechtěla myslet teď. To, co opravdu musela vyřešit, nebyl skutečný problém. Nemůže přece za problém považovat věc, ze které má radost.

Bratr se právě vrátil z líbánek a nic ji netěšilo víc než vidět, jak jsou s Nell šťastní. Po všem, co museli prožít, bylo tak hezké vidět je spokojené v domě, kde ona a Zack vyrostli.

A za posledních pár měsíců od toho léta, kdy Nell na ostrově našla útočiště před strachem, se z nich staly opravdové kamarádky. Tolik ji těšilo, jak Nell rozkvetla a zocelila se.

Ale i přes to všechno mělo hnízdečko lásky jednu vadu. A to Ripley Karen Toddovou.

Novomanželé přece nemohli sdílet prostor s ženichovou sestrou.

Před svatbou na to vůbec nepomyslela, a ani potom, co jim zamávala na cestu na Bermudy, neviděla výsledný obrázek.

Ale když se vrátili, celí uzardění a zachumlaní v líbánkovém oparu, nic nemohlo být jasnější.

Novomanželé potřebují soukromí. Nemůžou ani pomyslet na vášnivý sex na podlaze v obýváku, když hrozí, že tam ona kdykoli vejde.

Ne že by něco takového naznačili. To by neudělali. Ti dva by klidně mohli nosit placky s nápisem, jsme děsní slušňáci. Což by třeba Ripley o sobě nikdy neřekla.

Zastavila se na konci pláže a opřela se o skalní výčnělky, aby si protáhla lýtka, stehna a zádové svaly.

Tělo měla štíhlé a vláčné jako mladý tygr. Byla hrdá na něj i na svou sebekontrolu. Jak se předklonila, kulich jí z hlavy spadl do písku a vlasy barvy dubové kůry se uvolnily.

Nechávala je růst, protože pak nevyžadovaly pravidelný zástřih. To byl vlastně další druh sebekontroly.

Oči měla výrazně zelené. Když se jí zachtělo, pohrála si s řasenkou a očními linkami. Po delším dumání došla k závěru, že právě oči jsou to nejlepší z nesourodých rysů jejího hranatého obličeje.

Měla mírný předkus, protože nesnášela rovnátka. Široké čelo a téměř rovné tmavé obočí po předcích z Ripleyovy strany.

Nikdo by asi neřekl, že je pěkná. Takové jemné slovo by ji snad i urazilo. Raději se viděla jako výrazná a sexy žena, která přitahuje muže. Pokud na ně zrovna měla chuť.

Což ji už několik měsíců ani nenapadlo, usmála se.

Mohla za to příprava svatby, svatební cesty a pomoc Zackovi a Nell s řešením právních zádrhelů, aby se vůbec mohli vzít. A musela si přiznat, že v ní od Halloweenu stále přetrvávaly neklid a úzkost z toho, že v sobě otevřela dveře, které kdysi dávno záměrně zazdila.

Ale nemohla jinak. Udělala, co bylo třeba. A už to nechtěla opakovat. Nehledě na to, kolik pošklebků si tím od Mii vysloužíí.

Pomyšlení na Miu ji vrátilo na začátek.

Mia má přece prázdný domek. Pronajímala ho Nell, ale ta se odstěhovala k Zackovi. Třebaže Ripley nechtěla mít s Miou žádné vazby, ani čistě obchodní, žlutý domek nabízel perfektní řešení.

Byl malý, prostý a skýtal soukromí.

Dávalo to smysl, řekla si cestou po klikatých dřevěných schodech z pláže. Bylo to nepříjemné, ale praktické řešení.

I tak by možná neškodilo, kdyby ještě pár dní počkala a dala vědět, že hledá bydlení. Možná by jí do klína spadlo něco, co nepatřilo právě Mie.

Rozveselená tou představou vyběhla na zadní verandu.

Nell už jistě bude péct a v kuchyni to zavoní jako v nebi. Největší výhodu viděla v tom, že nemusí hledat něco k snídani. Prostě to tam bude. Úžasné, chutné jídlo kdykoli po ruce.

Jakmile se dotkla dveřního knoflíku, zahlédla přes sklo Zacka s Nell. Byli do sebe zapletení jako břečtan a kmínek stromu.

„Ach bože."

Zadržela dech, tiše ustoupila a pak s dusotem a hvízdáním vystoupala zpět na verandu. Tak jim poskytne čas na to, aby se rozpletli. Aspoň v to doufala.

Ale její problém to neřešilo. Přece jen bude muset vyjednávat s Miou.

Pokusí se mluvit věcně. Měla pocit, že by Mia odmítla žlutý domek pronajmout, kdyby poznala, jak velký o něj má Ripley zájem.

Ta ženská vždycky dělala schválnosti.

Nejlepší by samozřejmě bylo požádat o přímluvu Nell. Pro tu měla Mia slabost. Ale představa, že by jí někdo umetal cestičku, ji odpuzovala. A tak se jen jako obvykle staví v kavárně, což dělala od chvíle, kdy si tam Nell vzala na starost kuchyň.

Tak vyřídí náležitý oběd a nový byt jedním vrzem.

Svižně prošla Hlavní ulici, spíš proto, že věc chtěla rychle vyřídit, než kvůli větru, který si pohrával s jejím culíkem, prostrčeným otvorem čepice.

Když došla ke Knižní kavárně, zastavila se a našpulila rty.

Mia vytvořila novou výlohu. Stoličku se střapci, měkký temně červený přehoz a pár svícnů s rudými svíčkami naaranžovala zdánlivě ledabyle spolu s kupkou knih. Protože Mia nic nedělala ledabyle, musela Ripley uznat, že je to přátelský a vábivý výjev. A navíc i trochu sexy.

Venku je zima, oznamovala ta výloha. Pojďte si koupit knížky, u kterých se doma zakutáte.

Ať by o Mie řekla cokoli – a že toho bylo hodně, co by mohla říct – musela uznat, že je to dobrá obchodnice.

Ripley vešla do tepla a automaticky si rozvázala šátek na krku. Útulnou místnost lemovaly tmavě modré police. Ve skleněných vitrínách uviděla hezké drobnosti a zajímavé dekorace. V krbu plápolaly zlaté plameny a přes hluboké křeslo visel další, tentokrát modrý přehoz.

Jo, Mia ví, jak na to, pomyslela si Ripley.

Ale bylo toho mnohem víc. Další police se svíčkami různých tvarů a velikostí. Hluboké mísy plné oblázků a křišťálů. Pestrobarevné krabičky s tarotovými kartami a runami.

Všechno zase tak nenásilně naaranžované, zamračila se Ripley. Mia nestavěla na odiv fakt, že obchod vlastní čarodějka, ale ani to neskrývala. Rip věděla, že zisky tady zajišťuje i lidská zvědavost – turistů i místních.

Ale co jí bylo po tom.

Za zdobně vyřezávaným pultem seděla Miina hlavní prodavačka Lulu. Právě obsloužila zákazníka, sklepla si na nos brýle se stříbrnými obroučkami a pohlédla přes ně na Ripley.

„Že bys dneska hledala něco pro mysl, a nejen pro žaludek?“

„Ne. Moje mysl je zaměstnaná až dost.“

„Kdo víc čte, víc pochopí.“

Ripley se zazubila. „Já už všechno chápu.“

„To si myslíš. Právě nám přišla novinka jako dělaná pro tebe. *101 nejlepších hlášek – unisex*.“

„Lu.“ Ripley se na ni cestou ke schodům do patra pyšně usmála. „Tu knihu jsem sepsala já.“

Lulu se zašklebila. „Poslední dobou jsem tě s nikým neviděla," zavolala.

„Poslední dobou jsem neměla náladu."

Ve druhém poschodí byly další knihy a zákazníci brouzdající mezi regály. Ale větší lákadlo tady představovala kavárna. Ripley hned ucítila vůni polévky, dnes sytou a kořeněnou.

Ranní hosté, kteří hltali Nelliny muffiny nebo cokoli úžasného zrovna vytvořila, ustoupili lidem, co zašli na oběd. Za takového počasí jistě budou hledat něco horkého a vydatného, než se nechají svést jedním z Nelliných hříšných zákusků.

Prohlédla si vystavené jídlo a vzdychla. Krémové pusinky. Nikdo se zdravým rozumem nemohl odolat krémovým pusinkám, třebaže dál byly na výběr lákavé větrníky, ovocné košíčky, sušenky a jakýsi dort s několika vrstvami krému.

Autorka těch uměleckých děl právě markovala zboží. Měla hluboké, jasně modré oči a krátké zlaté vlasy jako auru kolem tváře, zářící zdravím a pohodou. Ve tvářích se jí ukázaly dolíčky, když s úsměvem poslala zákazníka k jednomu z kavárenských stolků u okna.

Některým lidem manželství svědčí, pomyslela si Ripley. A Nell Channingová-Toddová k nim patřila.

„Dneska ti to moc sluší," poznamenala.

„Cítím se skvěle. A rychle mi to utíká. Jako polévka je dneska minestrone a sendvič…"

„Dám si jen polívku," přerušila ji Ripley, „protože ke štěstí potřebuju i jednu tu pusinku s krémem. A taky kafe."

„Hned to bude. K večeři upeču šunku," dodala Nell. „Takže se před cestou domů necpi pizzou."

„Tak jo, jasně." To Ripley připomnělo její druhý úkol. Šoupla nohama a rozhlédla se po místnosti. „Nikde jsem nezahlídla Miu."

„Pracuje v kanceláři." Nell nabrala polévku a přidala k ní křupavý, ráno upečený rohlík. „Myslím, že se každou

chvíli ukáže. Dneska jsi vyběhla z domu tak rychle, že jsem si s tebou ani nepromluvila. Děje se něco?“

„Ne.“ Možná by si neměla zařizovat bydlení a nic předem neříct. Ripley uvažovala, jestli to spadá do oblasti slušného chování ve společnosti, což nebyla její silná stránka.

„Nebudu ti překážet, když se najím v kuchyni?“ zeptala se. „Pak bych si s tebou mohla promluvit, i když pracuješ.“

„Jasně. Pojď dozadu.“

Nell zanesla jídlo k pracovnímu stolu. „Určitě se nic neděje?“

„Nic,“ ujišťovala ji Ripley. „Jen je tam psí počasí. Vsadím se, že jste litovali, že jste na jihu nezůstali až do jara.“

„Svatební cesta byla super.“ Jen ta představa Nell uspokojivě zahřála. „Ale doma je to lepší.“ Otevřela lednici a vytáhla krabičku se salátem. „Tady je všechno, co chci. Zack, rodina, přátelé a domov. Ještě před rokem bych nevěřila, že tady budu takhle stát a vědět, že jsem asi za hodinu na cestě domů.“

„Zasloužila sis to.“

„Ano.“ Nelliny oči potemněly a Ripley v nich zahlédla podstatu její síly – to, co každý včetně Nell samotné podceňoval. „Ale ne sama.“ Cinknutí zvonku na přepážce oznámilo příchod dalšího zákazníka. „Nenech tu polévku vystydnout.“

Vyběhla a zvesela pozdravila.

Ripley nabrala první lžíci polévky a spokojeně si vzdychla. Radši se soustředí na jídlo a zbytek nechá na potom.

Ale po pár soustech uslyšela, jak Nell volá jménem Miu.

„Ripley je v kuchyni. Mám dojem, že s tebou chtěla mluvit.“

Kruci, kruci! zaškaredila se Ripley a rychle se zaměstnala jídlem.

„Tak, tak, jako doma.“

Mia Devlinová s cikánskou hřívou rudých vlasů spadajících po ramenou dlouhých zelených šatů se opřela o dveře. Měla zázračně krásnou tvář s vysokými lícními kostmi, plnými, tvarovanými rty, nalíčenými rudou rtěnkou, smetanově hladkou pleť a čarovné šedé oči.

Ty teď klidně spočinuly na Ripley a jedno obočí se vyklenulo do perfektního, posměšného oblouku.

„To jsem.“ Ripley pokračovala v jídle. „Myslela jsem, že v tuhle dobu patří kuchyň Nell. Kdyby ne, začala bych v tý polívce hledat chlupy z netopýra nebo dračí zub.“

„V tuhle roční dobu je moc těžké sehnat dračí zuby. Co pro tebe můžu udělat, zástupkyně?“

„Vůbec nic. Ale napadlo mě, že bych já mohla něco udělat pro tebe.“

„Tak tos mi vyrazila dech.“ Vysoká, štíhlá Mia přešla ke stolu a posadila se. Zase měla jehlové podpatky, co tak ráda nosila, všimla si Rip. Nikdy nepochopila, jak někdo může strčit nohy do takových mučících nástrojů, aniž by měl u spánku pistoli.

Ulomila si kousek rohlíku a žvýkala. „Přišla jsi o nájemnici, když to Nell se Zackem dali dohromady. Mám dojem, žes po nikom dalším nepadala, takže žlutý domek je prázdný. A protože zrovna hledám byt, mohla bych ti vypomoct.“

„Neříkej.“ Mia si zaujatě odlomila kousek Ripleyina rohlíku.

„Hele, to si platím já.“

Mia ji ignorovala a dál uždibovala. „Doma se ti to zdá přelidněno.“

„Je to velký dům.“ Ripley nedbale trhla ramenem a posunula rohlík z Miina dosahu. „Ale ty máš jeden docela volný. Je to dost zanedbaný kutloch, ale já toho moc nepotřebuju. Jsem ochotná vyjednávat o nájmu.“

„O jakém nájmu?“ Nell vklouzla do kuchyně a už z ledničky vytahovala ingredience na sendvič.

„Žlutého domku,“ odpověděla Mia. „Ripley si hledá vlastní bydlení.“

„No, ale…“ Nell se otočila. „Ona ho přece má. S námi.“

„Nechci to rozebírat.“ Ripley pozdě litovala, že se s Miou nesešla v soukromí. „Jen mě napadlo, že by bylo fajn, mít něco vlastního, a když tady Mia tak prosí…“

„Naopak,“ přerušila ji Mia klidně. „Já se nemusím nikoho doprošovat.“

„Ty nechceš, abych ti udělala laskavost?“ trhla Rip ramenem. „No, jak myslíš.“

„Jsi laskavá, že si o mě děláš takové starosti.“ Mia si udržela lehký tón, což bylo špatné znamení. „Ale náhodou jsem se právě přes deseti minutami domluvila s novým nájemníkem.“

„Kecáš. Bylas v kanceláři a Nell tě s nikým neviděla.“

„Po telefonu,“ pokračovala Mia. „S jistým džentlmenem z New Yorku. Doktorem. Poslala jsem mu faxem smlouvu na tříměsíční pronájem žlutého domku. Doufám, že už se ti ulevilo.“

Ripley neuměla dobře maskovat svoji nelibost. „Jak myslíš. Sakra, co by tady na ostrově tři měsíce dělal doktor? Jednoho už přece máme.“

„Není doktor medicíny, ale filozofie. PhDr. A když tě to tak zajímá, přijede pracovně. Doktor Booke zkoumá paranormální jevy a touží strávit jistý čas na ostrově stvořeném čarodějnicemi.“

„Idiot.“

„Jemná jako vždy.“ Mia pobaveně vstala. „Takže tím je to uzavřené. Půjdu se podívat, jestli neudělám radost někomu jinému.“ Přešla ke dveřím, ale ještě se otočila. „Jo, dorazí zítra. A jsem si jistá, že by tě rád poznal, Ripley.“

„Drž svoje praštěný lovce duchů ode mě co nejdál. Kruci.“ Zakousla se do krémové pusinky. „Ta se v tom vyžívá.“

„Nikam neodcházej,“ řekla Nell s objednávkou v ruce. „V pět mě střídá Peg. Chci s tebou mluvit.“

„Musím na obhlídku.“

„Jen počkej.“

„Málem mi zkazila chuť k jídlu,“ zabručela Ripley a zhltla zbytek pusinky.

Za čtvrt hodiny vycházela ven s Nell přilepenou k jejímu boku,

„Musíme to probrat.“

„Hele, o nic nejde. Jen jsem uvažovala…“

„Jo, uvažovala jsi.“ Nell si stáhla vlněnou čepici na uši. „Ale nic jsi neřekla. Ani mně, ani Zackovi. Chci vědět, proč máš pocit, že nemůžeš zůstat ve vlastním domě.“

„Dobře, dobře.“ Ripley si nasadila sluneční brýle a s hlavou mezi rameni kráčela po Hlavní směrem k policejní stanici. „Mám prostě dojem, že novomanželé potřebují trochu soukromí.“

„Dům je velký. Vždyť si nepřekážíme. Kdybys byla domácký typ, pochopila bych, že se cítíš odstrkovaná, když jsem zabrala kuchyni.“

„Tak to mě trápí ze všeho nejmíň.“

„Právě. Ty nevaříš. Doufám, že nemyslíš, že už pro tebe nechci vařit.“

„Ne, to si nemyslím. A oceňuju to, Nell, vážně.“

„Je to proto, že vstávám moc brzo?“

„Ne.“

„Tak proto, že jsem z volné ložnice udělala kancelář své cateringové firmy?“

„Ne. Proboha, stejně byla nevyužitá.“ Ripley se cítila, jako by ji někdo systematicky zpracovával sametovou pálkou. „Podívej, tady nejde o vaření, volné pokoje nebo tvůj podivný zvyk vstávat před úsvitem. Jde o sex.“

„Prosím?“

„Ty a Zack máte sex.“

Nell se zastavila, naklonila hlavu ke straně a pozorovala Ripley. „Ano, to nepopírám. Popravdě, máme ho docela dost.“

„Právě.“

„Rip, ale než jsem se k vám oficiálně nastěhovala, spali jsme tam se Zackem spolu mockrát. Nikdy to pro tebe nebyl problém.“

„To bylo jiné. Šlo o běžný sex. Tohle už je manželský sex.“

„Aha. Můžeš mi věřit, že to probíhá skoro stejně.“

„Ha ha.“ Nell urazila dlouhou cestu, bavila se Ripley. Ještě nedávno by ji jen myšlenka na nějaký spor zahnala na útěk. Ale ta doba skončila.

„Je to prostě divný, chápeš? Vy si se Zackem chcete hrát na mamku s taťkou a pořád mě máte za zadkem. Co kdyby se vám chtělo zatancovat si horizontální tango na koberci v obýváku nebo třeba večeřet nazí?“

„To první jsme už vyzkoušeli, ale nad tím druhým se budu muset zamyslet. Ripley,“ Nell se dotkla její paže a začala ji jemně třít, „já nechci, abys odešla.“

„Ježíši, Nell, tohle je malej ostrov. Nikdy přece nebudu daleko.“

„Nechci, aby ses stěhovala,“ opakovala Nell. „Mluvím jen za sebe, ne za Zacka. Ale promluv si s ním, jestli chceš znát jeho názor. Rip… já jsem nikdy dřív sestru neměla.“

„Bože.“ Ošila se a rozhlédla kolem. „Nezačínej s tím takhle na ulici.“

„Nemůžu si pomoct. Líbí se mi, když tě mám blízko a můžu s tebou kdykoli mluvit. Tvé rodiče jsem viděla len pár dní, když přijeli na svatbu, ale teď je znám a mám i tebe, takže jsme zase jako rodina. Nemohli bysme to nechat, jak to je, aspoň prozatím?“

„Dokáže ti Zack něco odmítnout, když na něj upřeš tyhle svý modrý reflektory?“

„Ne, pokud ví, že mi na tom moc záleží. A jestli zůstaneš, slibuju, že až se Zackem pomyslíme na sex, budeme předstírat, že nejsme manželé.“

„Tak to snad pomůže. Stejně mi nic jiného nezbývá, když mi nějaký magor z New Yorku vyfoukl žlutý domek před nosem.“ Bolestně si vzdychla. „Paranormální vědátor,

bože. PhDr.“ Ušklíbla se a bavila zároveň. „Mia mu to nejspíš pronajala, jen aby mě naštvala.“

„Pochybuju, ale jako vedlejší výhoda ji to asi těší. Kéž byste se vy dvě do sebe tolik nepouštěly. Doufala jsem, opravdu jsem věřila, že po tom Halloweenu z vás zase budou kamarádky.“

Ripley se okamžitě uzavřela do sebe. „Každý dělal, co musel. Už je to pryč. Pro mě se nic nezměnilo.“

„Jen jedna fáze je pryč,“ opravila ji Nell. „Jestli legenda nelže…“

„Legenda je blbost.“ Už jen to pomyšlení kazilo Ripley náladu.

„Ale to, co jsme, je fakt. To, co je v nás.“

„Ale co s tím udělám, je moje věc. Nezačínej s tím, Nell.“

„Tak dobře.“ Stiskla jí ruku a i navzdory rukavicím v tom místě zajiskřila energie. „Uvidíme se u večeře.“

Ripley zaťala ruku v pěst, když Nell odešla. Kůže ji ještě po doteku brněla. Proradná malá čarodějka, pomyslela si.

A musela ji obdivovat.

Sny se dostavily pozdě v noci, když měla mysl otevřenou a vůle odpočívala. Ve dne to mohla popírat, uzavřít se a trvat na volbě, kterou učinila před více než deseti lety.

Ale ve spánku si její síla žila vlastním životem a ovládala sny.

V nich stála na pláži, na kterou hrozivě dorážely vlny. Temné a divoké, jako tisíce zběsilých srdcí pod černou oblohou.

Jediné světlo tvořily hadovité záblesky, jak vztyčovala paže. Vycházely z ní ostře zlaté paprsky s vražedně rudými okraji.

Vítr zuřil.

Jeho nezkrotná síla ji kdesi hluboko vzrušovala. Ocitla se nade vším, nad právem a nad pravidly.

Její druhé já však stále žalostně plakalo po tom, co bylo ztraceno.

Udělala to, pomstila zlo. Smrt za smrt a za smrt. Uzavřel se kruh zformovaný nenávistí. Jedenkrát tři.

Triumfálně vykřikla, když z ní vytryskl proud černé magie, špinil a dusil vše, čím byla a na co přísahala. A čemu věřila.

Tohle je lepší, pomyslela si, když se její dlaně chvěly v tom mocném a chamtivém proudění. To staré bylo slabé, nevýrazné a ubohé ve srovnání se silou a mocí toho, co cítila teď.

Mohla cokoli. Mohla brát a vládnout. Nikdo a nic ji nemohlo zastavit.

V šíleném tanci se točila po písku i nad ním, ruce roztažené jako křídla a černé lokny vířící jako klubko hadů. Cítila pach smrti vraha své sestry, trpkou příchuť krve, kterou prolila, a věděla, že lepší hostinu nezažije.

Její smích tryskal jako blesk a narážel na černou klenbu nebe. Spustil se temný liják, který v písku syčel jako kyselina.

On ji volal.

Skrze divokost noci a vlastní zuřivost náhle zaslechla jeho hlas. Slabý plamen toho, co bylo, se v ní probouzel k životu.

Uviděla ho, jako pouhý stín, který se deštěm a větrem dral blíž. Láska bojovala a plakala ve vychladlém srdci.

„*Běž pryč!*“ křikla na něho a její hlas hromově otřásl světem.

Ale on se nezastavil a dál k ní vztahoval ruce – aby ji objal a přitáhl zpátky. A na kratičkou chvíli dokonce zahlédla lesk jeho očí, jeho lásku a strach.

Z nebe se prodral ohnivý záblesk. Přestože vykřikla, jak se v ní světlo rozhořelo, dostal zásah.

Ucítila jeho smrt. Bolest a hrůzu toho, co vypustila a co se vrátilo trojnásobnou silou zpět.

Světélko v jejím nitru pohaslo. Zbyl po něm jen nekonečný chlad.

2

Nijak zvlášť se nelišil od jiných pasažérů trajektu. Jeho dlouhý černý plášť poletoval ve větru. Vlasy běžné světlé barvy mu vířily kolem tváře a neměly žádný výjimečný střih.

To ráno se nezapomněl oholit a řízl se pod bradou jen dvakrát. Tvář – výjimečně stavěná tvář – zůstala schovaná za fotoaparátem s teleobjektivem, kterým fotografoval pobřeží ostrova.

Pleť měl stále opálenou z pobytu na tropickém Borneu. Díky tomu jeho oči připomínaly průzračný zlatý med, právě stočený do sklenice. Úzký, rovný nos mu vystupoval z poněkud hubeného obličeje.

Prohlubně ve tvářích se mu zvětšovaly, pokud se na delší dobu zabral do práce a zapomínal pravidelně jíst. To pak získal zajímavý vzhled hladovějícího vědce.

Jeho ústa měla sklon se snadno a smyslně usmívat.

Byl vysoký, trochu klátivý a také nemotorný.

Teď se musel chytit zábradlí, aby při pohybu lodi nepřepadl do vody. Zase se vykláněl až příliš, to věděl. Ale vzrušené očekávání ho často přimělo zapomenout na realitu.

Když našel rovnováhu, zašátral v kapse po žvýkačce.

Vytáhl zapomenutý citrónový bonbón, pár zmačkaných papírů z notesu, útržek vstupenky – zmátlo ho, že ani nevěděl, kdy byl naposledy v kině – a kryt čočky, který už jednou marně hledal.

Spokojil se s bonbónem a zadíval se zpět na ostrov.

Měl za sebou debatu se šamanem z Arizony. V maďarských horách navštívil člověka, který tvrdil, že je upír. Při incidentu v Mexiku ho proklel jistý brujo. Žil ve

strašidelné chatě v Cornwallu a zaznamenal rituály vyvolávače duchů v Rumunsku.

Už celých dvanáct let doktor MacAllister Booke pozoroval, studoval a popisoval nadpřirozené věci. Zpovídal čarodějnice, duchy, vlkodlaky, lidi unesené ufony a šílence. Z devadesáti osmi procent šlo o pomatence nebo triky. Ale ta dvě zbývající procenta… hm, ta mu nedávala spát.

Nejen že v neuvěřitelné věřil, on tomu věnoval své celoživotní dílo.

Představa delšího pobytu na ostrově, který měly podle legendy odtrhnout tři čarodějnice od státu Massachusetts a vytvořit z něj svoji svatyni, ho vzrušovala.

Zkoumal dějiny ostrova Tří sester a posbíral všechny informace, které existovaly o Mie Devlinové, současné čarodějce ostrova. Neslíbila mu interview, ani spolupráci, ale doufal, že ji později přesvědčí.

Člověk, který se dokázal vemluvit na rituální slavnost neodruidů, by snad přiměl osamělou čarodějnici, aby mu ukázala pár kouzel.

Kromě toho mohli uzavřít výměnný obchod. Měl něco, co by jistě zajímalo ji i kohokoli zasvěceného do tři sta let staré kletby.

Znovu zvedl fotoaparát a zaměřil hledáček na bílý maják se starým kamenným domem na vysokém útesu. Věděl, že právě tam Mia žije – daleko od městečka, zato na dosah hustého pásu lesa.

Stejně jako to, že vlastní a úspěšně vede knihkupectví. Praktická čarodějka, která podle všeho uměla žít v obou světech.

Už se nemohl dočkat, až ji osobně pozná.

Troubení trajektu ho upozornilo, že se má připravit k vylodění. Vrátil se ke svému landroveru a uložil fotoaparát do pouzdra na vedlejší sedadlo.

Na kryt čočky v kapse opět zapomněl. Posledních pár minut ještě využil k doplnění deníkových poznámek.

Jízda na trajektu byla příjemná. Je jasno a chladno. Mohl jsem pořídit několik snímků ostrova z různých úhlů, ale kvůli fotkám návětrné strany si budu muset půjčit loď.

Z geografického a topografického hlediska není ostrov Tří sester nijak výjimečný. Zabírá něco přes dvacet kilometrů čtverečních a má necelé tři tisíce stálých obyvatel – žijících většinou z rybolovu, obchodu a turistiky. Je tu menší písečná pláž, množství zátok, lagun a kamenitých pláží. Ostrov je částečně zalesněn. Místní fauna zahrnuje běloocasého jelena, králíka a mývala. Mořští ptáci typičtí pro tuto oblast, nad to ještě sovy, jestřábi a datli.

Je tu jediná osada. Většina obyvatel žije v ní, nebo v jejím dosahu, ale vyskytují se tu i domy a chaty osamělé.

Na první pohled nic nenaznačuje přítomnost zdroje paranormální aktivity. Avšak pouhé pozorování není spolehlivá vědecká metoda.

Těším se na setkání s Miou Devlinovou a zahájení výzkumné práce.

Ucítil slabý náraz kotvícího trajektu, ale nezvedl hlavu. *Příjezd na ostrov Tří sester 6. ledna 2002.* Pohlédl na hodinky. *12.30 odpoledne.*

Uličky městečka byly příkladně uklizené a provoz mírný. Mac se chvíli projížděl a nahrával si do diktafonu poznámky o různých místech. Byl schopen najít starobylé mayské ruiny v džungli jen s mapkou na pomačkaném ubrousku, ale na obvyklejší destinace často zapomínal. Banka, pošta, tržnice. A, pizzerie, kruci!

Bez problémů našel parkoviště jen pár kroků od Knižní kavárny. To místo se mu ihned zalíbilo – výloha obchodu,

výhled na moře. Chvíli hledal aktovku, vhodil do ní diktafon, jen pro případ, a vystoupil.

Vnitřek knihkupectví ho zaujal ještě víc. Příjemný oheň v kamenném krbu, vyřezávaný pult s motivy hvězdné oblohy. Tak sedmnácté století, napadlo ho, kousek vhodný do muzea. Mia Devlinová měla kromě talentu i dobrý vkus.

Vyrazil k němu a k drobné ženě na vysoké stoličce, která za pultem seděla, ale koutkem oka zahlédl pohyb a barevný záblesk. Mezi regály s úsměvem stanula Mia.

„Dobré odpoledne. Čím posloužím?“

Jeho první jasná myšlenka byla wow!

„No já, ehm, hledám paní Devlinovou. Miu Devlinovou.“

„A našel jste ji.“ Přešla k němu a vztáhla ruku. „MacAllister Booke?“

„Ano.“ Měla dlouhou, úzkou ruku, na níž se třpytily prsteny jako drahokamy na bílém hedvábí. Bál se ji stisknout silněji.

„Vítejte na Třech sestrách. Co kdybychom zašli nahoru? Zvu vás na kávu a třeba na oběd. Kavárna je naše pýcha.“

„No… oběd bych docela bral. A o vaší kavárně jsem slyšel to nejlepší.“

„Super. Doufám, že jste měl klidnou cestu.“

Až doteď, napadlo ho. „Ale ano, díky.“ Vyšel za ní po schodech do patra. „Váš obchod se mi líbí.“

„Mně taky. Snad ho během pobytu na ostrově také využijete. Tohle je moje kamarádka a umělkyně v kuchyni Nell Toddová. Nell, to je doktor Booke.“

„Těší mě.“

Ukázala dolíčky ve tvářích a natáhla se přes pult, aby mu podala ruku.

„Doktor Booke právě dorazil z pevniny a myslím, že by si rád dal něco k obědu. Na účet podniku, doktore. Prostě si u Nell objednejte.“

„Tak si dám speciální sendvič a velké cappuccino. Děkuji. To také sama pečete?“

„Ano. Doporučuju jablečný řez.“

„Dobře, vyzkouším ho.“

„Mio?“

„Já jen misku polévky a jasmínový čaj.“

„Hned to bude. Donesu vám to.“

„Vidím, že se tady nebudu muset obávat, kde seženu něco k snědku,“ prohodil Mac, když usedali k oknu.

„Nell také řídí firmu Sisters Catering a dodává do domu.“

„To je dobré vědět.“ Dvakrát mrkl, ale její tvář – v celé své slávě – nepohasla. „Fajn, jednu věc musím vyřídit hned a doufám, že se neurazíte. Jste ta nejkrásnější žena, co jsem v životě viděl.“

„Děkuji.“ Zaklonila se. „To mě tedy vůbec neuráží.“

„Dobrá. Nerad bych totiž začal špatně, protože bych s vámi chtěl spolupracovat.“

„Ale jak už jsem vám vysvětlila po telefonu, já pro publikum… nepracuji.“

„Doufám, že změníte názor, až se líp seznámíme.“

Jeho úsměv měl sílu, napadlo ji. Byl kouzelně nejistý a zrádně neškodný. „To se uvidí. Ale pokud jde o historii ostrova, která vás zajímá, najdete tu dostatek zdrojů. Většina stálých obyvatel pochází z rodin, které tady žijí celé generace.“

„Třeba Toddovi,“ řekl a kývl zpět k pultu.

„Nell je provdaná Toddová, vlastně sotva čtrnáct dní. Za Zachariaha Todda, našeho šerifa. Ale zatímco ona je na ostrově nová, Toddovi tu opravdu žijí celou věčnost.“

Mac věděl, kdo je Nell. Bývalá žena Evana Remingtona, muže, který měl před časem moc a vliv v zábavním průmyslu. Muže, z něhož se vyklubal násilník a tyran a který byl teď jako šílenec odsouzen k pobytu pod zámkem.

Právě šerif Todd ho zatknul tady na ostrově Tří sester po nějakých podivných událostech halloweenské noci.

Při sabatu Samhain.

O tom se také chtěl dovědět co nejvíc.

Ale než tu věc mohl nadhodit, cosi v Miině výrazu ho varovalo, aby ještě počkal.

„Vypadá to skvěle, díky," řekl místo toho Nell, které přinesla jídlo.

„Dobrou chuť. Mio, takže dnes večer ti to vyhovuje?"

„Určitě."

„Tak já přijdu v sedm. Dejte vědět, doktore Booku, kdybyste si ještě něco přál."

„Nell se právě vrátila z líbánek," ztišila Mia hlas, když zase osaměli. „Myslím, že otázky na jistou část jejího života by nebyly vhodné."

„Dobře."

„Jste vždycky tak povolný, doktore Booku?"

„Macu. A nejspíš ne. Jen vás nechci rozčílit hned na začátku." Zakousl se do sendviče. „Dobré," dodal. „Vážně dobré."

Mia se k němu naklonila a pohrávala si se lžící v polévce. „Snažíte se místní lidi ukolébat?"

„Vy jste taky dobrá. Máte zvláštní schopnosti?"

„Nemáme je do určité míry všichni? Nezabýval jste se sám v jedné studii rozvojem toho, co jste nazval zanedbávaným šestým smyslem?"

„Vy jste četla moji práci?"

„Ano. A to, co mám já, Macu, určitě nezanedbávám. Ale taky to nezneužívám a nedovolím zneužívat. Souhlasila jsem, že vám pronajmu žlutý domek a podle nálady si s vámi občas promluvím. A víte proč?"

„Fajn, tak proč?"

„Protože jste inteligentní a co víc, přizpůsobivý, a to obdivuji. Ale jestli se vám dá důvěřovat, to ukáže čas." Zvedla hlavu a mávla rukou. „A tady přichází sice docela inteligentní, ale velmi nepřizpůsobivá bytost. Zástupkyně Ripley Toddová."

Mac vzhlédl a spatřil atraktivní brunetu, jak na dlouhých nohou přešla k pultu, opřela se o něj a prohodila pár slov s Nell. „Ripley je na ostrově další běžné příjmení."

„Ano, Zackova sestra. Jejich matka byla za svobodna Ripleyová. Obě ty rodiny mají k ostrovu dávné vazby. Dávné vazby," opakovala Mia. „Kdybyste chtěl svůj projekt opepřit nějakým cynickým pohledem, pak je Ripley váš člověk."

Mia neodolala a gestem na sebe upozornila, aby Ripley přivolala.

Ta by se obyčejně ušklíbla a odešla opačným směrem, ale nová tvář na ostrově si žádala prověření.

Zajímavý chlapík, napadlo ji cestou ke stolu. Tak trochu vědátorský týpek. Ale jen co ji to napadlo, svraštila obočí. Knihomol. To bude ten Miin doktor bubákologie.

„Doktor MacAllister Booke, zástupkyně Ripley Toddová."

„Těší mě, že vás poznávám." Vstal a překvapil Ripley svojí výškou. Uvědomila si, že z větší části za ni vděčí dlouhým nohám.

„Netušila jsem, že už se za studium blábolu udělují tituly."

„Není rozkošná?" zářila Mia. „Právě jsem Macovi povídala, že by si tě měl vyzpovídat jako příklad omezeného a okleštěného myšlení. Moc času by to stejně nezabralo."

„Zívám." Ripley si zahákla palce za kapsy kalhot a zadívala se Macovi do tváře. „K tomu, co vás zajímá, nemám co říct. Mia je tady bohyně přes strašidýlka. Kdybyste snad chtěl vědět něco o běžných problémech ostrovního života, jistě snadno najdete mě nebo šerifa."

„To oceňuji. A z blábolu mám zatím jen magisterský titul. Doktorskou práci jsem ještě nedokončil."

Zkřivila rty. „Prima. Ten rover venku je váš?"

„Ano." Už zase zapomněl klíčky v zapalování? napadlo ho a plácl se do kapsy. „Je s ním něco v nepořádku?"

„Ne. Pěkný auto. Jdu si dát něco k obědu."

„Není otravná a nepříjemná naschvál," prohodila Mia, když Ripley odešla „Už se taková narodila."

„To nic.“ Znovu si sedl a pustil se do jídla. „Na tyhle reakce jsem zvyklý.“ Kývl na Miu. „A vy asi taky.“

„Sem tam. Ale vy jste neskutečně klidný a nápomocný člověk, že, doktore?“

„Bohužel ano. A taky nudný.“

„To bych neřekla.“ Mia zvedla šálek s čajem a pozorovala ho přes okraj. „Ne, to bych rozhodně neřekla.“

*

Mac nechal věci v autě a procházel o samotě žlutým domkem. Ujistil Miu, že se bez její pomoci obejde. Ve skutečnosti chtěl nasát atmosféru místa bez ní. Její přítomnost byla příliš znepokojující.

Byl to malý, kouzelný domek zařízený tak, jak obvykle potřeboval. Věděl, že spousta lidí by ho viděla spíš v temných zaprášených knihovnách, kde taky často pobýval. Ale stejně spokojený dokázal být třeba ve stanu v džungli, pokud mu stačily baterie pro jeho přístroje.

Menší obývák působil útulně, stejně jako prosezená pohovka a krb s dřívím připraveným na podpal. Rozhodl se nejdřív zatopit a bezděčně se plácal po kapsách, dokud na úzké římse neuviděl zápalky.

Vděčný za takové drobné laskavosti po nich sáhl, zažehl oheň a pokračoval v prohlídce domu. Protože jako obyčejně začal mluvit sám pro sebe, jeho hlas se v prázdných pokojích rozléhal.

„Dvě ložnice. Jedna se hodí jako provizorní pracovna. Ale základnu si nejspíš udělám v obýváku. Kuchyň postačí, pokud ze zoufalství začnu vařit. Nell Toddová.“

Znovu zašátral po kapsách a vytáhl vizitku Sisters Cateringu, kterou měli v kavárně na pultě. Položil ji na sporák, aby ji tam našel, pokud pomyslí na vaření.

Vyhlédl z okna a potěšil ho blízký les a málo jiných domů. Často pracoval v nezvyklou dobu a tady nebyli žádní sousedi, kteří by si na to mohli stěžovat.

Odhodil jedinou tašku, co s sebou vzal dovnitř, na postel ve větší ložnici a pak na ni z výšky dosedl, aby otestoval, jak péruje.

Do mysli se mu vloudila vzpomínka na Miu. „Klid, hochu," varoval sám sebe. „Žádné chlupaté myšlenky na ženu, která by ti je dokázala vymazat z hlavy a která má být centrem tvého výzkumu."

Spokojený s ubytováním vyrazil vyložit věci z auta.

Když z domu vycházel podruhé, zastavil se, protože spatřil policejní vůz a z něho vystupující Ripley Toddovou.

„Dobrý den, zástupkyně."

„Ahoj, doktore." Měla mírný pocit viny za to, jak se při prvním setkání chovala. Což by neměla, kdyby ji za to Nell nevynadala. „Vy ale máte věcí."

„To je jen část. Další za mnou dorazí zítra."

Ripley, od přírody zvědavá, pohlédla na zadní sedadlo rovem. „Ještě další?"

„Jo, spousta hezkých věciček."

Otočila se k němu. „Hezkých?"

„A moc. Senzory, skenery, měřáky, kamery, počítače. Super hračky."

Tvářil se u toho tak nadšeně, že ani neměla sílu se ušklíbnout. „Pomůžu vám to odtahat do domu."

„To není třeba. Spousta těch věcí je těžkých."

Teď se ušklíbla a popadla z kufru velkou krabici. „To zvládnu."

O tom nebylo pochyb, uvědomil si a vedl ji dovnitř. „Díky. Vy posilujete? Zvedáte činky?"

Povytáhla obočí. „Zvednu pětačtyřicet kilo dvanáctkrát za sebou." Nedokázala odhadnout jeho postavu, protože měl dlouhý plášť a pod ním volný svetr. „A vy?"

„No, asi tak podobně, když uvážím rozdíl v tělesné váze." Znovu vyšel ven. Následovala ho a pokoušela se odhadnout sílu jeho ramen. A tvar zadku.

„A co děláte se všemi těmi… hezkými věcičkami?"

„Studuju, pozoruju, měřím, zaznamenávám. Okultní, paranormální a zvláštní jevy. Prostě všechno jiné."

„Praštěné.“

Jen se usmál. Ústy, všimla si, ale i očima. „Někteří lidé si to myslí.“

Společně nanosili dovnitř zbytek krabic a tašek.

„Bude trvat týden, než to vybalíte.“

Poškrábal se na hlavě a přehlédl haldu krabic, která ucpala místnost. „Vždycky si říkám, že toho nebudu brát tolik, ale člověk nikdy neví, co může potřebovat. Právě jsem se vrátil z Bornea a nakopal bych se, že jsem tam s sebou neměl záložní detektor energie – něco jako pohybové čidlo, vysvětloval. Jako na potvoru se na Borneu nic takového nesežene.“

„To si myslím.“

„Ukážu vám to.“ Vysoukal se z kabátu, nedbale ho odhodil stranou a pak se vrhl k hromadě beden.

Překvapení, napadlo Ripley, doktor Divný má skvělý zadek.

„Vidíte, tohle se vejde do ruky. Je to dokonale přenosné. Sám jsem to navrhl.“

Připomnělo jí to Gaigerův měřič radiace, jestli něco takového vůbec kdy viděla.

„Zaznamenává a měří pozitivní i negativní energii,“ pokračoval. „Jednoduše, reaguje na její částice ve vzduchu, v pevných objektech i ve vodě. Až na to, že tenhle není vodovzdorný. Ale na takovém už pracuju. Tohle můžu připojit k počítači a graficky znázornit velikost a intenzitu dané síly nebo jevu.“

„Hm hm.“ Krátce mu pohlédla do tváře. Vypadal tak nadšeně a šťastně z toho svého přenosného hýblátka. „Vy jste vážně totálně ulítlej, co?“

„Jo, docela dost.“ Zapnul přístroj pro kontrolu funkce baterií. „Vždycky mě zajímaly paranormální jevy a elektronika. Obojímu jsem propadnul.“

„Každému co jeho jest.“ Zadívala se na hromadu krabic. Vypadalo to tam jako vybuchlá radiostanice. „Všechny ty hi-tec krámy musely hodně stát, co?“

„Hmm.“ Už ji plně nevnímal. Jeho aktivované čidlo vykazovalo nízký, ale jasně čitelný zdroj energie.

„Dostáváte na to nějaké granty?“

„No, asi bych mohl, ale žádný jsem nepotřeboval. Jsem totiž zatraceně bohatý blázen.“

„Vážně? Tak o tom neříkejte Mie, nebo vám zvedne nájem.“ Zaujatě se procházela mezi přístroji. Žlutý domek měla moc ráda a ještě se nesmířila s tím, že se do něj nestěhuje sama. Ale na MacAllisterovi se jí něco nezdálo.

„Hele, obyčejně do ničeho nestrkám nos a ty vaše krámy mě fakt nezajímají, ale něco mi tady prostě nehraje. Profesor hokuspokusů, divnej, bohatej chlápek a tahle žlutá chajda? O co vám jde?“

Teď se neusmíval. Zadíval se na ni s vážným, skoro nadpozemským výrazem. „O odpovědi.“

„Jaké odpovědi?“

„O všechny, které můžu dostat. Máte nádherné oči.“

„Co?“

„Jen si tak všímám. Docela zelené. Ani šedé, ani modré, prostě výrazně zelené. Hezké.“

Naklonila hlavu ke straně. „Jedete po mně, doktore?“

„Ne.“ Skoro se začervenal. „Všímám si, to je všechno. Často si ani neuvědomuju, že říkám nahlas, co mě napadne. To asi, že jsem tak často někde sám, a tak přemýšlím nahlas.“

„Aha. No, už budu muset jít.“

Strčil si senzor do kapsy a zapomněl ho vypnout. „Díky za pomoc. Snad jste se neurazila.“

„Ne.“ Podala mu ruku.

Ale jakmile se jejich prsty dotkly, senzor v kapse se bláznivě rozdrnčel. „Jú! Moment, vydržte!“

Snažila se mu vytrhnout, ale měl neobyčejně silný stisk. Volnou rukou vytáhl přístroj z kapsy.

„Podívejte na to!“ Vzrušením mu přeskakoval a zesílil hlas. „Nikdy to nenaměřilo takové hodnoty. Je to skoro mimo stupnici.“

Začal si mumlat čísla, jako by si je chtěl zapamatovat, zatímco ji vlekl přes pokoj. „Tak dost, kámo. Co to sakra…,“

„Musím si ty hodnoty zapsat. Kolik je hodin? Dvě, dvacet tři minut a šestnáct sekund.“ Fascinovaně přejížděl přístrojem nad jejich spojenýma rukama. „Ježíši! Koukněte, jak to skáče. To je něco.“

„Pusťte. Hned! Nebo vás praštím.“

„Co?“ zadíval se na ni a zamrkal, aby se zorientoval. Oči, které předtím obdivoval, byly jako z kamene. „Promiňte.“

Ihned pustil její ruku a senzor se začal uklidňovat. „Promiňte,“ opakoval. „Nechám se unést, zvlášť novým jevem. Kdybyste mi dala jen minutku, abych si to zaznamenal a pak senzor propojil s počítačem…“

„Nebudu ztrácet čas s vašimi hračkami.“ Zuřivě se na přistroj zadívala. „Asi byste to měl dát opravit.“

„To si nemyslím.“ Obrátil dlaň, kterou se jí dotýkal, vzhůru. „Ještě vibruje. Co vaše?“

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„Deset minut,“ řekl. „Věnujte mi deset minut, než dám pár věcí dohromady, a zkusíme to znova. Chtěl bych zkontrolovat vaše životní funkce. Tělesnou teplotu, teplotu okolí…“

„Svoje životní funkce nechám chlapa kontrolovat, až když mi koupí večeři.“ Vztyčila palec. „Stojíte mi v cestě.“

Ustoupil stranou. „Já vám koupím večeři.“

„Ne, díky.“ Vydala se přímo ke dveřím, ani se neohlédla. „Vůbec nejste můj typ.“

Než by ztrácel čas vztekáním, když práskla dveřmi, začal rychle hledat diktafon, aby zaznamenal údaje.

„Ripley Toddová,“ nahrával si. „Zástupkyně šerifa, něco ke třiceti, urážlivá, podezřívavá, nezdvořilá. K jevu došlo při fyzickém kontaktu. Podání ruky. Osobní pocity se dají popsat jako mravenčení a zahřátí kůže od místa stisku vzhůru k pravému rameni. Dále zvýšený srdeční tep a dočasná euforie. Reakce slečny Toddové jsou nedoložené.

Činila však dojem, že zažívá podobné pocity, což u ní vyvolalo zlost a odmítavou reakci.“

Usedl na opěradlo pohovky a zamyslel se. „Předběžná hypotéza na základě předchozích poznatků, pozorování a údajů je, že Toddová bude další přímý potomek jedné z původních tří sester.“

Mac našpulil rty a vypnul diktafon. „A řekl bych, že ji ta představa pěkně rozčiluje.“

Zabralo mu zbytek odpoledne a celý večer, než si vybalil a rozmístil přístroje. Když skončil, obývací pokoj připomínal dokonale vybavenou laboratoř s monitory, klávesnicemi, kamerami a senzory přesně podle jeho potřeb.

Zbývalo tam velmi málo volného prostoru, ale stejně nechtěl přijímat návštěvy.

Nábytek sestěhoval do jednoho rohu a všechny svoje přístroje otestoval. Když byl konečně hotov, oheň dávno vyhasl a Mac pocítil hlad.

Vzpomněl si na pizzerii, popadl kabát a vyrazil ven.

Tam ho přivítala téměř neproniknutelná tma. Na nebi visel tenký srpek měsíce a pár hvězd. Městečko, které podle paměti hledal asi pět set metrů jižním směrem, viděl jen jako temnou siluetu pod slabým osvětlením.

Zmateně pohlédl na hodinky a zaklel. Bylo po jedenácté a stál nedaleko vesničky v zapadlém koutě světa.

Dneska už žádná pizza nebude.

Náhle probuzený žaludek začal silně protestovat. Už dřív musel hladovět, hlavně kvůli své zapomnětlivosti, ale rozhodně se mu to nelíbilo.

Bez velkých nadějí se vrátil do domu, aby se v kuchyni podíval po nějakých zbytcích jídla. Možná v aktovce najde sáček se semínky nebo sladkou tyčinku. Ale v mrazáku narazil na hotový poklad. Plastovou misku s nálepkou „smetanová rybí polévka“ a s instrukcemi pro ohřátí. Pozornost firmy Sisters Catering.

„Miluju Nell Toddovou. Jsem její otrok.“ Jako u vytržení nastavil mikrovlnku na požadovaný čas a teplotu. První závan vůně polévky ho pak málem rozplakal.

Snědl celý obsah misky ve stoje.

Sytý, občerstvený a s novou energií se rozhodl projít dole po pláži.

Za dvě minuty byl ale zpět v domě pro baterku.

Odjakživa miloval zvuky moře, zvlášť v noci, když se zdálo, že docela vyplňují svět. Chladný vítr se do něho opíral a sametová tma ho konejšila.

Během procházky si v duchu poznamenával, jaké úkoly a práce ho druhý den čekají. Vědomí, že na svůj seznam zapomene, ho nepřimělo přestat s plánováním.

Bude si muset udělat zásoby. A přesunout nějaké peníze do místní banky, aby byly po ruce. Zařídit si telefon. Poštovní schránku. Také zamýšlel více pátrat v historii rodiny Toddových a Ripleyových.

Přemýšlel, kolik informací by mohl dostal z Mii. Mezi ní a zástupkyní existovalo jasné napětí. Zajímalo by ho, co ho způsobilo.

Potřeboval by s oběma strávit více času, i když ani jedna se nedala snadno přemluvit.

Svědění na šíji ho přimělo zastavit se a obrátit.

Stála tam a celá zářila. Jemná aura obklopovala její tělo, tvář a dlouhé vlny tmavých vlasů. Její oči se ve tmě zelenaly jako kočičí. Dívala se na něho nepohnutě a trpělivě.

„Ripley.“ Nedal se snadno vylekat, ale jí se to povedlo. „Netušil jsem, že je tady ještě někdo jiný.“

Vyrazil směrem k ní. Pocítil závan větru a pod nohama mu zašustil písek. Spatřil osamělou slzu, která jako briliant zazářila na její tváři. Pak se před ním rozplynula jako dým.

3

Ostrov Tří sester byl ráno nehybný, bílý a dokonalý. Jako jedna z těch sněhových koulí v obchodě se suvenýry, pomyslela si Ripley. Bouře, která se přes něj v noci přehnala, zasypala pláž, trávníky i ulice. Stromy si oblékly hermelínové pláště a vzduch byl klidný jako v kostele. Nechtěla tu krásu poničit.

Ale Zack už volal Dicka Stubense, aby vyjel s pluhem. Svět se brzy zase rozhýbe. Jen pro tu chvilku byl tak klidný a tichý. Neodolatelný.

Pár desítek centimetrů sněhu jí zabránilo běhat po pláži. Hodila si tedy přes rameno tašku se sportovními věcmi, nasála vůni Nellina pečiva a vyrazila z domu.

Prozatím, jen na cestu do hotelu s fitness klubem, patřil ostrov pouze jí.

Z komínů stoupal kouř. V kuchyňských oknech se svítilo. Lidé míchali ovesnou kaši nebo opékali slaninu, uvažovala. A v těch vyhřátých domech radostně poskakovaly děti – nemusely do školy. Dnešek bude patřit koulování, stavění sněžných pevností, sáňkování a pak horké čokoládě u kuchyňského stolu.

I její život byl kdysi takhle prostý.

Rázovala k městečku a nechávala za sebou prošlapanou cestu. Obtěžkaná bílá obloha jí visela nad hlavou, jako by se rozhodovala, jestli nevysype ještě pár centimetrů sněhu. Ripley si v každém případě hodinku zacvičí a pak pomůže Zackovi odházet sníh z policejního i Nellina auta.

Když došla do městečka, zamračila se. Sníh tady nebyl nedotčený, jak čekala a jak si přála. Někdo vstal stejně brzy a nechal za sebou úzkou cestičku.

To ji podrážděilo. Bylo už skoro tradicí a rituálem, že v těchto místech porušila sněhovou přikrývku jako první ona. Teď se objevil někdo, kdo její rutinu změnil a kazil jí spokojenost.

Kopla do sněhu a šla dál.

Stopy vedly tam, co její, do kamenného hotelu zvaného Magický hostinec.

Asi nějaký turista z pevniny, napadlo ji, který zrána vylezl z hotelového pokoje, aby se pokochal krásou novoanglického městečka pod sněhem. Nemohla mu to mít za zlé, ale proč hodinku nepočkal? Vyšla po několika schodech, zadupala, aby setřásla sníh z bot, a vešla dovnitř.

Mávla na recepční, nadhodila si tašku na rameni a vyběhla do druhého patra. Měla tady dávno otevřený účet na služby fitcentra. Raději cvičila o samotě, a tak v létě jako svůj bazén využívala moře. Oficiální členství v klubu by jí v sezóně bylo na nic.

Odbočila doleva do ženské šatny. Pokud si vzpomínala, tento týden tady bylo ubytováno jen několik hostů. S velkou pravděpodobností bude mít posilovnu i bazén jen pro sebe.

Když vhodila oblečení do skříňky, kterou jí hotel rezervoval, svlékla se do černé sportovní podprsenky a cyklistických šortek, navlékla si ponožky a tenisky.

Vrátila se jí dobrá nálada při představě, že se pořádně zapotí na posilovacích strojích a při zvedání činek. Protože nesnášela běhání na pásu, pro rychlejší pohyb zvolila plavání v bazénu.

Vyšla z šatny směrem k posilovně. Zaslechla nárazy kovu o kov, ale ještě nikoho nezahlédla. Její nálada zase poklesla.

V televizi běžela jedna z těch ranních show plných smíchu a hovoru.

Ripley při cvičení dávala přednost nahlas puštěné hudbě.

Pohled k lavici s činkami ale změnil její výraz na zaujetí. To, co z muže viděla, bylo nadprůměrné.

Dlouhé nohy samý sval, kůže orosená zdravým potem. Paže s hladkými bicepsy, které se při zvedání zatínaly. V duchu mu pochválila boty, dobrá značka i styl a přitom hodně onošené.

Klidnými, stálými tahy zvedal šedesát kilogramů. Čím dál tím lepší.

Tohle nebyl žádný víkendový trénink, ale pravidelné cvičení. A pokud i ten zbytek bude odpovídat jeho tělu, pak je to kus.

Když už se musí s někým dělit o posilovnu, aspoň to bude sexy svalovec.

Tak to měla ráda, pomyslela si potěšeně. Muži jí chyběli – tedy aspoň sex. Půjde si prohlédnout pana Fitnesse a zkusí, jestli by nestál za hřích.

Popadla ručník, hodila si ho přes ramena a zamířila jeho směrem.

„Nestojíte o kibice?“ promluvila a pak se málem zalkla, když pohlédla do tváře Macovi.

Zamručel a položil činku do závěsu. „Jak se máte? Přes noc nám napadl sníh, co?“

„Jo, napadl sníh.“ Znechuceně se odvrátila a chtěla se pro zahřátí rozcvičit. Není to zákon schválnosti? Jen co se trochu nabudila, ukáže se, že pan Fitness je ve skutečnosti doktor Magor.

„Hezký klub,“ poznamenal a zase trochu zalapal po dechu, když zvedal činku. „Překvapilo mě, že tu nikdo není.“

„Touhle dobou je hotel poloprázdný.“ Letmo na něho pohlédla. Neoholil se a krátké strniště přitažlivě pozměnilo jeho hezkou vědátorskou tvář.

Kruci, vždyť on to vážně je kus!

„Vzal jste si členskou kartu?“ zeptala se.

„Jo. Sakra, zapomněl jsem počítat.“ Zahákl činku a zvedl se z lavice. „Vy tady cvičíte pravidelně?“

„Ne. Mám pár věcí doma. Volné činky a bowflex. Ale když si nemůžu zaběhat venku, zajdu sem a pak do bazénu. Na tu blbovinu se díváte?“

Nastavil si závaží na jiném stroji a přitom pohlédl na televizi. „Nijak zvlášť.“

Vzala to jako ne a televizi vypnula. Mac zatím začal posilovat nohy. Pustila si hudbu co nejvíc nahlas, aby zabránila konverzaci.

Nenechal se vyvézt z konceptu a pokračoval ve cvičení, zatímco ona začala se svým. Sledoval ji, ale jen koutkem oka. Neměl ve zvyku nezdvořile okukovat ženy ve fitcentrech. Ale byl taky jen člověk a ona měla tak krásné, pevné tělo.

Kéž by se to dalo říct i o povaze.

Pomyslel na to, co viděl před dvěma dny v noci na pláži. Na okamžik, kdy ho napadlo, že tam stojí Ripley. Skoro ihned poznal, že se mýlil. Oči měla sice velmi podobné, pronikavé a jasně zelené. Ale ta žena, nebo to zjevení, či jak by to nazval, neměla tak vypracované tělo, a její vlasy, i když také tmavé a dlouhé, se kroutily v prstencích, zatímco Ripleyiny byly rovné jako déšť.

A tvář, třebaže i tady by se našla podobnost, měla měkčí, smutnější a oblejší.

Kromě toho by ho ani na chvíli nenapadlo, že by Ripley mohla stát ve tmě na pláži, plakat a pak se rozplynout.

Byl si jistý, že spatřil jednu ze sester. A podle toho, co už zjistil, nejspíš tu, které říkali Země.

I tak do toho zástupkyně Toddová nějak patřila.

Jen mu nebylo jasné, jak by pronikl přes ten její postoj, aby na ní… lépe řečeno s ní, mohl pracovat. Proto ani neviděl náhodu v tom, že se oba naráz chopili volných činek.

Stáli teď natolik blízko u sebe, že nemusel překřikovat hudbu a nepřipadal si jako blázen.

„Jak vaří v místní restauraci?“

„Ve dvou restauracích. Dobře. Stylově, i když trochu draze.“

„Půjdete pak na snídani? Zvu vás.“

Pohlédla na něho úkosem. „Díky, ale musím se vrátit.“

Všiml si, jak pohlédla na jeho činky. Zvedal desetikilové, zatímco ona pětikilové. Ale i tak mu v tempu hudby stačila.

„Už jsem zapojil všechny přístroje," prohodil klidně, zatímco naráz změnili pohyb. „Měla byste se přijít podívat."

„Proč bych to dělala?"

„Ze zvědavosti. A jestli jste nesvá z toho, co se minule stalo, slibuju, že se vás už nedotknu."

„Nejsem z ničeho nesvá."

Z toho jak odsekla, pochopil, kudy na to jít. Některé ženy byly citlivé na svůj vzhled nebo inteligenci. Ripley si hlídala pevnou páteř.

„Nedivil bych se, kdybyste po tom nechtěla přijít nebo se mnou mluvit." Usmíval se mírně, ale taky proradně. „Občas zapomínám, že někteří lidé nejsou zvyklí na paranormální jevy. Může je to děsit."

„Vy myslilo, že mám strach?" Stiskla zuby, ale cvičila dál. „Vy mě neděsíte, Booku, ani ty vaše stupidní hračky."

„To rád slyším." Tvářil se mile a jeho hlas zněl skoro radostně. Dokončil cvičení na žíněnce a zvedl se, aby potrénoval bicepsy. „Měl jsem trochu starost, když jste tak utekla."

„Neutekla jsem," vyštěkla a začala posilovat záda. „Odešla jsem."

„Jak chcete."

„Měla jsem práci."

„Fajn."

Nasála vzduch skrze zuby a představila si, co by se stalo s tím jeho připitomělým úsměvem, kdyby ho majzla činkou do obličeje. „Vy jste možná pracháč, ale já si musím na živobytí vydělávat."

„Jistě. Jestli vás tedy ten příval energie nevyděsil, byl bych moc rád, kdybyste ještě přišla. Teď když je všechno zapojené, bych mohl zkusit, jestli se ten jev bude opakovat."

„Nemám zájem."

„Zaplatím za váš čas.“

„Nepotřebuju vaše peníze.“

„Ty jsou stejně užitečné jako jiné. Přemýšlejte o tom.“ Rozhodl se ukončit cvičení dřív, aby jí k tomu opravdu dal prostor. „Mimochodem,“ dodal, když vracel činky na místo, „máte hezké svaly na břiše.“

Vycenila zuby na jeho záda, když odcházel.

Proboha, pomyslela si ke konci cvičení, takový trouba si dovolí tvrdit, že ona má strach. Kdyby to nebylo k smíchu, musela by se urazit. A ještě si myslel, že by si nechala platit za to, že s ním bude dělat ty jeho experimenty, nebo jak tomu říkal.

Taková ostuda, že zrovna on je nejlíp vypadající a stavěný chlap, jakého za celé měsíce potkala. Kdyby to nebyl takový protivný pitomec, mohli si spolu zacvičit docela jinak.

Místo toho se mu bude muset vyhýbat, jak nejlíp to půjde. Dá to práci, ale ona už to nějak zvládne. Může to považovat za svůj úkol na zimu.

S příjemně unavenými svaly se vrátila do šatny, osprchovala se, převlékla do plavek a zamířila k bazénu.

A až tam pochopila, co ji mělo napadnout hned. Už byl ve vodě a pomalými, skoro línými tempy brázdil hladinu. Překvapilo ji, že je krásně opálený všude, kam bylo vidět. A jeho malé sportovní plavky toho mnoho nezakrývaly.

Nechtěla se vzdát plavání, i kdyby s ním musela bazén sdílet. Odhodila čistý ručník a skočila do vody.

Když se vynořila, šlapal vodu jen půl metru od ní. „Mám nápad.“

„Jo, vy jich máte až až.“ Zaklonila hlavu a odhrnula si vlasy z tváře. „Hele, chci si jen zaplavat a jít. Tohle je velký bazén. Zůstaňte na své straně a já budu tady na té.“

„Tak ne nápad, ale spíš návrh.“

„Booku, asi mě rozčílíte.“

„Nechtěl jsem…“

Teď se začervenal, což byla perfektní kombinace s jeho mužným strništěm. Stah v žaludku ji trochu rozhodil.

„Nechtěl jsem otravovat…“ Dvakrát se pro uklidnění nadechl. „Myslel jsem na závod.“

Podle záblesku v jejích očích pochopil, že provokuje její soutěživost. Pak se ale otočila a plavala ke straně. „Nemám zájem.“

„Dám vám čtvrt bazénu náskok.“

„Jo, tak teď jste mě rozčílil doopravdy.“

„Čtyři délky,“ pokračoval a držel se nápadu jako pes kosti. „Když vyhrajete, nebudu vás znova obtěžovat. Když prohrajete, dostanu hodinu vašeho času. Jednu hodinu za celé tři měsíce. To je docela výhodná sázka, ne?“

Chtěla se ho zbavit. A dokázala by to. Nemohl by ji otravovat, pokud by se nechala. Mělo to jen jeden háček. Nedokázala odolat výzvě.

„Čtyři délky, bez výhody.“ Stáhla si plavecké brýle na oči. „Když vyhraju, dáte mi pokoj. Nebudete se přede mnou zmiňovat o tom vašem projektu, nebo jak tomu říkáte, a nebudete se snažit se mnou sbližovat.“

„To poslední není fér, zástupkyně, ale platí. Ale když vyhraju já, přijdete ke mně a budete mi asistovat u nějakých testu. Hodina vašeho času a spolupráce.“

„Ujednáno“ když si na chtěl plácnout, bez výrazu se zadívala na jeho ruku. „Na to zapomeňte.“

Počkala, až připlave ke stěně bazénu, a několikrát se zhluboka nadechla. „Volny styl?“

„Fajn. Na tři?“

Přikývla. „Jedna, dvě…“

Na tři se odrazili a rozřízli hladinu. Ripley neměla v úmyslu prohrát a ani na tu možnost nepomyslela. Plavala skoro každý den a byla na domácí půdě.

Všimla si jeho dobré formy, když s ní první délku držel krok. Neměl špatný styl, ale ona byla lepší.

Dotkli se protější stěny a odrazili se k dalšímu kolu.

Byl na ni krásný pohled a Mac doufal, že ještě dostane příležitost ji pozorovat. Za méně napjatých okolností. Nejenže měla sílu, všiml si. Měla i ladné, disciplinované pohyby skutečného atleta.

V tomhle směru si nic nenamlouval. Ale jestli mu něco opravdu šlo, pak plavání. Musel připustit, že nečekal, že se mu tak snadno vyrovná. Dosáhl dál a byl o dobrých patnáct centimetrů vyšší. Jenže ona měla neuvěřitelnou sílu v nohou.

Ve třetím kole na zkoušku trochu přidal. Držela se ho. Cítil, že ho to dráždí i baví. Hrála si s ním. Ještě zrychlil tempo a pochopil, že už mu nabízený handicap dávno vhodila do tváře.

Ten mizera byl jako úhoř, pomyslela si Ripley. Když se na poslední délku odráželi ve stejnou chvíli, pochopila, že ho podcenila. Zapřela se, dala do toho všechno a předhonila ho o čtvrt délky těla. Cítila, jak jí u posledních metrů nabíhá adrenalin.

A pak zažila šok a zmatený obdiv, protože se prohnal vedle ní a plácl o stěnu o dvě tempa dřív.

Vynořila se, lapala po dechu a vytáhla si brýle nad čelo. Nikdo, dokonce ani Zack, by ji na čtyři délky nedokázal porazit. Bylo to demoralizující.

„Takže," také ztěžka dýchal a odhrnoval si vlasy z tváře, „hodí se vám to někdy dneska?"

Ten bastard neměl ani dost slušnosti, aby s tím počkal. Porážka se jí zdála o to víc ponižující. Tvářil se pořád tak mile. Napadlo ji, jestli není na drogách. Nikdo přece nemůže mít stále dobrou náladu bez pomoci chemikálií.

Trochu páry jí ubralo odhrnování sněhu před domem a pošramocené ego utěšily Nelliny pověstné skořicové housky. Ale i tak ji to celý den užíralo, jako by do ní někdo dloubal prstem.

Našlo se dost povinností, kterými se zaměstnala: několik aut v příkopu, okno rozbité zbloudilou sněhovou koulí a další neplechy, co ve volný den na sněhu obyčejně napáchají děcka.

I tak měla zkaženou náladu a novou starost.

Zack na stanici poslouchal jak kleje, a sledoval, jak si nalévá další hrnek kafe. Byl trpělivý a sestru znal dobře. Během dne ji několikrát potkal na obchůzce a všiml si, že bojuje se vztekem.

A protože ji to zatím nepřešlo, musel to z ní dostat. Teď přišla vhodná chvíle.

Sám si užíval přestávku na kávu s nohama na stole. „Budeš se dál užírat v duchu, nebo to vysypeš?“

„Mě nic neužírá.“ Srkla si kávy, spálila si jazyk a znova zaklela.

„Vztekáš se od rána, co ses vrátila z tělocvičny.“

„Nevztekám. Ty se vztekáš.“

„Já jsem zasmušilý,“ opravil ji. „Což je samotářský a přemýšlivý způsob, jak přestát konfliktní situaci. Tvoje vztekání připomíná parní kotel, co brzo vybuchne. A protože jsem první na ráně, chtěl bych vědět, co se to v kotli vaří.“

Otočila se k němu s nebezpečným úšklebkem. „Větší pitomost jsem v životě neslyšela.“

„Vidíš.“ Vztyčil prst. „Už přemýšlíš, jak by sis na mně vylila vztek. Řekni, kdo tě naštval, a půjdeme ho zmydlit spolu.“

Uměl to s ní. Musela přiznat, že ji často rozesmál v těch nejhorších chvílích, Přešla ke stolu a usedla na jeho okraj. „Už jsi potkal toho Booka?“

„Vědátora z New Yorku? Jo, včera, když se procházel po městečku a něco si zařizoval. Zdál se mi milý.“

„Milý.“ Odfrkla si. „A víš, proč tady je?“

Zack souhlasně zamručel. Stačilo, aby se o tom člověku zmínila, a už chápal její rozčilení. „Rip, těchhle věcí už jsme zažili dost a dost. Kdo žije na ostrově Tří sester, nemůže se tomu vyhnout.“

„Tohle je jiné.“

„Možná je.“ teď se mračil i on a šel si dolít kávu. „Co se na podzim přihodilo Nell, vzbuzuje zvědavost. A nejen proto, že obrazně řečeno vstala z mrtvých, že se ten bastard

Remington projevil jako někdo, koho vzrušovalo ubližovat manželce, a že jí vyhrožoval smrtí, když ji tady objevil.“

„A bodl tě.“ Řekla to tiše, protože stále měla v paměti obraz jeho zakrvácené košile, která se leskla ve stínech lesa.

„Na tom všem si novináři smlsli,“ pokračoval Zack. „Velký, výživný skandál. Ale když pomyslíš, co se stalo nakonec…“

„To jsme nikomu neprozradili.“

„Pokud to šlo,“ souhlasil.

Zastavil se vedle ní a dotkl se její tváře. Věděl, že tu noc porušila slib, který dala sama sobě. Spojila se s Miou a využila svého daru, aby zachránila Nell i jeho.

„Něco ale ven proniklo,“ dodal. „Šířily se klepy, dohady a taky bláboly toho zavřeného šílence. Bylo toho dost, aby to vzbudilo nový zájem. Takže jsme něco takového mohli čekat.“

„Čekala jsem blázny,“ připustila. „Možná větší příliv zvědavých turistů nebo tak něco. Tenhle Booke je ale jiný. Tváří se vědecky nebo jako nějaký průkopník. A má na to papíry. Hodně lidí by řeklo, že je to jen další cvok, ale hodně že ne. A navíc Mia si možná usmyslí, že s ním chce mluvit a spolupracovat.“

„Jo, možná.“ Nechtělo se mu dodat, že Nell nejspíš taky. Už s ní o tom vedl debatu. „Ale to je její volba, Rip. Ty se tím trápit nemusíš.“

Otráveně se zadívala do hrnku s kávou. „Vyhrál na mně hodinku času.“

„Cože?“

„Ten proradnej mizera mě dneska ráno dostrkal do sázky. Prohrála jsem, takže s ním musím hodinu dělat to jeho voodoo.“

„Jau. A v čem jsi prohrála?“

„Nechci o tom mluvit,“ zamumlala.

Ale Zack už si to začal domýšlet. „Ráno jsi byla jen v tělocvičně, že? Slyšel jsem, že si tam zaplatil členství. Tam jsi na něho narazila?“

„Jo, jo, jo.“ Prudce vstala a začala přecházet kolem. „Kdo by si pomyslel, že se takhle hýbe? Ve sprintu možná, to bych odhadla při jeho výšce. Ale ne ve volném stylu na padesát metrů.“

„Plavání?“ Zack překvapením zvýšil hlas. „On tě porazil v plavání?“

„Řekla jsem, že o tom nechci mluvit. Vypadla jsem z rytmu, to je všechno.“ Prudce se otočila a přimhouřila oči. „Ty se směješ?“

„To si piš. Už chápu, proč se tak vztekáš.“

„Radši buď zticha. Stejně nevím, co chce za tu hodinku dokázat s těmi svými duchařskými detektory a senzory. Je to jen ztráta času.“

„Takže se nemáš čeho bát. A o kolik tě porazil?“

„Sklapni, Zacku.“

Rozhodla se odbýt si to rychle, jako by šlo o bolavý zub. Ale raději šla pěšky a nechala auto stát, protože tím věc přece maličko oddálila.

Když odbočila ke žlutému domku, už se docela setmělo – byla noc nového měsíce. Od rána připadlo dalších pár centimetrů sněhu, ale do večera se mraky rozplynuly. Jasná hvězdná obloha znamenala mrazivou noc. Vzduch na obnažené kůži řezal jako žiletky.

Ripley šla rázným tempem a na cestu si svítila baterkou.

Zavrtěla hlavou, když pruh světla zavadil o Macův rover. Ani se nenamáhal odcházet z něj sníh. Typicky nepraktický vědátor.

Doběhla ke dveřím a rukou ve vlněné rukavici zabouchala na dveře.

Otevřel jí v šedé mikině, která pamatovala lepší časy, a stejně onošených džínech. Zachytila nezaměnitelnou vůni Nelliny hovězí polévky a okamžitě usoudila, že jen proto se jí začaly sbíhal sliny.

„Ahoj. Ježíš vždyť mrzne. Musí být hodně pod nulou.“ Ustoupil, aby mohla vejít, ale ještě vyhlédl ven. „Auto nikde? To jste šla pěšky? Jste blázen?“

Prohlížela si přístroje narovnané jeden na druhém v malém obývacím pokoji. „Vy takhle bydlíte a ptáte se, jestli jsem blázen?“

„Dneska je děsná zima na procházky.“ Instinktivně ji popadl za ruce a začal je třít o sebe. „Jak chcete, ale běží vám čas.“

„Nechte toho.“ Jeho hlas zněl náhle ostře a příkře. Zpytavě se na něho zadívala. „Už jste někdy viděla omrzliny?“

„Abych řekla pravdu… Hej!“ Vytrhla se mu, když jí stáhl rukavice a zkoumal její prsty.

„Před několika lety jsem byl se skupinou v Nepálu. Jeden student si nedal pozor.“ I přes její odpor jí zahýbal rukou. „A přišel o dva prsty.“

„Já si dávám pozor.“

„Fajn. Dejte mi bundu.“

Setřepala ji ze sebe, sundala si šátek, vlněnou čepici a vestu a všechno mu to naložila do náruče. „Zdá se, že jste fakt opatrná.“ Pak se rozhlédl, jak hledal místo, kam by věci odložil.

Nemohla se ubránit – rozesmála se. „Klidně na podlahu.“

„Ne, radši… postel,“ vzpomněl si a nesl věci úzkou uličkou do ložnice. „Vy se bojíte tmy?“ zavolala na něho. „Hm?“

„Že máte všude rozsvíceno.“

„Vážně?“ Znovu se objevil. „Jen zapomínám zhasínat. Dneska jsem si koupil hrnec Nelliny polívky a zrovna jsem ji ohřál. Nedáte si?“ Chvíli vyčkával, protože jejímu výrazu ihned porozuměl. „Čas jídla se nepočítá.“

„Nemám hlad,“ odpověděla až příliš rychle a pocítila novou tíseň.

„Fajn, já se najím později, abychom mohli začít. Kam jsem to jen dal…“ Plácal se po kapsách a točil dokola. „No

jistě.“ Minidiktafon našel vedle monitoru. „Nejdřív potřebuju základní osobní údaje, takže bychom si mohli někam…“

Znova se odmlčel a svraštil obočí. Na pohovku navršil stohy záznamů, knih, fotografií a dalších potřeb. Ani na podlaze tak nezbývalo dost místo, kam by se dva lidé usadili.

„Víte co, tohle radši vyřídíme v kuchyni.“

Trhla rameny, nacpala si ruce do kapes a šla za ním. „Tak já se rovnou najím, když už je to tady.“ Chopil se misky, ale pak se nad ní slitoval. „Nerozmyslíte si to, abych před vámi nezdvořile nejedl sám?“

„Fajn. Nemáte pivo?“

„Bohužel. Ale byl by tu výborný merlot.“

„To by šlo.“ Postávala tam, zatímco naléval polévku do misek a víno do sklenic.

„Posaďte se.“

Sedl si naproti, ale hned zase vyskočil. „Kruci, ještě momentík. Vy jezte.“

Ripley se chopila lžíce, zatímco někam odběhl. Zaslechla mumlání, šustění papírů a menší ránu, jak něco spadlo na zem.

Vrátil se se spirálovým notesem, dvěma tužkami a brýlemi s kovovými obroučkami. Když si je nasadil, sevřel se jí žaludek.

Páni, pomyslela si, tohle je vážně sexy šílenec.

„Budu si dělat poznámky,“ vysvětloval. „A pořídím nahrávku. Jaká je polévka?“

„Je přece od Nell,“ řekla na to prostě.

„Jo.“ Pustil se do jídla. „Tuhle večer mi zachránila život, když jsem zase zapomněl na čas. Našel jsem v ledničce zmraženou polévku a málem se štěstím rozplakal. Váš bratr je šťastný muž. Včera jsem ho potkal.“

„Zmínil se.“ Trochu se uvolnila, protože mluvili jen tak, a čas přesto ubíhal. „Hoděj se k sobě.“

„Taky mě to napadlo. Kolik vám je?“

„Cože?“

„Váš věk pro záznamy.“

„Kruci, já nechápu, jak to s tímhle souvisí. Minulý měsíc mi bylo třicet.“

„Kdy přesně?“

„Čtrnáctého.“

„Znamení střelce. Znáte přesný čas narození?“

„Tenkrát jsem to nějak nehlídala.“ Chopila se sklenice s vínem. „Myslím, že se matka zmiňovala, že to bylo někdy v osm večer, po šestnácti hodinách na hranici života a smrti, nebo tak něco. Proč vás to zajímá?“

„Zanesu data a sestavím vám horoskop. Dám vám kopii, jestli chcete.“

„To jsou naprostý nesmysly.“

„Byla byste překvapená. Narodila jste se tady na ostrově?“

„Jo, doma – za asistence doktora a sestry.“

„Zažila jste někdy nějakou paranormální aktivitu?“ Lhaní jí nevadilo, jen neměla ráda pocit, jak se jí přitom vždycky sevřelo hrdlo. „Proč bych měla?“

„Pamatujete si svoje sny?“

„Jistě. Předevčírem se mi zdálo o Harrisonu Fordovi, pávím péru a láhvi masážního oleje. Co myslíte, že to znamená?“

„Jestli jsou holinky jen holinky, tak sexuální fantazie budou jenom o sexu. Míváte barevné sny?“

„Samozřejmě.“

„Vždycky?“

Pokrčila rameny. „Černobílá se hodí do filmů s Bogartem a na uměleckou fotografii.“

„Jsou vaše sny věštecké?“

Málem na to kývla, ale zarazila se. „S Harrym jsme na to ještě nevlítli, ale neztrácím naději.“

Změnil tedy taktiku. „Máte nějaké koníčky?“

„Koníčky? Myslíte něco jako štrikování nebo pozorování ptáků? Ne.“

„A co děláte ve volném čase?“

„Nevím.“ Trochu se ošila. „Cokoli. Televize, kino. Občas jdu plachtit.“

„Co ty filmy s Bogartem? Který je podle vás top?“

„*Maltézský sokol.*“

„V čem plachtíte?“

„V Zackově lodi.“ Zaťukala do stolu a nechala mysl plout. „Ale možná si pořídím vlastní.“

„Není nic lepšího než den strávený na vodě. Kdy jste zjistila, že máte jiné schopnosti?“

„Nikdy jsem…“ Napřímila se a pečlivě z tváře vymazala jakýkoli výraz. „Nechápu, o čem mluvíte.“

„Ale chápete. Můžeme to na chvíli nechat být, jestli vám to činí potíže.“

„Nic mi nečiní potíže. Jen nerozumím vaší otázce.“

Odložil tužku, odstrčil misku s polévkou a zadíval se jí zpříma do oči. „Tak tedy jinak. Kdy jste si uvědomila, že jste čarodějnice?“

4

Slyšela, jak jí krev sloupá do hlavy a hučí ve spáncích a stejně lak se jí plaší srdce, Seděl tam klidně a pozoroval ji jako nějaký mírně zajímavý laboratorní pokus.

Zlost v ní začala tikat jako časovaná bomba.

„Co je tohle za pitomou otázku?“

„Někteří lide tyhle instinkty podědí. Jiní se jim učí, jako dítě chodit a mluvit. Další si je uvědomí s nástupem puberty. Ale bezpočet jiných myslím projde životem, aniž by rozeznali svůj potenciál.“

Teď se před ním cítila jako trochu pomalejší žáček. „Nechápu, jak jste na to přišel. Kde jste vzal ten stupidní nápad, že já jsem…?“ Nevyslovila to, tu radost mu nechtěla udělat. „Tyhle hokus pokusy jsou vaše parketa, doktore Cvoku, ne moje.“

Se zájmem natočil hlavu. „Proč se zlobíte?“

„Já se nezlobím.“ Naklonila se k němu. „Chcete mě vidět rozzlobenou?“

„Ani ne. Ale vsadím se s vámi, že když na vás teď zapojím senzor, dostaneme zajímavé výsledky.“

„Se sázkami jsem skončila. Vlastně jsem skončila i s vámi.“

Nechal ji vstát a dál si něco zapisoval. „Ještě nám zbývá pětačtyřicet minut. Jestli se budete vzpouzet…“ Zvedl hlavu a zadíval se do její rozzuřené tváře. „Budu si myslet, že se bojíte. Nechtěl jsem vás vyděsit, ani rozčílit. Omlouvám se.“

„Strčte si omluvy někam.“ Zase bojovala s hrdostí, její nejtěžší vnitřní boj. Vsadila se a přistoupila na podmínky. Zlostně škubla židlí a opět si sedla.

Neuklidňoval ji, jen si dál dělal poznámky, jako by předem věděl, že vyhraje. Ripley skřípala zuby.

„Takže tohle přeskočíme. Vy tedy nepraktikujete."

„Není co praktikovat."

„Nejste hloupá a podle mého jste si dobře vědoma sama sebe." Díval se na ni. Snažila se zůstat klidná, ale pod chladným výrazem vřely silné emoce.

Zoufale zatoužil proniknout dovnitř. Zkoumat a objevit ji. Ale pochopil, že nikdy nedostane šanci, když si ji hned na začátku znepřátelí. „Usuzuji, že je to pro vás citlivé téma. Omlouvám se."

„Už jsem vám řekla, kam si máte strčit omluvy. A to samý udělejte s vaším úsudkem."

„Ripley…" Zvedl ruku s roztaženými prsty na znamení míru. „Nejsem reportér, který pase po výživné story. Ani nováček, co hledá učitelku nebo show. Tohle je moje práce. Slibuju, že budu respektovat vaše soukromí a vynechám z dokumentace vaše jméno. Neudělám nic, co by vám mohlo ublížit."

„Já z vás nemám strach, Booku. Budete si pokusného králíka muset najít jinde. Mě ta vaše…práce nezajímá."

„Je Nell ta třetí?"

„Nell necháte na pokoji!" Než si to mohla promyslet, natáhla se přes stůl a popadla ho za zápěstí. „Jestli ji budete otravovat, rozeberu vás na kusy."

Nepohnul se, snad ani nedýchal. Její oči náhle téměř zčernaly. Horkost v místě, kde mu tiskla ruku, byla tak silná, až se divil, že z kůže nestoupá kouř. „Nikomu neubližuj," pronesl co nejklidněji. „To není jen heslo Umění. Já tomu skutečně věřím. Neublížil bych vaší švagrové, ani vám, Ripley."

Pozoroval ji jako vzteklého psa, který se zmítá na řetězu, a velmi pomalu položil volnou ruku na její. „Vy to nedokážete ovládat, že?" řekl měkce. „Aspoň ne docela." Téměř přátelsky jí stiskl ruku. „Pálíte mi zápěstí."

To ji donutilo uvolnit prsty a odtáhnout je. Ruka se jí však zachvěla, když viděla rudé stopy, které zanechala na jeho pokožce.

„Tohle dělat nebudu.“ Pokoušela se zklidnit dech a divoký příval energie. Chtěla být zase sama sebou. „Tu máte.“

Ani neslyšela, že vstal a přešel ke dřezu. Už zase stál u ní a nabízel jí sklenici vody.

Když ji popadla a vypila do dna, nebyla si už jistá, jestli má vztek, nebo se stydí. Za obojí ale mohl on. „Nemáte právo sem takhle přijet a šťourat se v cizích životech.“

„Poznání a pravda nás chrání před chaosem.“ Tón jeho hlasu zněl tiše a rozumně. Měla chuť ho za to kousnout. „Spolu se soucitem a tolerancí z nás dělají lidi. Bez těchhle věcí by se fanatici pásli na strachu a omezenosti. Třeba jako v Salemu před třemi sty lety.“

„Že už nevěšíme čarodějnice, ještě neznamená, že svět je tolerantní, Nechci být součástí vašeho projektu. A tím to hasne.“ „Dobrá.“ Vypadala najednou tak vyčerpaně, všiml si. Až do morku kosí. To v něm probudilo pocit viny i soucit. „Tak dobře. Ale tuhle v noci se přihodilo něco, co nám to oběma ztíží.“

Na chvíli se odmlčel, než se zavrtěla na židli a věnovala mu jistou pozornost. „Viděl jsem na pláži ženu. Nejdřív jsem myslel, že jste to vy. Stejné oči a barva vlasů. Ale byla osamělá a strašlivě smutná. Dlouze se na mě zadívala. A potom zmizela.“

Ripley stiskla rty a pak se chopila sklenice s vínem. „Možná jste vypil až moc merlotu.“

„Ona čeká na vykoupení a já jí k němu chci pomoct.“

„Vy chcete informace,“ odsekla. „Chcete ospravedlnit svoje cesty a možná dát dohromady nějakou knížku.“

„Chci tomu porozumět.“ Ne, to nebylo to hlavní, uvědomil si. „Já chci znát pravdu.“

„Tak si promluvte s Miou. Ta je rada středem pozornosti.“

„Vy jste spolu vyrostly?“

„Jo, a co?“

Bylo snazší a vlastně i příjemnější mluvit s ní, když se ji vrátila obvyklá nálada. „Zaznamenal jsem mezi vámi jisté ‚napětí.‘“

„Budu se opakovat. No a co?“

„Zvědavost je hlavní nástroj vědy.“

„Ale taky zabila osla,“ dodala Ripley s náznakem starého úšklebku. „A honění duchů kolem zeměkoule nepovažuju za vědu.“

„Hm, přesně to říká i můj otec.“ Zvesela vstal a odnesl misky od polévky do dřezu.

„Váš otec vypadá jako rozumný člověk.“

„Ano, to je. A já jsem pro něj velké zklamání. Ne, to by nebylo fér,“ dodal Mac a dolil jim víno. „Spíš jsem pro něj hádanka, kterou nedokáže rozluštit. Tak. A co vaši rodiče?“

„Jsou v důchodu. Otec dělal šerifa před Zackem a maminka byla účetní. Nedávno se vydali na cesty, na velkou objevitelskou jízdu.“

„Národní parky a tak?“

„A tak podobně. Užívají si to. Jako děcka na nekonečných prázdninách.“

Ne z toho co řekla, ale jak to řekla, poznal, že Toddova rodina drží šťastně při sobě. Problém s ovládáním její síly tedy nepramenil z rodinných konfliktů. Tím si byl jistý.

„Vy a bratr pracujete spolu.“

„Což je jasné.“

Byla zase ve své kůži. „Už jsem se s ním setkal. Není vám podobný.“ Vzhlédl od poznámek. „Teda kromě očí.“

„Zack vybral všechny přátelské geny, co v rodině byly. Na mě toho moc nezbylo.“

„Byla jste tam, když byl zraněn při zatýkání Evana Remingtona.“

Její tvář zase zvážněla. „Chcete si snad přečíst policejní zprávu?“

„Tu jsem vlastně už četl. Musela to být zlá noc.“ Ale rozhodl se to zatím nerozebírat. „Líbí se vám práce policistky?“

„Nedělám věci, které se mi nelíbí.“

„To máte štěstí. Proč *Maltézský sokoli“*

„Co?“

„Napadlo mě, proč jste vybrala tohle, a ne třeba *Casablancu.“*

Ripley zatřepala hlavou a zamyslela se. „Já nevím. Protože Bergmanová měla říct Bogartovi „Paříž, to tak“, místo aby nastoupila do letadla. V *Sokolovi* je to, jak má být. Astor to odnesl, což je spravedlivé.“

„Já si vždycky myslel, že Rick a Ilsa se po válce sešli a že Sam Spade… No, že se nezměnil. Jaký druh hudby máte ráda?“

„Prosím?“

„Hudba. Ráda cvičíte při hudbě.“

„A co to má společného s vaším projektem?“

„Řekla jste, že nechcete spolupracovat na projektu, tak můžeme zbytek času využít tím, že se líp seznámíme.“

Vydechla si a upila vína. „Vy jste vážně zvláštní člověk.“

„Fajn, takže dost o vás. Budeme mluvit o mně.“ Opřel se do židle, ale protože Ripley náhle viděl rozmazaně, sundal si brýle na čtení. „Je mi třicet tři a jsem nechutně prachatý. Druhý syn Bookových z New Yorku. Obchodníci s nemovitostmi. MacAllislerova rodina – oba máme příjmení jako křestní jméno – jsou hlavně právníci. O nadpřirozené jevy se zajímám už od dětství. O jejich historii, různé varianty a vliv na kulturu a společnost. Tenhle můj koníček přiměl kdysi rodinu, aby mě poslala k psychologovi. Tvrdil, že je to jen dočasná rebelie.“

„Vzali vás ke cvokařovi, protože máte rád strašidla?“

„Když se ve čtrnácti dostanete na univerzitu, pořád někdo volá cvokaře.“

„Ve čtrnácti?“ našpulila rty. „To muselo být divné.“

„To mi povídejte. Těžko jsem třeba sehnal někoho na rande.“ Její úsměšek ho potěšil. „Místo prvních sexuálních zážitků jsem vybíjel energii ve studiu a svých zájmech.“

„Takže vás vzrušují knihy a výzkum.“

„Dá se to tak říct. Když mi bylo osmnáct, rodiče vzdali pokusy upíchnout mě do jedné z našich firem. A v jednadvaceti jsem se dostal ke svému kontu a mohl si začít dělat, co chci.“

Naklonila hlavu ke straně. Začalo ji to zajímat a nemohla si pomoct. „A na rande jste někdy byl?“

„Párkrát. Ale dobře vím, jaké to je, když vás někdo tlačí někam, kam nechcete. Říkají, že vědí, co je pro vás nejlepší, a někdy je to pravda. Ale to vám nepomůže, pokud vám nedají možnost volby.“

„Proto jste se rozhodl dát mi dneska pokoj?“

„Je to jeden z důvodů. Další je ten, že si to sama rozmyslíte. A nerozčilujte se,“ dodal rychle, protože stiskla zuby. „Když jsem přijel, myslel jsem, že je to Mia, s kým bych měl pracovat. Ale jste to vy – aspoň v první řadě.“

„Proč?“

„To ještě musím pochopit. Prozatím jste ale splatila svoji sázku. Zavezu vás domů.“

„Já si to ale nerozmyslím.“

„Pak mi zbude spousta volného času. Přinesu vám bundu.“

„Nemusíte mě vozit domů.“

„Tak se třeba popereme,“ volal zdálky. „Ale nenechám vás jít pěšky, když tam tak mrzne.“

„Nemůžete nikam jet, neodházel jste sníh z auta.“

„Tak to udělám a pak vás odvezu. Pět minut.“

Tomu nevěřila, ale slyšela bouchnutí předních dveří a zůstala v domě sama se svým vztekem.

Ze zvědavosti vyšla zadem ven, chvěla se zimou a sledovala, jak lopatou zaútočil na sníh kolem roveru. Musela uznat, že ty svaly, které viděla ráno v tělocvičně, neměl jen na okrasu. Doktor Booke uměl vzít za práci, když bylo třeba.

Ale nebyl zvlášť důkladný. Málem to na něho zavolala, ale nechtěla, aby věděl, že se dívala. Raději zase vešla dovnitř a mnula si prochladlé paže.

Když vstupní dveře zase bouchly a slyšela, jak oklepává sníh z bot, stála už opřená o linku a tvářila se znuděně.

„To je ale samec," volal. „Kam jsem dal vaše věci?"

„Do ložnice." Měla ještě minutku, a tak přistoupila ke stolu a začala listovat jeho poznámkami. Sykla, protože byly psané těsnopisem, nebo jí to tak připadalo. Divné znaky, čáry a smyčky pro ni rozhodně byly nesrozumitelné. Jen skica uprostřed jedné stránky jí vyrazila dech.

Její tvář. A skvěle vystižená. Rychlá črta z ánfasu. Působila otráveně a ostražitě. No, to taky vystihl.

Nebylo pochyb, že se doktor MacAllister Booke umí dobře dívat.

Když se vrátil, stála dál od stolu s rukama neškodně v kapsách. „Trvalo to o pár minut déle, protože jsem nemohl najít klíčky. A pořád nechápu, jak se dostaly do umyvadla v koupelně."

„Že by nějaký duch?" řekla sladce a rozesmála ho.

„Kéž by. Spíš se nikdy nenaučím dávat věci na stejné místo." Roznášel si po domě sníh. Než by na to upozornila, oblékla si vestu a uvázala šátek.

Podal ji bundu a přiměl ji zavrtět hlavou, když pochopila, že jí chtěl pomoct s oblékáním.

„Tohle nechápu. Jak myslíte, že se dokážeme obléct, když ti toho není žádný chlap?"

„Nemam ponětí." Pobaveně ji nasadil čepici a provlékl jí vlasy otvorem, jak to u ní dřív viděl. „Rukavice?"

Vytáhla je z kapsy. „Taky mi je navlíkneš, tati?"

„Jistě, zlatíčko." Ale když po nich sáhl, plácla ho přes ruku. Usmívala se, dokud si nevšimla šlinců na jeho zápěstí. Ovládl ji pocit viny. Nevadilo jí, když někomu ublížila, pokud si to zasloužil.

Ne takhle. Nikdy ne takhle.

Ale co se stalo, nejde odestát, i kdyby se to dotklo její hrdosti.

Všiml si změny jejího výrazu, když se dívala na jeho ruku. „To nic není," začal a chtěl si stáhnout rukáv dolů.

„Ale pro mě je.“ Ani nevzdychla a vzala ho znovu za ruku. Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „Tohle jde mimo čas a mimo vaše záznamy. Jasné?“

„Dobře.“

„Co jsem v hněvu poškodila, teď s lítostí beru zpět. Zahoj, co jsem zavinila, až působí trojí síla. Jak říkám, tak se staň.“

Ucítil mírnou bolest a horkost na kůži zmizela. Místo, kterého se dotýkala, bylo chladné, jako by spáleninu vtáhla do sebe. Stáhl se mu žaludek, ne kvůli tak rychlé změně, ale kvůli výrazu jejích očí.

Už dřív se díval na působící moc, uměl ji rozeznat a taky respektovat.

„Díky,“ řekl jí.

„Nemluvte o tom,“ odvrátila se. „To myslím doslova.“

Když se natáhla ke klice, jeho ruka tam byla dřív. „Taky nechápeme, jak si otvíráte dveře,“ prohodil. „Jsou tak těžké a komplikované.“

„Vy vtipálku.“ Když vyšli ven, chytil ji pod loktem. Věnovala mu otrávený pohled, ale on jen trhl rameny.

„Klouže to a já si nemůžu pomoct, jsem prostě dobře vychovaný.“

Nechala to být a ani nevtipkovala, když jí šel otevřít dveře na straně spolujezdce.

Nebyla to dlouhá jízda, ale zatímco mu ukazovala cestu, uvědomila si, že je za svezení vděčná. I za tu hodinku teplota venku ještě o něco klesla. Topení nestačilo auto zahřát, ale aspoň byli schovaní před mrazivým vzduchem, který se dal lámat.

„Kdybyste potřeboval nějaké dřevo, Jack Stubens ho prodává.“

„Stubens. Nemůžete mi to napsat?“ Řídil jednou rukou a druhou šátral po kapsách. „Nemáte papír?“

„Ne.“

„Koukněte se do přihrádky.“

Otevřela ji a šokovaně otevřela pusu. Padaly z ní zmačkané lístky, tužky, gumičky, poloprázdný sáček s

preclíky, baterky, lovecký nůž a nějaké neidentifikovatelné předměty. Vytáhla cosi vyrobené s červeného provázku, korálků a lidských vlasů.

„Co to je?“

Otočil se k ní. „Gris-gris. Dárek. Žádný papír?“

Ještě chvíli na něho zírala, pak talisman strčila zpět a našla jeden z mnoha starých lístků. „Stubens,“ opakovala a škrábala jméno na papírek. „Jack. Bydlí v Soví uličce.“

„Díky.“ Vzal si papírek a strčil ho do kapsy. „Tady zahněte. Je to ten dvoupatrový barák s terasou dokola.“

Poznal by to už podle policejního vozu. Okna domu přívětivě zářila a z komína stoupal kouř.

„Hezký dům.“ Vystoupil, ale vyskočila, než jí stihl otevřít. Pak ji opět vzal za ruku.

„Hele, Macu, je to sice roztomilé, ale nemusíte mě doprovázet ke dveřím. Tohle nebylo rande.“

„Prostě instinkt. Kromě toho jsme spolu jedli a konverzovali. To už se rande trochu podobá.“

Zastavila se na verandě a otočila se. Měl na hlavě lyžařskou čepici, z níž mu po stranách vyčuhovaly světlé vlasy. Neodolal a upřeně na ni pohlédl. „To snad chcete i pusu na dobrou noc?“

„Jo.“

Řekl to zvesela a neškodně, že se zazubila. Ale jen na okamžik.

Pohyboval se rychle. Plavmo, nečekaně a krásně.

Nijak překotně, ale stejně nestihla zareagovat.

Objal ji, přitáhl blíž, tělo na tělo, že ji i bez většího tlaku k sobě přitiskl. Mírně jí zvrátil hlavu, takže podlehla iluzi, že pod ním spis leží než stojí.

Intimita té chvíle ji zasáhla, že se jí hlava zatočila dřív, než ji opravdu políbil.

Měkce. Jemně. Hluboce. Jeho rty se o její neotřely, prostě ji pohltily. K závrati se přidala i vlna tepla, stoupající od prstů u nohou až do morku kostí.

Z hrdla se jí vydral slabý zvuk – výraz překvapení a požitku. A její rty se přívětivě rozevřely. Ještě! Dvakrát se

marně pokusila zvednout bezvládné paže, než ho dokázala obejmout kolem krku.

Podlomila se jí kolena. Nedivila by se, kdyby se celá rozpustila a změnila se v louži u jeho nohou.

Když se odtáhl a ustoupil, měla zamlžený pohled a mysl docela prázdnou.

„Tohle budeme muset někdy zopakovat," řekl.

„Hm." Nějak zapomněla, jak se tvoří slova. Přátelsky ji zatahal za vlasy. „Radši běž dovnitř do tepla."

„No." Poslechla, slepě se otočila a vrazila do dveří. „Dovol, abych ti otevřel." Pronesl to tiše, střízlivě a potom vzal za kliku. „Dobrou noc, Ripley."

„Hmm."

Vešla do domu, ale pak jí nezbývalo, než se opřít o dveře, než zase popadne dech a přijde k sobě.

Neškodný? Opravdu si myslela, že je neškodný?

Dokázala vyjít po několika schodech, ale pak se na ně radši posadila. Počká, až ji nohy začnou poslouchat, rozhodla se, pak teprve vyrazí do svého pokoje.

8. ledna 2002
9 až 10 hodin večer

Poznámky a nahrávka z úvodní návštěvy Ripley Toddové jsou jen stručné. Nepokročili jsme tak daleko, jak jsem doufal. Došlo však ke dvěma incidentům, které budou v záznamech zpracovány podrobněji. Moje osobní pocity ale patří sem.

Ripleyin temperament a ochranářský postoj ke švagrové Nell Toddové (údaje o zmíněné k nalezení u jejího jména) narušují její nechuť debatovat o jejích schopnostech. Nebo je nějak předvést, což jsem pochopil dnes večer. Mám dojem, že její varování při zmínce o Nell bylo instinktivní a důsledky neplánované. Ublížila mi spíš nedopatřením, než že by to zamýšlela. Popáleniny na zápěstí na první pohled odpovídaly stisku a tvaru její ruky.

Nebyl to takzvaný oheň, ale vliv sílící horkosti. Jako by někdo pomalu točil knoflíkem sporáku.

Její fyzická proměna při tomto jevu se dá popsat jako rozšíření zornic a ruměnec na kůži.

Její vztek se ale ihned obrátil dovnitř.
Myslím, že nedostatek sebekontroly a strach z toho, co by mohla způsobit, jsou hlavní příčinou její nechuti mluvit o svém talentu a zkoumat jeho podstatu.

Je to zajímavá žena s dobrým vztahem ke své rodině. Ve všech jiných oblastech vystupuje naprosto sebevědomě a s klidem.

Je krásná, když se usměje.

Zarazil se a málem poslední větu přeškrtal. Nebylo to vůbec přesné. Nebyla krásná – atraktivní, zvláštní, ale ne krásná.
Pak si připomněl, že do deníku patří osobní dojmy. Myšlenka, že je to krásna žena, musela vzejít z jeho mozku, když ji bezděky napsal. A tak tam patřila.

Ke druhému incidentu došlo těsně před koncem návštěvy a nepochybuji, že pro ni byl ještě těžší. Fakt, že se rozhodla zbavit mě popálenin a otevřeně demonstrovat svoji sílu, znamená, že má silný smysl pro spravedlnost a čest. Ten spolu s tím, jak chrání ty, které miluje, překonává její rozhodnutí zablokovat svůj talent.

Doufám, že se mi časem podaří zjistit, jaká událost nebo události k takovému rozhodnutí vedly.

Musím ji znova vidět a ověřit si svoje předpoklady.

„Kruci,“ zavrčel. Jestli nebude upřímný tady, tak kde jinde?

Toužím ji znova vidět z osobních důvodů. Je mi s ní dobře, i když se právě chová hrubě a urážlivě. Jen se bojím, abych s ní nechtěl být právě proto. Kromě toho je tu silná sexuální přitažlivost. Na rozdíl od čistého obdivu při setkání s Miou Devlinovou – a přirozené následující fantazie – je tohle mnohem živočišnější, a proto i lákavější. Na jednu stranu bych tuhle ženu toužil opatrně rozebrat kousek po kousku a pochopit ji. A na druhou bych ji chtěl…

Ne ne, usoudil Mac, i osobní deník vyžaduje trochu cenzury. Nemůže přece popisovat, co všechno by chtěl dělat s Ripley Toddovou.

Přistihl jsem se, jak si představuju, jaké by to bylo stát se jejím milencem.

Tak, tohle je přijatelnější. Není třeba zacházet do detailů.

Zavezl jsem ji domů, protože teploty klesly hluboko pod bod mrazu. To, že za takového počasí přišla pěšky a chtěla zase odejít, svědčí o její tvrdohlavosti a nezávislosti. Pobavily ji drobné pozornosti, jako přidržení dveří nebo bundy. Neuráželo ji to, jen pobavilo, což, je odzbrojující.

Nezačal bych ji líbat, kdyby se o tom sama nezmínila. Rozhodně jsem na něco takového tak brzy nepomyslel. Její reakce byla nečekaná a… vzrušující. Je to silná žena, tělem i duší, a vědomí, že v tu chvíli tak ochabla, bylo…

Musel si udělat přestávku, popadnout dech a loknout si vody ze sklenice.

Reakce jejího těla na mě a ta horkost… Poznatky o chemických a biologických příčinách zvýšené teploty v takovém okamžiku nijak nezmenšují jeho zázračnost. Pořád ji cítím – její výraznou a ostrou chuť. A slyším zvuk, který přitom vydala. Cítil jsem tíhu v kolenou, a když mě vzala kolem krku, bylo to, jako by mě obklopila. Ještě chvilku a docela bych zapomněl, že stojíme na otevřené verandě uprostřed mrazivé noci.

Ale protože jsem si začal – i přes její škádlení – byla to moje odpovědnost. Aspoň jsem pak mohl vidět její výraz a zasněný, omámený pohled. A taky to, jak vrazila do dveří.

To se povedlo.

Sám jsem samozřejmě taky málem dvakrát sjel ze silnice a ztratil se, ale to u mě není neobvyklé ani normálně.

Ano, chci ji znova vidět, a z mnoha důvodů. Nečekám, že dnes v noci budu klidně usínat.

5

Nell pocukrovala poslední várku skořicových housek, ale nikam nespěchala. Měla ještě hodinku čas, než všechno naloží a odveze do kavárny. Na dnešek připravila houbovou polévku, tři druhy salátů, muffiny a napoleonky. Pracovala na tom od půl šesté.

Diego, její hladký šedý kocourek, seděl stočený na židli a pozoroval ji. Lucy, velká černá labradorka, odpočívala v koutě a pozorovala Diega. Ti dva už se sžili – podle Diegových pravidel – a snášeli se s trochou nedůvěry a podezřívavosti.

Zatímco se pekly poslední sušenky, Nell vyčkávala u tiše hrajícího rádia.

Když do kuchyně vešla Ripley s opuchlýma očima a v triku, v němž spala, Nell jí beze slova podala hrnek s kávou.

Ripley zamručela poděkování, jak nejlépe před dávkou kofeinu dokázala, a svalila se na židli.

„Na tvůj ranní běh je tam moc sněhu."

Ripley zamručela znovu. Bez svých tří kilometrů se nikdy necítila docela ve své kůži. Ale káva pomáhala. Usrkávala a přitom lehce pohladila po hlavě Lucy, která ji přišla pozdravit.

Bude muset běhat na tom zatraceném pásu. To nesnášela. Ale dva dny bez joggingu by se neobešla. Zack si bere ranní směnu – kde kruci vězí? – takže mohla s návštěvou tělocvičny počkat.

Nerada by opět narazila na Maca.

Ne že by se ho obávala. Dokonce i reakci na jeho polibek si dokázala rozumně vysvětlit a omluvit. Jen se s

ním teď nechtěla znova setkat. Nell před ni postavila misku a Ripley zamrkala. „Co to je?“

„Ovesná kaše.“

Ripley se podezřívavě a bez nadšení naklonila a nasála vůni jídla. „Co v tom je?“

„Výživné suroviny.“ Nell vytáhla z trouby plech s pečivem a vložila dovnitř nový. „A nedělej obličeje, dokud jsi to neochutnala.“

„No jo.“ Rip dělala obličeje za Nellinými zády, ale bylo ponižující, že ji odhalila. Ochutnala tedy kaši, našpulila rty a nabrala si další sousto. Vypadalo to, že od Nell je požívatelné cokoli.

„Chutná mi to. Mamka taky občas v zimě vařila ovesnou kaši, ale vypadalo to jako šedé lepidlo a chutnalo to ještě hůř.“

„Tvoje mamka měla talent na jiné věci.“ Nell si nalila šálek kávy. Brzy ráno téměř vystrkala Zacka z domu, aby si s Ripley mohla promluvit. A tak nechtěla ztrácet čas. Posadila se. „No a jak to šlo?“

„Co?“

„Tvůj večer s Macem Bookem.“

„Nebyl to večer, ale jen hodina.“

Ale ale, obranářská a podrážděná reakce, pomyslela si Nell. „Tak jaká byla ta hodina?“

„Prostě začala a skončila, čímž jsem splnila svoji povinnost.“

„Jsem ráda, že tě odvezl domů.“ Když Ripley povytáhla obočí, Nell jen nevinně zamrkala. „Slyšela jsem auto.“

A podívala se z okna, jak Mac doprovází Rip ke dveřím. Ale trvalo dost dlouho, než se zase vrátil k vozu.

„Začal o tom, jaká je zima a že cestou domů omrznu a umřu.“ Spolkla další sousto kaše a pak zamávala lžící. „Jako bych se o sebe neuměla postarat. Tenhle druh chlapů mě rozčiluje. Sám neustále ztrácí klíče od auta, ale já podle něj zabloudím a změním se na rampouch. Prosím tě.“

„Jsem ráda, že tě dovezl,“ opakovala Nell.

„No jo.“ Ripley si povzdechla a vyrývala lžící do kaše půlkruhové vzory. Myslela přitom na měsíční krajinu.

Kdyby ji neodvezl domů, nic by se nestalo, jen by přišla o ten úžasný polibek. Ne že by na něj pořád myslela, to ne.

„Teď bys to v domku nepoznala,“ pokračovala. „Vypadá to tam jako v doupěti šíleného vědce. Všude samá elektronika a komputery. Kromě kuchyně si není kam sednout. Ten chlápek absolutně propadnul svýmu bláznivýmu bádání. V přihrádce v autě má dokonce nějaký voodoo. A ví to o mně,“ dodala rychle a pohlédla na Nell.

„Ach.“ Nell se tiše nadechla. „Tys mu to řekla?“

Ripley zavrtěla hlavou. Cítila mrazení v žaludku, a to ji rozčilovalo. „Prostě to poznal. Jako bych měla na čele nápis „Místní čarodějnice.“ A přitom se choval děsně vědecky. „No, tohle je zajímavé, zástupkyně Toddová, možná byste mi to mohla znovu předvést, až zapojím přístroje.“

„On chtěl, abys mu ukázala kouzlo?“

„Ne.“ Ripley si promnula obličej. „Ne,“ opakovala. „Já jsem ho… Kruci, naštval mě, tak jsem ho spálila.“

„Proboha.“ Nell prudce postavila hrnek, až káva vyšplíchla přes okraj.

„Ne že bych ho celého podpálila. Jen jsem mu rukou ožehla zápěstí.“ Teď se zadívala na své prsty. Neškodné, obyčejné, možná trochu delší se zastřiženými, nenalakovanými nehty.

Nic zvláštního.

A přece smrtící.

„Neuvědomila jsem si to. Všechna ta zlost se ve mně proměnila v horkost a ta se vrazila do ruky. Už tak dlouhou dobu jsem se tím nemusela zabývat a dělat si s tím starosti. Ale posledních pár měsíců.“

„Co ses otevřela, abys mi pomohla,“ dokončila Nell tiše za ni. Pak vstala, protože se ozval kuchyňský bzučák.

„Já toho nelituju, Nell. Ani trochu. Rozhodla jsem se a udělala bych to znova. Já jen že pak bylo mnohem těžší zase to v sobě potlačit. Nevím proč…“

Nechtěla vědět proč, a tak tu myšlenku rychle zahnala. „Prostě to tak je. Způsobila jsem někomu fyzickou bolest a musela jsem to napravit, ale to mě stejně neomlouvá.“

„Jak na to reagoval?“

„Jako by o nic nešlo. Přinesl mi sklenici vody a skoro mě hladil po hlavě a změnil téma hovoru, jako bych jen polila ubrus vínem. Ten chlápek má fakt pevnou páteř, to se musí nechat.“

Nell se vrátila ke stolu a pohladila Rip jako svoje dítě. „Jsi na sebe moc přísná. Já bych ani nespočítala, kolikrát jsem udělala nějakou chybu, co mě Mia začala učit.“

„Teď není nejlepší chvíle se o ní zmiňovat.“ Ripley se znova naklonila nad misku a pustila se do kaše, jako by tím mohla uklidnil stahy v žaludku. „Kdyby ho sem nepřivedla…“

„Ona ho nepřivedla, Rip.“ Mírné, ale zřetelné podráždění v Nellině hlase donutilo Ripley svěsit ramena. „A kdyby mu nepronajala žlutý domek, našel by si jiný nebo by zůstal v hotelu. Napadlo tě vůbec, že tím pronájmem a ochotou spolupracovat má Mia aspoň částečně věci pod kontrolou?“

Ripley otevřela a zase zavřela pusu. „Nenapadlo. A mělo. Ona nikdy nechce nic propásnout.“

„Já za ním taky zajdu.“

Lžíce zacinkala v misce. „To je ale divnej nápad. Totálně divnej nápad.“

„Hodně jsem o tom přemýšlela. Slíbil Mie, že naše skutečná jména bez svolení nezveřejní. Mně jeho práce zajímá,“ pokračovala a přesunovala sušenky z plechu na chladicí poličku. „Ráda bych se o ní dověděla víc. Já s tím, kdo jsem, nemám takové problémy jako ty.“

„Nemůžu ti nic zakazovat.“ Jen se rozhodla dohlédnout na to, aby Mac Nell do ničeho netlačil. „A co tomu říká Zack?“

„Nechal to na mně. Věří mi a respektuje mě. To je stejně báječné jako vědomí, že mě miluje. Já se doktora Booka nebojím.“

„Je zrádnější, než vypadá,“ zamumlala Ripley. „Ukolébá člověka myšlenkou, že je neškodný jako štěně. Ale není.“

„A jaký je?“

„Chytrý a zákeřný. Jo, má i pár roztomilých vlastností, ale právě taková divná kombinace tě rozhodí. Jednu chvíli se tváří nešťastně, jako by nevěděl, kde zrovna zapomněl hlavu, a druhou…“

Nell se znova posadila. „Co?“

„Políbil mě.“

Nell plácla rukama o sebe, než se mohla ovládnout. „Vážně?“

„Mělo to být něco jako vtip. Musel mě dovést ke dveřím, jako bysme se vraceli z plesu. A pak najednou…“ Odmlčela se a zkusila napodobit gesto, jakým ji sevřel v náruči. „Jako by mě obklíčil, pomaloučku, až se mi zatmělo před očima. A pak mě najednou líbal.“

„Páni.“

„Úplně mi změkly kosti, takže jsem se do něj úplně zabořila, zatímco dělala všechny ty úžasný věci s mojí pusou.“ Vydechla a sykavě popadla dech. „Líbala jsem už hodně chlápků, a docela to umím, ale tady jsem nějak nestíhala.“

„Júva.“ Nell si přitáhla židli o něco blíž. „A co bylo dál?“

„Vrazila jsem do dveří.“ Ripley se ošila. „Prostě ostuda. Otočila jsem se a plác! A doktor Romeo mi je jen zdvořile otevřel. Bylo to poprvé, co jsem se kvůli polibku cítila jako idiot, a taky naposled.“

„Jestli tě přitahuje…“

„Je hezkej, dobře stavěnej a sexy – jistěže mě přitahuje.“ Ripley krátce zavrtěla hlavou. „Ale o to tady nejde. Kvůli tomu by mi po jedný puse nemohl vypovědět

mozek. Problém je v tom, že jsem dlouho s nikým nebyla. Už celý měsíce, vždyť víš.“

„Ripley.“ Nell se krátce zasmála.

„Muselo to bejt něco jako spontánní výbuch nebo tak. Udělal pár správných pohybů a bum! Ale teď už to vím a dám si pozor.“

Cítila se líp a dojedla kaši. „Já už ho zvládnu.“

Mac brouzdal po knihkupectví, listoval knihami a prohlížel si jejich obálky. Už dávno si sehnal a přečetl materiály o ostrově Tří sester, ale i tak tu narazil na několik nových publikací.

Strčil si je do podpaží a pokračoval v obhlídce.

Měli tu rozmanitý výběr knih. Našel například hezké vydání *Portugalských sonetů* Elizabeth Barrett Browningové, poslední pokračování svých oblíbených upírských historek, dvě publikace o místní fauně a flóře nebo příručku osamělých čarodějnic. A ještě dvě knihy o paranormálních jevech, které už mel, ale někam je… založil.

Uviděl také vkusné tarotové karty s artušovskou tematikou.

Ne že by snad něco takového sbíral.

Protože knihy miloval, vzal si je všechny. Četbou si ukrátí volné chvíle a navíc bude mít záminku promluvit si s Lulu.

Odnesl nákup k pultu a nevinně se usmál. „Báječný obchod. V malém městě by člověk nečekal takový výběr.“

„Tady by člověk nečekal víc věcí.“ Lulu ho přes okraj brýlí bedlivě sledovala, aby pochopil, že si na něj teprve dělá názor. „Hotově, nebo kartou?“

„Kartou.“ Šátral po náprsní tašce a přitom naklonil hlavu, aby viděl na titul její rozečtené knihy. *Sérioví vrazi: Jejich srdce a mysl*. Panebože. „Jaké to je?“

„Moc psychologických blábolu, málo krve. Intelektuální autoři to neumějí opepřit.“

„Intelektuální autoři asi nechodí moc ven. Moc studia, málo práce v terénu.“ Přátelsky se opřel o přepážku, jako by mu nabízela růže, a ne trny. „Například podle jedné teorie měl Jack Rozparovač nadpřirozené schopnosti, a třebaže jeho londýnské působení znamenalo první zdokumentované sériové vraždění, prý už zabíjel mnohem dřív v Římě, v Gálii a staré Británii.“

Při markování knih ho stále pozorovala přes brýle. „To neberu.“

„Já taky ne. Ale je to dobrý titulek *Jack Rozparovač – nadčasový vrah.* Prý byl ale první, kdo použil bezrohou kozu – lidskou oběť,“ vysvětloval, když Lulu přivřela oči, „při rituálu černé, hodně černé magie.“

„A něco takového tady hledáte? Krvavé oběti?“

„Ne, madam. Wicca nepoužívá krvavé oběti. Bílá čarodějka nikomu neškodí.“

„Lulu. Neříkejte mi madam.“ Odfrkla si. „Vy jste hodně študoval, co?“

„Jo, což hodně lidí irituje.“

„Tak to pláčete na špatném hrobě, hochu. Já nejsem čarodějka.“

„Ale jednu jste vychovala. Muselo být zajímavé vidět Miu vyrůstat. A taky Ripley.“ Bezcílně přeskupoval knihy na pultě. „Jsou asi stejně staré, že?“

No ano, byl to chytrý chlap. „A co z toho?“

„Vždyť víte, jak je to s těmi intelektuály. Pořád se vyptávají. Kdyby to Mie nevadilo, chtěl bych vás požádat o rozhovor.“

Radost se u ní mísila s opatrností. „Pročpak?“

„Z čistě lidského zájmu. Lidi většinou nechápou každodenní život výjimečné ženy. I když jsou nakloněni zvláštním jevům, nevidí to prosté a obyčejné. Úkoly z matematiky, hádky, když dítě přijde pozdě domů, nebo potřebu vyplakat se někomu na rameni.“

Lulu protáhla strojkem kartu, kterou jí podal. „Máte s Miou nějaké osobní plány?“

„Ne. Ale určitě se na ni rád dívám.“

„Nemám čas vybavovat se s nějakým študákem kvůli jeho seminární práci.“

Mac podepsal účet a Lulu zaregistrovala, že si ani nepřečetl konečnou sumu. „Zaplatím vám.“

Kdesi vzadu v hlavě zaslechla cinknutí pokladny. „Kolik?“

„Padesát dolarů za hodinu.“

„Co? Jste blázen?“

„Ne, jen pracháč.“

Lulu zavrtěla hlavou a podala mu tašku s knihami. „Popřemýšlím o tom.“

„O. K. Díky.“

Když vyšel, zakroutila hlavou znovu. Platit jí za rozhovor. No slyšel to kdy svět?

Ještě pořád nad tím přemýšlela, když po schodech sešla Mia. „Dneska je tu nějak ticho, Lu. Napadlo mě, že bych nahoře uspořádala výprodej kuchařek, abych přilákala lidi. Nell by z některé mohla na ukázku něco uvařit.“

„Jak chceš. Právě tu byl len vědátor.“

„Kdo? Aha.“ Mia jí podala šálek s čajem, který přinesla z kavárny. „Zajímavý a chutný MacAllister Booke.“

„Bez mrknutí vysolil sto padesát dolarů za knihy.“

Miino obchodnické srdce se zatetelilo. „Bůh mu žehnej.“

„Zdá se. že si to může dovolit. Chce mi zaplatit za rozhovor.“

„Vážně?“ Mia s povytaženým obočím upíjela svůj čaj. Věděla, jak má Lulu rada peníze, protože jí tuhle lásku odmalička vštěpovala. „Měla jsem po něm chtít vyšší nájem. A o čem s tebou chce mluvit?“

„O tobě. Že prý jen lidský zájem. Třeba kolikrát jsi dostala na zadek, kdy jsi byla malá, a tak podobně.“

„K takovým věcem snad není třeba se vracet,“ řekla Mia suše. „Ale jinak je to zajímavé a nečekané. Myslela jsem, že mě bude tlačit k tomu, abych mu ukázala kouzla, a on ti místo toho nabízí honorář za vyprávění o mé výchově.“

Poklepala si prstem na spodní ret. Ústa i nehty měla odvážně rudé. „To je chytré.“

„Připustil, že je hodně chytrý, a prý to lidi irituje.“

„Mě ne, mě to zaujalo, o což mu asi šlo.“

„Tvrdí, že se o tebe osobně nezajímá.“

„Ale teď jsem se urazila.“ Mia se smíchem políbila Lulu na tvář. „Pořád mě hlídáš?“

„Ani se nedivím, že tě zaujal. Je zdvořilý, bohatý, chytrý – a je na něj hezký pohled.“

„On není pro mě.“ S povzdechem si položila tvář na Lulinu hlavu. „Poznala bych to.“

Lulu chtěla něco říct, ale udržela jazyk za zuby a jen tak Miu objala kolem pasu.

„A na Samuela Logana nemyslím,“ dodala, i když si na něj vzpomněla. Na jediného muže, který kdy získal její srdce. A jediného, který ho poničil. „Zajímavý, inteligentní mňam doktor Booke mě prostě romanticky nepřitahuje. Dáš mu ten rozhovor?“

„To se uvidí.“

„Jestli máš strach, že budu něco namítat, tak neměj. Ochráním se sama, když bude třeba. Ale před ním nemusím.“

Existovalo něco jiného, ne zcela jasného, co se začalo plížit k jejímu domovu. Ale nepocházelo to od MacAllistera Booka.

Odtáhla se a znovu se chopila hrnku s čajem. „Možná se od něj sama nechám přemluvit k rozhovoru. Padesát dolarů za hodinu.“ Potěšeně se zasmála. „Fascinující.“

Mac, obtěžkaný přenosnými přístroji, brouzdal sněhem v úzkém pruhu lesa poblíž žlutého domku. Podle policejní zprávy i novinových článků bylo právě tohle místo, kam utekla Nell potom, co ji se Zackem napadl Evan Remington.

Scénu prvního útoku, kuchyň v domě, už měl zmapovanou. Nenašel žádnou negativní energii ani

pozůstatky násilí, což ho překvapilo. Ale pak usoudil, že buď Nell, nebo Mia domek vyčistily.

Doufal, že něco objeví tady v lese.

Vzduch byl mrazivý a nehybný. Na tmavých kmenech a větvích se třpytil ledový povlak. Sníh je pokrýval jako srst.

Ke svému úžasu spatřil stopy vysoké zvěře a ujistil se, že má ve fotoaparátu připravený nový film.

Minul potůček, jehož proud se prodíral přes kameny a led. Přestože jeho přístroje nezaznamenaly žádnou anomálii, něco tady cítil. Chvíli trvalo, než si uvědomil, že je to nesmírný klid. Prostá radost.

Zakřičel pták a prolétl kolem jako střela. Mac chvíli tiše stál, šťastný a spokojený. Tohle je dobré místo, pomyslel si. Místo, kde se mysl uklidní. Vhodné pro pikniky nebo rozjímání.

Po chvíli váhání se vydal dál, ale slíbil si, že se sem jen tak pro radost vrátí…

Přestože si nerad kazil náladu, začal si představovat, jaké to asi je prchat tmou před mužem odhodlaným k násilí. Před člověkem se zkrvaveným nožem v ruce.

Parchant, pomyslel si. Naháněl ji jako kořist. Jako vzteklý vlk laňku. Jen proto, že mohl. Protože by ji radši viděl mrtvou než svobodnou. Dokázal by jí podříznout hrdlo, než by ztratil to, co považoval za svůj majetek.

Ucítil nával vzteku, horkého, dravého vzteku. Málem i pach krve a nenávisti. Pach strachu. Naplnil ho tak, že si ani neuvědomil, že přístroje začaly šílet.

„Ježíši!“ trhl sebou a ihned se opět změnil v chladně uvažujícího vědce.

„Tady je to. Přesně tady.“

Pohyboval skenerem sem tam, vytáhl diktafon a nahrál si do něj základní údaje. Odkrokoval příslušnou oblast a jiným přístrojem měřil vzdálenosti, poloměr a průměr kruhu. Klekl si do sněhu, zapisoval, nahrával a počítal. Zamyslel se, třebaže jeho přístroje dál divočely.

„Nejvyšší hodnoty téměř čisté pozitivní energie v prostoru necelých čtyř metrů, dokonalý kruh. Mnoho rituálů se odehrává uprostřed ochranných kruhů. Tenhle je nejsilnější, co jsem zatím našel.“

Schoval přístroje do kapes a rukama odhrnoval sníh. Pot mu stékal po zádech, než odkryl větší část energetického kruhu.

„Pod sněhem není žádné značení. Žádné symboly. Musím se vrátit s lopatou, abych odkryl celý kruh. Jestli byl vytvořen v noci, kdy byl zatčen Remington, je starý víc než dva měsíce a byl by tutéž noc rituálně uzavřen. Ale na mé stupnici je šest celých dva pozitivní energie.“

Šest celých dva! Jeho mysl se zatetelila. Panečku!

„V minulosti jsem zažil iniciační rituál v kruhu, jehož energie dosahovala jen pět celých osm. Musím to překontrolovat.“

Vstal, celý obalený sněhem, a začal pořizovat fotografie. Upustil diktafon, zaklel, a chvíli ho doloval ze sněhu a strachoval se, zda ho neponičil.

Ale nic nemohlo zmařit jeho vzrušení. Stál uprostřed ztichlého lesa a uvažoval, jestli opravdu narazil na srdce Tří sester.

O hodinu později, aniž by se mezitím stavil v domku, už rázoval po zasněžené pláži. Příliv a odliv si s sebou odnesly trochu sněhu, ale ten zbylý se mrazem a vlhkem změnil v pevnou krustu.

Tady se vzduch nezastavil, valil se z moře v ledových proudech. I přes vrstvy oblečení začínaly Maca zábst prsty na nohou i rukou.

Toužebně pomyslel na horkou sprchu a kávu a přitom se rozhlížel po místě, kde první noc na ostrově spatřil onu ženu.

„Co to tam sakra děláte?“

Zvedl hlavu a na opěrné zdi uviděl Ripley. Trochu ho zarazilo, že při pohledu na ni ihned pomyslel i na horký sex. „Pracuju. A co vy?“

Dala si ruce v bok. Neviděl jí do očí, protože měla tmavé brýle. Zalitoval, že si je také nevzal, protože slunce, odražené od sněhu, ho oslepovalo.

„Na čem? Na přeměně v odporného sněžného muže?“

„Yetti se v téhle části světa nevyskytuje.“

„Tak se na sebe podívejte.“

Poslechl. Opravdu byl celý obalený sněhem. Uvědomil si, jaký z toho bude v koupelně binec, až se svlékne do sprchy. „Asi jsem se vážně zabral do práce,“ trhl rameny.

Protože se nezdálo, že by přišla za ním, vyrazil nahoru. Nebylo to snadné, ale našel několik ledových stupňů, kde si mohl opřít kolena. Pak se vyšvihl nahoru a zatajil dech.

„Už jste slyšel o omrzlinách?“ prohodila suše. „Ještě pořád cítím nohy, ale díky za optání. Co takhle trocha kávy?“

„Žádnou u sebe nemám.“

„Koupím vám ji.“

„Mám směnu.“

„Možná už jsem trochu omrzlý.“ Natočil se k ní s prosebným pohledem. „Nemá strážce zákona povinnost dostat mě do teplého přístřešku?“

„Ne, ale zavolám vám doktora.“

„Jedna nula pro vás.“ Vyškrábal se nahoru, a dokonce včas zachytil fotoaparát, houpající se mu na krku. „A kam máte namířeno?“

„Pročpak?“

„Napadlo mě, že lam určitě bude nějaká káva.“ Vzdychla si. Vypadal zmrzlý a směšně sladký. „No tak jdeme. Stejně jsem chtěla jít dovnitř.“

„Ráno jsem vás neviděl v tělocvičně.“

„Šla jsem tam později.“

„Ani v městečku.“

„Vidíte mě teď.“

Chodila rychle, že s ní málem nedokázal držet krok.

Zastavila se před policejní stanicí a dobře si ho prohlédla. „Oklepte si ten sníh z bot.“

Poslechl a smetl i něco z bundy a kalhot.

„Proboha. Otočte se.“ Plácla ho a oprašovala sníh, který se na něho nalepil. Propracovávala se zezadu dopředu. Když zvedla hlavu, usmíval se.

„Co je?“

„Asi se mi líbí, když mě lak komandujete. Můžu vás taky oprášit?“

„Dejte si pozor, nebo žádný kafe nebude.“ Strčila do dveří a pocítila zklamání, že tam nevidí Zacka.

Stáhla si rukavice, bundu a pak šálu, stejně jako Mac. „Proboha, to jste se plazil někde ve sněhu?“

„Opravdu to chcete vědět?“

„Asi ne.“ Přešla ke kávovaru a nalila oběma hustý zbytek.

„Stejně vám to řeknu. Byl jsem předtím v lese a našel místo, kde jste se vypořádaly s Remingtonem.“

Žaludek se jí prudce stáhl, což v jeho přítomnosti bylo až moc obvyklé. „Jak jste to poznal?“

Vzal si od ní kávu. „Je to moje práce. Uzavřely jste tam kruh, že?“

„Na to se zeptejte Mii.“

„Stačí ano, nebo ne, to zas není tak těžké.“

„Ano.“ Zvědavost jí nedala. „Proč?“

„Protože je tam energetické echo, jaké jsem ještě neviděl. Velmi silné kouzlo.“

„Jak jsem řekla, to je Miin obor.“

Trpělivě foukal do horké kávy. „Je nějaký zvláštní důvod, proč spolu vy dvě nevycházíte, nebo je to prostě obecné.“

„Zvláštní i obecné a rozhodně ne vaše starost.“

„Fajn.“ Usrkl trochu kávy. Chutnala jako bláto, ale už pil horší. „Nechcete dnes zajít na večeři?“

„Chci a mám to v plánu.“

Našpulil rty. „Myslel jsem se mnou.“

„Tak to ne.“

„Bude těžké zase vás políbit na dobrou noc, když předtím nezajdeme na večeři.“

Naklonila se nad malý stolek pro konvici. „To bylo jen pro jednou.“

„Možná si to rozmyslíte, až se podělíme o pizzu.“

Už si to vlastně rozmýšlela. Jen pohled na něho zvyšoval její chutě. „I zbytek procesu zvládáte tak dobře jako líbání?“

„A jak na to mám odpovědět, abych nevypadal jako idiot?“

„Pravda. Tak tu pizzu odložíme na později. Ale pokud na to dojde, vynecháte u stolu hovory o své práci, pokud zahrnuje mě.“

„To vám můžu slíbit.“ Podal jí na to ruku.

Chtěla ji ignorovat, ale přišlo jí to zbabělé. Plácla si s ním tedy a pocítila úlevu, že nedošlo na nic jiného než na obyčejný dotyk dlaní.

Ale on ji nepustil.

„Tohle je hrozný kafe,“ řekl.

„Já vím.“ To, co se teď dělo, bylo docela přirozené. Zrychlený tep, reakce ženy na muže. Vzrušené očekávání a vzpomínka na to, co jeho rty dokážou.

„Kruci!“ řekla a přitiskla se k němu. „Udělej to.“

„Doufal jsem, že to řekneš.“ Odložil kávu na stůl. Tentokrát vzal její tvář do dlaní a zlehka ji zarámoval dlaněmi. Pohladil ji bříšky prstů, až se její kůže rozezpívala.

Jeho ústa našla její, zabořila se hloub a roztočila jí hlavu.

„Teda, člověče. Páni! Tohle ti vážně jde.“

„Díky.“ Vsunul jí ruku pod hlavu. „Ale teď tiše, snažím se soustředit.“

Zahákla se mu kolem pasu, přitiskla se k němu a užívala si to.

Skrze rasy zahlédla, že Mac má oči otevřené a upřeně ji sleduje. Díky tomu se cítila jako jediná žena na světě. Zase

poprvé. Tohle nikdy od mužů nevyžadovala, ale ten pocit byl jako hedvábné pohlazení.

Začal ji mnout vzadu na krku a jeho prsty nacházely zvláštní citlivá místa, o kterých vůbec nevěděla. Změnil úhel polibku, jako by experimentoval, a z potěšení se stala touha.

Málem ho celá ovinula, málem se poddala, jak se jí srdce rozbušilo a krev vzbouřila.

Chvíli ji lak pevně držel, musel, aby opět našel rovnováhu, a pak ji rozechvělýma rukama odtáhl.

„Fajn.“ Sykavě se nadechla. „Teda. Tohle ti jde. Nestudoval jsi taky nějaké exotické sexuální praktiky?“

„No vlastně…“ Odkašlal si. Opravdu si teď potřeboval sednout. „Dalo by se to lak říct, ale jen jako vedlejší téma.“

Zírala na něho. „Ty si neděláš legraci.“

„Sexuální rituály a zvyky jsou často nedílnou součástí… Co kdybych ti to radši názorně předvedl?“

„Ne ne.“ Zvedla ruku, aby ho odradila. „Jsem ve službě a už jsi mě nabudil dost. Dám ti vědět, až budu mít chuť na tu pizzu.“

„Dej mi pět minut a dostaneš ji hned.“ Popošel blíž, dokud mu nepoložila dlaň na hrudník.

„Žádný takový. Vezmi si bundu a běž.“

Na chvíli to vypadalo, že neposlechne. Pak jako by zapůsobilo kouzlo a on couvl. „Až přijde čas, mám rád pizzu pořádně velkou a plnou dobrot.“

„Zvláštní, já taky.“

„Tak to bude jednoduché.“ Oblékl si bundu a vzal si foťák. „Rád jsem na vás narazil, zástupkyně. A díky za kafe.“

„Jsme tu pro vás, doktore Booku.“

Venku si nasadil lyžařskou čepici. Asi se vrátí na pláž a skočí do ledové vody, napadlo ho. Jestli se neutopí, aspoň vychladne.

6

Chtělo to hodně vyjednávání, hodně úplatků a výdrž buldoka, ale Jonathan Q. Harding byl ochoten tohle všechno investovat, pokud šlo o horkou story.

Inštinkt mu napovídal, a on věřil, že je nejlepší v oboru, že Evan Remington bude jeho zlatá žíla.

Nešlo mu o skomírající jiskřičky nedávného skandálu. Všechny stránky Remingtonovy osobnosti – jak před světem, hollywoodskými klienty a smetánkou skrýval svoji násilnickou tvář – už byly do mrtě vyčerpány. Dokonce i detaily útěku jeho hezké ženy, riskování života a jeho výhružky by už nikoho nevzrušily.

Harding by se ničím takovým nezabýval.

Pustil se do pátrání a už měl dost potvrzených informací o tom, kam utekla, kde žila a pracovala během prvních osmi měsíců od chvíle, kdy se její mercedes zřítil z útesů. Bylo toho na slušný příběh. Bývalá celebrita, opečovávaná princezna žijící v levných pokojích, pracující jako servírka a kuchařka v bufetech, věčně na cestě od města k městu. Obarvené vlasy, falešné jméno.

Z toho by se dalo něco udělat.

Ale Hardinga lákalo spíš období mezi tím, co přistála na tom kousku země v Atlantiku, a chvílí, kdy byl Remington odvlečen do své cely.

Něco mu tady nehrálo. Něco se mu nezdálo dost učesané, aby nad tím zlomil hůl. Anebo to bylo učesané až moc.

Remington ženu vystopuje. Náhoda. Zbije ji a pak nastupuje nový hrdina – místní šerif – a je tu milostná zápletka.

Ten se nechá pobodat, pomyslel si Harding, ale nevzdává to. V lese Remingtona dostane do šachu, vymluví mu chuť prořínout hezké hrdince hrdlo. Strčí ho do basy a nechá si zašít ránu.

Klaďas zachrání něžnou dívku. Zloduch jde do polstrované cely. Kladný hrdina se s dívkou ožení a všichni jsou šťastní.

Tenhle příběh byl po Remingtonově zatčení ze všech stran rozebírán v médiích. Až do vyčerpání.

Ale objevily se různé jiné zvěsti. Šuškalo se o tom, co nikdo nemohl potvrdit, že v lese došlo na víc než bleskurychlé zatčení.

Na čarodějnictví a magii.

Harding by ten nápad klidně zavrhl, nebo ho zpracoval jen pro zajímavost v několika sloupcích. Vždyť Remington byl naprostý šílenec. Jeho svědecká výpověď o té noci, za kterou dal Harding slušnou sumu, se dala jen těžko strávit.

A přece…

Doktor MacAllister Booke, ten Indiana Jones paranormálních jevů, se právě dočasně usadil na ostrově Tří sester. Copak tohle něco neznamenalo?

Booke by neztrácel čas pro nic za nic, to Harding věděl. Ten chlápek prolézal džungli, prošmejdil pouště a šplhal po horách, jen aby něco ze svého zvláštního oboru objevil. A většinou za své peníze, kterých nebylo málo.

Rozhodně by ale neztrácel čas zbytečně.

Mnohem víc projevů takzvané magie zavrhl než potvrdil, ale když něco potvrdil, lidé mu naslouchali. I chytří lidé.

Kdyby na těch pověstech nic nebylo, proč by tam jezdil? Helen Remingtonová, pardon Nell Toddová, nevydala žádné prohlášení. Vypovídala na policii, to jistě, ale o žádných kouzlech se nezmínila. Ani její právní zástupci nic takového tisku nesvěřili.

Ale MacAllister Booke usoudil, že je ostrov Tří sester hodný jeho pozornosti. A to Hardinga zajímalo. Dokonce si přečetl všechno o historii toho místa a o jeho legendách.

Jeho novinářský nos cítil výživnou a potenciálně šťavnatou story.

Už dřív se neúspěšně pokoušel vyloudit interview ze samotného Booka. Rodina MacAllisterů a Booků byla nechutně bohatá, vlivná a přísně konzervativní. S trochou spolupráce by mohl získat sérii příběhů o téhle famílii a jejich duchařském synáčkovi.

Jenže nikdo, včetně Booka, nechtěl spolupracovat.

A to ho žralo.

Ale to byla stejně jen otázka správného přístupu a vhodného nátlaku. Harding věřil, že mu něco pomůže odhalit Remington.

A na zbytek už přijde sám.

Teď procházel chodbou budovy, kterou považoval za vězení pro blázny, Remington byl uznán jako nesvéprávný, což daňovým poplatníkům ušetřilo velké náklady na soudní proces, ale ochudilo je o pořádná sousta, která by během něho přežvýkala média.

Nedalo se vsak zpochybnit, že na noži, který pobodal šerifa, byly Remlngtonovy otisky. Šerif a dva svědci, včetně zástupkyně šerifa vypověděli, že Remington držel nůž na hrdle své ženy a vyhrožoval jí smrtí.

A ještě se sám odsoudil tím, že vykřikoval něco o tom, že ji zabije, že je ani smrt nerozdělí a že je třeba upálit nevěrnou čarodějnici.

Blábolil spoustu jiných věcí, o žhnoucích očích, o modrém blesku a hadech, plazících se pod jeho kůží.

Díky důkazům, výpovědím svědků a vlastnímu vyšilování si vysloužil zamřížovanou celu v přísně střežené části blázince.

Harding teď měl na klopě dokonale střiženého saka visačku návštěvníka a k saku perfektně uvázanou kravatu stejně uhlově černé barvy.

Tmavé, mírně prošedivělé vlasy si nechával pečlivě zastřihovat, aby dobře rámovaly jeho hranatý, zatvrzelý obličej.

Měl výrazné tvrdé rysy a oči se mu při úsměvu téměř ztrácely. Tenké rty mizely z tváře docela, pokud ho něco otrávilo.

Kdyby jeho hlas a tvář byly jen o trochu přitažlivější možná by se stal moderátorem televizních zpráv.

Kdysi po tom toužil, jako chlapci touží po prvním doteku ženského ňadra. Radostně a smyslně. Ale kamera mu nelichotila. Podtrhovala jeho rysy a z menší podsadité postavy dělala podivný pahýl.

Jeho nahraný hlas připomínal, jak kdysi prohlásil jeden drzý technik, potrefenou husu.

Krutá ztráta tohoto dětského snu pomohla Hardingovi stát se píšícím reportérem, jakým byl dnes. Neurvale chladným.

Naslouchal zvuku odemykaných zámků a otevírání těžkých dveří. Usmyslel si, že se o tom při popisu téhle návštěvy zmíní. Popíše přízračné břinknutí kovu o kov, nevzrušené tváře dozorců a zdravotníků a podivně nasládlý pach šílenství.

Zastavil se před dalšími dveřmi a znovu prošel kontrolou u dozorce za stolem s řadou monitorů.

Věděl, že klienti v téhle sekci jsou pod neustálým dohledem. Až vejde k Remingtonovi, budou sledovat i jeho. Což byla jistá útěcha.

Poslední dveře se otevřely a dozorce Hardingovi připomněl, že má přesně třicet minut.

Rozhodl se je plně využít.

Evan Remington nevypadal jako muž, kterého byl Harding zvyklý vídat v lesklých magazínech nebo na televizní obrazovce. Seděl na židli v ostře oranžovém overalu, držel tělo nepřirozeně zpříma a na rukou měl pouta.

Kdysi zlaté, pěstěné vlasy vypadaly žlutě a byly nakrátko ostříhané. Tvář měl oteklou, snad vlivem ústavní

stravy, léků nebo nedostatku salónní péče. Povislé rty a mrtvolné oči dětské hračky.

Dávají mu sedativa, pomyslel si Harding. Vezměte průměrného psychopata, přidejte pár bludných představ a násilnické sklony a už se bez drog nikdy neobejde.

U dveří za Remingtonovými zády seděl strážný, který se předem tvářil otráveně. Harding se usadil na druhé straně přepážky a zadíval se skrze mříže. „Pane Remingtone, jsem Harding, Jonathan Harding. Věřím, že jste mě dneska očekával."

Žádná odpověď. Harding v duchu zaklel. Nemohli mu ty pilulky dát až po téhle návštěvě?

„Včera jsem mluvil s vaší sestrou, pane Remingtone." Zase nic. „S Barbarou, vaší sestrou."

Z koutku Remingtonových úst začal vytékat tenký proužek slin. Harding odvrátil pohled.

„Doufal jsem, že si promluvíme o vaší bývalé ženě a o tom, co se stalo na ostrově Tří sester tu noc, kdy jste byl zatčen. Pracuju pro *First Magazine."*

Aspoň pro tuhle chvíli. Jeho vydavatelé se mu na jeho vkus zdáli až moc vybíraví a šetřiví.

„Chtěl bych sepsat váš příběh, pane Remingtone. Z vašeho pohledu. Vaše sestra doufá, že se mnou začnete mluvit."

To nebyla úplná pravda, ale přesvědčil ji, že díky rozhovoru muže vzniknout soucitný příběh, který by pak napomohl jejím snahám dostal bratra do soukromého zařízení.

„Mohl bych vám pomoci, pane Remingtone. Evane," opravil se. „C*htěl bych* vám pomoci."

Nedočkal se ničeho než prázdného, upřeného pohledu. A ta prázdnota ho zamrazila na kůži.

„Mám v planu promluvit si se všemi zúčastněnými, abych získal celkový obrázek. Půjdu i za vaší bývalou ženou. Dohodnu si interview s Helen."

Při zvuku toho jména potemnělé, unylé oči zajiskřily.

Tak někdo je přece jen doma, napadlo Hardinga a posunul se o něco blíž. „Nechcete jí něco vyřídit? Nemám jí od vás předat nějaký vzkaz?“

„Helen.“

Chraplavý hlas, sotva silnější než šepot. Harding se přesvědčoval, že jen proto ho tak zašimralo na páteři. „Přesně tak. Helen. Brzy se s ní setkám.“

„Zabil jsem ji.“ Povislá ústa se vytáhla do překvapivě zářivého úsměvu. „V lese, ve tmě. Zabíjím ji každou noc, protože se neustále vrací. Vysmívá se mi, a tak ji musím zabít.“

„Co se tu noc v lese přihodilo? S Helen.“

„Utíkala mi. Je šílená, víte? Proč by jinak utekla, když mi nemohla uniknout? Musel jsem ji zabít. Její oči pálily.“

„Modrý blesk? Pálily jako modrý blesk?“

„To nebyla Helen.“ Remingtonovy oči těkaly sem tam jako splašení ptáci. „Helen byla tichá a poslušná. Věděla, koho má poslouchat. Věděla to.“ Jak mluvil, začal nehty škrábat po opěradle křesla.

„A kdo to byl?“

„Čarodějnice. Vyšly z pekla, všechny. Tolik světla, tak silného světla. Oslepily mě a proklely. Hadi pod kůží. Hadi. Kruh světla. Krvavý kruh. Vidíte ho?“

Na chvíli to Harding viděl a docela jasně, což ho vyděsilo. Musel potlačit zachvění. „A kdo jsou ty „všechny“?“

„Všechny jsou Helen.“ Začal se smát vysokým, ostrým tónem, až se Hardingovi naježily jemné chlupy na rukou. „Všechny jsou Helen. Upalte čarodějnici. Zabíjím ji každou noc. Pokaždé znova, ale ona se vrací.“

Teď už ječel, takže Harding, který už leccos viděl, vstal a přiskočil, ale to už dozorce vlekl pacienta z místnosti.

Blázen, pomyslel si, když ho pak vyváděli na chodbu. Dokonalý blázen.

Ale… ale…

Vůni toho šťavnatého příběhu se nedalo odolat.

Někteří lidé by asi znervózněli při představě, že mají strávit noc v domě čarodějky. Možná by si s sebou vzali nějaký talisman nebo třeba kapsy plné soli.

Mac přišel vyzbrojený diktafonem, zápisníkem a lahví cabernetu. Trpělivě přečkal svůj první týden na ostrově v naději, že tohle pozvání přijde.

Dnes měl povečeřet s Miou Devlinovou.

Těžko odolával pokušení zajet na útesy dřív, projít se po jejím lese a prošmejdit stíny majáku. Ale podle jeho zásad by to bylo nezdvořilé.

Trpělivost a dobré chování se vždy vyplatily, a když se ho mimoděk zeptala, zda by přijel na večeři, stejně klidně odpověděl, že rád.

Teď, když stoupal vzhůru po pobřežní silnici, byl plný očekávání. Chtěl se jí zeptat na tolik věcí, zvlášť když se Ripley uzavřela pokaždé, když tohle téma nadhodil. K Nell se prozatím nedostal.

Dvě varování od dvou nižných čarodějek mu stačila. Musel počkal, dokud Nell nepřijde sama nebo až bude mít volnou cestu.

Ale na to bylo času dost. A pořád měl schované eso v rukávu.

To místo se mu líbilo - prastarý kamenný dům vysoko na útesech, kde čelil moři i času. Jeho umělecké štíty, romantický vyhlídkový balkon a záhadné věžičky. K tomu bílý paprsek majáku, který jako čepel prořezával tmu a smýkal se po hladině a nedaleký temný les.

Bylo to opuštěné místo, pomyslel si Mac, když parkoval. Téměř arogantně osamělé a nepopiratelně krásné. Perfektně se k ní hodilo.

Sníh z příjezdové cesty byl dokonale odklizen. Neuměl si představil ženu se vzhledem Mii Devlinové, jak se ohání lopatou. Doufal, že to není sexisticky názor.

Ale pak usoudil, že nemělo to co dělat s faktem, že je žena, ale jen s její krásou. Prostě si nedokázal představit, jak při něčem není elegantní.

A jakmile otevřela dveře, byl si tím jistý.

Měla na sobě tmavě zelené šaty, které ji zakrývaly od krku po paty, ale přesto jasně prozrazovaly, že vše pod nimi je dokonalé. Fascinující.

V uších a na rukou se jí blyštěly drahé kameny a na řetězu dlouhém až k pasu se houpal rytinou zdobený stříbrný kruh. Nohy byly svůdně bosé.

S úsměvem mu podala ruku. „Jsem ráda, že jste přišel. A přinesl dárky.“ Přijala od něho láhev vína, svou oblíbenou značku. „Jak jste to věděl?“

„Hm? Á, to víno. Pátraní po správných informacích je moje práce.“

Se smíchem ho vtáhla dovnitř. „Vítejte u mě doma. Dejte mi ten kabát.“

Stála velmi blízko a lehce mu přejela po paži. Měl to být lakový test pro oba. „Mám chuť říct, vstupte do mého budoáru,“ znovu se tak sytě zasmála. „Takže pojďte.“ Ukázala k místnosti za velkou vstupní halou. „Udělejte si pohodlí. Jdu otevřít to víno.“

Mírně omámený vešel do velkého pokoje, kde hořel jasný oheň. Byl zařízený v sytých barvách, jemnými látkami, lesklým dřevem a sklem. Starožitné, půvabně ošlapané koberce pokrývaly podlahu ze širokých prken.

Mac uměl rozeznat bohatství – pohodlné, vkusné a poněkud ženské bohatství.

Byly tu i květiny, lilie bílé jako venkovní sníh ve vysokých křišťálových vázách.

Vzduch voněl po nich i po ní.

Tohle by muselo rozehřát i polomrtvého muže, pomyslel si.

Na polici uviděl knihy a mezi nimi hezké lahvičky, barevné krystaly a zajímavé sošky. Zaměřil se na knihy. Podle toho, co člověk četl, se dalo odhadnout jeho nitro.

„Jsem praktická ženská.“

Nadskočil. Objevila se neslyšně jako kouř.

„Prosím?“

„Praktická,“ opakovala a odložila tác s lahví a dvěma skleničkami. „Knihy jsou moje vášeň, a tak jsem si otevřela knihkupectví, abych z ní mohla profitovat.“

„Pak je to vášeň různorodá.“

„Jedno téma se brzy stane monotónním.“ Nalila víno, přistoupila k němu a celou dobu se mu dívala do očí. „Jistě budete souhlasit, protože taky máte mnoho zájmů.“

„Ano. Díky.“

„Tak na množství vášní.“ Její oči se usmívaly, když si s ním přiťukla.

Posadila se na pohovku a plácla na polštářek vedle sebe. „Pojďte sem a povězte, co si myslíte o našem malém ostrově uprostřed moře.“

Uvažoval, jestli je místnost tak přetopená, nebo Mia vydává žár, kudy chodí. Ale sedl si. „Líbí se mi. Městečko je podivuhodné, ale ne kýčovité, a lidi přátelští, ale ne příliš zvědaví. Váš obchod mu dodává vzdělanost, moře lesk a les tajemství. Je tady příjemně.“

„To je hezké. A v mém malém domku se taky cítíte dobře?“

„Víc než to. Už jsem udělal kus práce.“

„Tak to jste taky praktický člověk, viďte, doktore?“ Napila se, rudé víno u rudých rtů. „Až na váš nepraktický obor, jak by to mnozí lidé označili.“

Měl pocit, jako by mu někdo utáhl límeček košile. „Poznání je praktické vždycky.“

„To je to, o co vám jde? Poznání?“ Přitáhla si nohy pod sebe a přitom o něj lehce zavadila. „Mysl badatele je hodně přitažlivá věc“

„Hm, jistě.“ Napil se vína. Spíš ho do sebe obrátil. „A co váš… apetýt?“

Zrudl. „Můj apetýt?“

Byl skutečně roztomilý, uvědomila si. „Co se přesunout do jídelny? Nakrmím vál.“

„Aha. Super.“

Rozvinula stočené tělo a opět mu přejela po paži. „Vezměte s sebou to víno, hezoune.“

Pane jo, bylo to jediné, na co dokázal pomyslet.

Jídelna by mohla díky velkému mahagonovému stolu a vysokým židlím působil formálně a strnule. Ale přitom byla stejně přívětivá jako obývací pokoj. Možná díky teplým barvám, bordó a temně zlatým odstínům.

Květiny ve stejných tónech plnily vzduch vůní. Praskání ohně v krbu doprovázelo tichou hudbu harfy a flétny.

Trojice vysokých, nezakrytých oken nabízela pohled na kontrast noční oblohy a sněhové pokrývky. Jako dokonalá fotografie.

Mac spatřil šťavnatou jehněčí pečínku a desítky zapálených svíček.

Pokud chtěla připravit romantickou scénu, povedlo se jí to beze zbytku.

Při jídle stočila řeč na literaturu, umění a divadlo a neustále k němu vysílala lichotící pohledy.

Bylo to téměř hypnotizující, pomyslel si. Způsob, jakým se na muže dívala, ten upřený, soustředěný, hluboký pohled.

Světlo svíček se jí na kůži odráželo jako zlato na alabastru a oči jí zářily. Zatoužil umět víc než rychlé skeče tužkou. Tahle tvář si zasloužila barvy a plátno.

Překvapilo ho, že mají tolik společného. Oblíbené knihy i hudbu.

Oba taky strávili jistý čas pátráním v minulosti toho druhého. Věděl tedy, že vyrostla v tomto domě jako jediné dítě svých rodičů, kteří péči o ni z větší části svěřili do rukou Lulu. Pak šla studovat na Radcliffe a získala titul z literatury a ekonomie.

Rodiče odjeli z ostrova ještě před její promocí a navštěvovali ji zřídka.

Pocházela z majetné rodiny stejně jako on.

Nepatřila k žádnému spolku, skupině nebo organizaci a žila si poklidně v rodném městě. Nevdala se a dosud ani s nikým nežila.

Uvažoval, jak je to u tak silně přitažlivé a smyslné ženy možné.

„Vy rád cestujete," prohodila.

„Na světě je toho hodně k vidění. Asi jsem si to víc užíval ve dvaceti. To se člověk sbalí a vypadne, kam a kdy se mu zachce."

„A života v New Yorku taky, ne? Samé vzrušení a podněty."

„Má to svoje výhody. Ale svoji práci můžu dělat kdekoli. Vy jezdíte do New Yorku často?"

„Ne. Málokdy opouštím ostrov. Mám tady všechno, co potřebuju."

„Co muzea, divadla, galerie?"

„Zas tak po nich netoužím. Dávám přednost svým útesům, lesu a své práci. A taky zahradě," dodala. „Škoda že je zima, mohli bychom se tam projít. Místo toho se budeme muset spokojit s kávou a dezertem v salonu."

Nabídla mu malé větrníčky, na nichž si pochutnal. Potom brandy, kterou odmítl. Hodiny kdesi v domě začaly odbíjet, když se znovu schoulila na gauč vedle něho.

„Vy jste muž se silnou vůlí a sebezapřením, viďte, doktore?"

„Nemám pocit, že by na to došlo. Proč?"

„Protože jste tady se mnou sám už dvě hodiny. Omamuju vás vínem, svíčkami a hudbou, a vy jste přesto ještě neprojevil svůj profesionální zájem o mě, ani jste se mě nepokusil svést. Je to obdivuhodné, anebo se mám urazit?"

„Na obojí jsem pomyslel."

„Vážně? A co jste si řekl?"

„Že jste mě pozvala do svého domu a mluvit o práci je nevhodné."

„Aha." Záměrně se natočila lak, aby měl příležitost a čas ji políbit. „A to svádění?"

„Jestli kolem vás někdy prošel muž, který by si nepředstavil, jak vás svadí, potřeboval by ihned zajít na terapii.“

„O, vy se mi vážně líbíte. Vlastně mnohem víc, než jsem čekala. Takže se omlouvám, že jsem vás pokoušela.“

„Proč? Mne se to líbilo“

„Macu.“ Naklonila se a lehce ho políbila na rty. „My dva budeme kamarádi, že ano?“

„To doufám.“

„Možná by se mi líbilo i víc, ale bylo by to krátké a přineslo by to komplikace.“

„Vám, nebo mně?“

„Oběma a ještě dalším. My dva nemáme být milenci. Nevěděla jsem, že už jste na to taky přišel.“

„Doufám, že nevadí, když toho budu trochu litovat.“

„Naštvalo by mě, kdybyste nelitoval.“ Odhodila dozadu hřívu tmavě rudých vlasů. „Teď mi položte profesionální otázku, která vám nejvíc leží na mysli. Odpovím, pokud to půjde.“

„Kruh v lesích poblíž žlutého domku. Jak jste ho utvořily?“

Překvapeně našpulila rty. Vstala, aby si to mohla promyslet. „Ta je dobrá,“ řekla cestou k oknu. „Jak jste ho našel?“ Než mohl odpovědět, mávla rukou. „Ne, to je jedno. Je to vaše práce. Nemůžu odpovědět na něco, co zahrnuje jesle jiné lidi, kteří by si to nepřáli.“

„O Ripley a Nell už vím.“

Ohlédla se přes rameno. „Vážně? Jak?“

„Měřením, pozorováním a procesem eliminace.“ Trhl rameny. „A taky jsem dobrý v tom, co dělám. Za Nell jsem ještě nešel, protože vy i Ripley jste měly námitky.“

„Aha. Máte strach, co bychom provedly, kdybyste neposlechl?“

„Ne.“

„Jen prosté ne. Jste odvážný muž.“

„Vůbec ne. Vy byste svým darem neubližovala ani netrestala – ne bez příčiny nebo provokace – a to asi jen

pro ochranu někoho jiného. Ripley nemá vaši sebekontrolu nebo odhodlání, ale zato morální zábrany, možná ještě přísnější než vy.“

„Vyznáte se v lidech. Takže za Ripley jste šel? Mluvil jste s ní?“

„Ano.“

Protáhla koutky úst do vážného úsměvu. „A to říkáte, že nejste odvážný.“

Zaslechl jízlivost, a to probudilo jeho zvědavost. „Co se mezi vámi dvěma stalo?“

„To už je druhá otázka a ještě jsem si nerozmyslela, jestli odpovím na tu první. Dokud Ripley nepotvrdí vaše předpoklady…“

„Nejsou to předpoklady, ale jistota. A už je potvrdila.“

„Tak teď jste mě překvapil.“ Mia zmateně přešla ke krbu a odtud ke konvici s kávou, přestože na ni vůbec neměla chuť.

„I ji chcete chránit,“ řekl Mac tiše. „Záleží vám na ní. A hodně.“

„Bývaly jsme kamarádky, hodně blízké, skoro celý život. A teď nejsme.“ Řekla to prostě, i když to tak necítila. „Ale nezapomněla jsem, co mezi námi bylo. A Ripley se beztak ochrání sama. Jen nechápu, že před vámi tak rychle odhalila, kdo je a co umí.“

„Zahnal jsem ji do kouta.“

Zaváhal, ale pak Mie vyprávěl o výbuchu energie, o ženě na pláži a o hodině strávené s Ripley.

Mia ho vzala za zápěstí a zkoumavě si ho prohlédla. „Její výbušnost byla vždycky problém. Ale má silný smysl pro spravedlnost. Bude trpět za to, že vám ublížila. Ona ty popáleniny jen přesunula, víte?“

„Prosím?“

„Jen tak mohla odčinit a napravit, co provedla. Sejmout vaše zranění a přenést ho na sebe.“

Pomyslel na horkost a bolest a zaklel. „Kruci, to nebylo třeba.“

„Pro ni ano. Nechtě to byt.“ Pustila jeho paži a přecházela kolem, aby se uklidnila. „Vy po ní toužíte.“

Poposedl na pohovce a ucítil, jak rudne na krku. „Není mi příjemné hovořit o tom s jinou ženou.“

„Muži jsou často takové netykavky, pokud jde o sex. Tedy když o něm mají mluvit, ne si ho užívat. Ale to nic.“ Šla se znovu posadit. „Takže k té odpovědi na vaši otázku…“

„Promiňte, nevadilo by, kdybych si to nahrál?“

„Doktore Booku,“ zasmála se, když z kapsy vytáhl diktafon, „vy jste opravdový skautík, vždy připraven. Ne, myslím, že mi to nevadí, ale zaznamenáme taky, že tohle nesmí nikde vyjít bez mého písemného svolení.“

„Vy jste taky skautka, ale souhlasím.“

„Nell udělala jista opatření, aby ji Remington nenašel, a já taky. Právníci měli brzy zajistit další ochranu. I Zack, který Nell velmi miluje, byl na stráži. Ale Evan Remington přesto přijel na ostrov a našel ji. Zranil ji a vyděsil. Málem zabil Zacka a byl by zabil i Nell. I přes všechnu ochranu by ji tu noc býval zabil. Utekla do lesa, aby ho odlákala od Zacka, který už byl zraněný. Utíkala, i když věděla, že poběží za ní.“

„Je velmi statečná.“

„To je. Znala les dobře a byla naprostá tma, ale přesto ji dohonil, což tušila. Některé osudy nezmění nic – ani kouzlo, ani rozum, ani snaha druhých.“ Zadívala se na něho náhle hlubokýma a výraznějšíma očima. „Věříte tomu?“

„Ano, věřím.“

Přikývla a pozorovala jeho tvář. „Myslela jsem si to. On ji musel najít. Tahle zkouška, v níž šlo o její život, byla připravena už před třemi stoletími. Řešením byla její odvaha a víra v sebe sama.“

Na chvíli se odmlčela a sbírala síly. „I když jsem to věděla, měla jsem strach. Obyčejný ženský strach. Držel jí na hrdle nůž, tvář už měla rozbitou. Nesnáším lidi, kteří se pasou na druhých, kteří schválně dělí a působí bolest těm, co považují za slabší.“

„Jste civilizovaná žena,“ prohodil Mac.

„Myslíte? Tušíte třeba, že jsem mohla způsobit, aby se Remingtonovi zastavilo srdce? Ukončit jeho život v nesnesitelných bolestech, když začal ohrožovat moji sestru?“

„Kletba takového rozsahu a síly vyžaduje jednak víru proklínaného a pak celý složitý rituál…“ Zmlkl, protože Mia s pobaveným úsměvem popíjela kávu. „Moje výzkumy to potvrzují.“

„Jak myslíte,“ prohodila zlehka a Mac ucítil pálení vzadu na krku. „Ale nejde o to, co jsem mohla udělat. Mě váže moje víra a přísaha. Nemůžu je porušit a dělat si, co mě napadne. A tak jsme tam v lese stáli, tedy nás pět. Zack a Ripley měli zbraně. Ale kdyby je použili, přišla by s Remingtonem o život i Nell. Byla jen jedna cesta a jedna odpověď. Kruh tří. Tu noc jsme ho stvořily, bez rituálu, zpěvu a nástrojů, které jsou obvykle potřeba. Stvořily jsme ho vlastní vůlí.“

Fascinující, řekl si. Úžasné. „To jsem nikdy neviděl.“

„A já se o to do té chvíle nikdy nepokusila. Bylo to nutné,“ zašeptala. „Spojení tří myslí. A síla v tom kruhu, doktore, vzplála jako oheň. Už jí nemohl ublížit – stala se nezranitelnou. A nemohl zůstat duševně zdravý, když byl nucen pohlédnout do svého nitra.“

Mluvila liše a něco zvláštního – slovo *kouzlo* bylo až příliš obyčejné – se zatřpytilo v místnosti a pohladilo ho na kůži. „Ripley říkala, že jste kruh uzavřely.“

„Ripley je s vámi neobyčejně upovídaná. Ano, uzavřely.“

„Ale energie tam zůstává. A je silnější než jiné otevřené kruhy.“

„Trojice má velkou sílu. Myslím, že tam energie zůstane ještě dlouho po tom, co z nás zbude jen vzpomínka. Nell našla, co potřebovala. První krok k rovnováze.“

Vzduch se ochladil a Mia byla zase jen krásná žena s šálkem z čínského porcelánu. „Ještě kávu?“ zeptala se.

7

Ten slizkej mizera.

Nejdřív to na ni zkouší, ukonejší ji představou, že je slušný a důvěryhodný člověk, pak dá najevo, že má zájem o sex.

Ripley stiskla zuby a přidala na pláži do běhu.

A pak, *pak* při první příležitosti zaleze k Mie.

Chlapi jsou prostě parchanti, usoudila.

Možná by se to ani nedověděla, kdyby Nell náhodou neprohodila, že je Mac u Mii na večeři.

Večeře? odfrkla si. To jistě.

Ten určitě nemyslel na jídlo, když v místních lihovinách kupoval její oblíbené francouzské víno. To se jí taky doneslo. Dokonce se zeptal prodavače, jakou značku má Mia nejraději.

Jistěže to na Miu nebo kteroukoli ženskou na ostrově mohl zkoušet, ale *ne* potom, co si začal s Ripley Toddovou.

Bastard. Chytrák z města, který ji nejdřív celou navnadí a pak se vykrade na útesy oždibovat Miu. Ta ho taky určitě očarovala, aby dosáhla svého.

To by jí bylo podobné.

Na konci pláže se otočila a vyrazila opačným směrem.

Ne, kruci, nebylo. I když měla občas sto chutí Mie jednu vrazit, nemohla obelhávat samu sebe. Mia se nikdy nepokoušela o cizí muže. Vlastně se nepokoušela o žádné muže, což byla nejspíš příčina její náladovosti a podrážděnosti. Rekreační sex by to mohl jen vylepšil.

Ale tohle nebyl Miin styl. Třebaže si spolu právě nerozuměly, Mia Devlinová uměla být loajální a nelezla by nikomu do zelí.

Což Ripley vrátilo zpět k Macovi.

Je to jen a jen jeho vina. Teď potřebovala vymyslet co nejlepší a nejuspokojivější pomstu.

Dokončila ranní běh, osprchovala se a převlékla do úzkých vlněných kalhot a četného roláku, přes který si zapnula flanelovou košili. Obula si vysoké boty. Pak se na sebe dlouze zadívala do zrcadla.

Co se týkalo krásy, nemohla s Miou soupeřit. Kdo by taky mohl? Ale to ani nechtěla, Měla vlastní styl a ten jí vyhovoval. A taky svůj vzhled uměla dobře podtrhnout, pokud se jí zachtělo.

S předběžnou představou pomsty si nalíčila rty, použila stíny, oční linky i řasenku. Spokojená, že ještě vylepšila, co měla k dispozici, na sebe střikla trochu parfému, který jí Nell dala do vánoční punčochy.

Byla to syta zemitá vůně, ale hodila se k ní víc než něco květinového a vzdušného.

Po chvíli přemýšleni si zase sundala košili. Možná do večera trochu prochladne, ale samotné kalhoty a rolák dobře odhalovaly její křivky. Spokojená s výsledkem si ještě na pásek připnula pouzdro se zbraní a vyrazila do práce.

Psisko Peta Stahra se zase utrhlo z řetězu, někde vyčmuchalo kupu zmrzlých rybích vnitřností, spolykalo je a pak vyzvracelo spolu s granulemi na dokonale čisté schody před domem Gladys Maceyové.

Tento druh sousedských sporů nechávala Rip raději na Zackovi. Byl diplomatičtější a měl trpělivost. Ale ten teď na druhé straně ostrova pomáhal s odklízením několika padlých stromů. Musela si s tím poradit sama.

„Ripley, mně už vážně došla trpělivost.“

„To se vám nedivím, paní Maceyová.“ Stály schoulené proti chladu pár kroků po větru od nelibé hromádky na schodech.

„Ten pes…," ukázala na nepolepšitelného hafana, který seděl opodál uvázaný prádelní šňůrou ke kmeni stromu, „…má rozumu asi jako špalek dřeva."

„V tom s vámi taky souhlasím." Ripley se zadívala na připitomělý psí škleb a vyplazený jazyk. „Ale jinak je docela přátelský."

Gladys jen nabrala vzduch do tváří a hlasitě si odfoukla. „Nechápu, proč si tak oblíbil zrovna mě, ale je fakt, že pokaždý když uteče, přijde hospodařit ke mně na dvorek nebo mi zahrabávat kost do záhonku. A teď tohle."

Zapřela si ruce v bok a zamračila se na schod. „Kdo ten hnus jako bude uklízet?"

„Jestli jste ochotná počkat, dohlédnu, aby to udělal Pete. Bude polední přestávka, takže ho přivedu, aby se s tím popral."

Gladys popotáhla a ostře přikývla. Spravedlnost musí být a Toddové na to vždycky dohlédli. „Hlavně ať je to rychle a pořádně."

„Zařídím to. A Pete navíc dostane pokutu."

Gladys našpulila rty. „Tu už jednou dostal."

„Ano, madam, dostal." Fajn, uvažovala Ripley, co by asi udělal Zack? Pes byl neškodný, přátelský trouba, bohužel posedlý rybími zbytky, ve kterých se válel nebo je polykal. Obojí s odpornými následky.

Pak dostala nápad a schválně se zachmuřila. „Ano, ten pes opravdu obtěžuje na veřejnosti a Pete už byl mnohokrát upozorněn." Poklepala si na rukojeť zbraně. „Tentokrát ho budeme muset zabavit."

„No, člověk by si myslel…" Gladys zmlkla a zamrkala. „Jak to myslíš, zabavit?"

„Nedělejte si starosti, paní Maceyová. My už se o něj postaráme. V budoucnu vás už nebude obtěžovat a tropit na vašem dvoře neplechu."

Gladys se stáhlo hrdlo, což bylo poznat na hlase. „Moment."

Jak se dalo předpokládat, popadla Ripley za paži. „Snad nemyslíš zabavit a… utratit?"

„Je nezvladatelný…“ řekla Rip a významně se odmlčela. Pes spolupracoval a lítostivě zavyl.

„Ripley Toddová, stydím se za tebe, že tě to vůbec napadlo. To rozhodně nedopustím.“

„Ale paní Maceyová…“

„Nech si tu paní.“ Nakvašeně jí zakývala prstem před nosem. „To je ta nejkrutější věc, co jsem kdy slyšela! Utratit neškodného psa jen proto, že je hloupý.“

„Ale říkala jste…“

„Že se mi vyzvracel na dvorku!“ Gladys zašermovala rukama v ostře růžovém svetru. „Cos jako chtěla dělat? Vytáhnout zbraň a střelil ho do spánku?“

„Ne, já…“

„Ne. ani mluvit už s tebou nechci. Běž pryč a nech toho psa na pokoji. Chci jen uklidit ty schody a dost.“

„Jistě, madam.“ Ripley na ochodit svěsila hlavu i ramena.

Ale stihla mrknout na psa.

Zack by to určitě nezvládl líp, usoudila.

Vyhledala Peta a přečetla mu vyhlášku o občanském soužití. Nakázala, aby se obešel bez oběda, dokonale vyčistil schody paní Maceyové a psovi, který už obýval luxusní červenou boudu s vyhřívanou pokrývkou, sehnal silnější řetěz, který by ho udržel doma. pokud nikdo nebude nablízku.

A tím, pomyslela si, byl snad pro ten den na ostrově Tří sester zajištěn klid a mír.

Cestou zpět na stanici si ale všimla drobné postavy, jak šplhá do okna v přízemí malého bílého domku.

Fajn, řekla si s rukama v bok, možná to dá o něco víc práce.

Povytáhla a pak svraštila obočí. Byl to dům jednoho z bratránků a světle modrá bunda lupiče se jí zdála povědomá.

„Dennisi Andrew Ripley, co to tam kruci provádíš?“

Zaslechla bolestné zavytí, jak se kluk praštil o okno, ale neměla s ním soucit. Uličník, který by ve dvanácti neměl dostatečně tvrdou hlavu, by si ji měl trochu obouchat.

Na chvíli ztuhl, napůl uvnitř, napůl venku, s odřenými ponorkami ve vzduchu. Pak se pomalu vysoukal ven. Světle vlasy mu v trsech vyčuhovaly zpod čepice. Pihy po celém obličeji se mu teď jasně vyjímaly na zrudlé pleti.

„Hm… ahoj, teto," řekl nevinně.

Je to diplomat, pomyslela si s obdivem. „Pro tebe zástupkyně Toddová, chytráku. Tak pročpak lezeš oknem?"

„Protože nemám klíče?"

„Dennisi."

„No, nemám. Mamka jela s kamarádkama na pevninu nakupovat a asi zamkla."

„Tak to zkusíme jinak. Proč lezeš do okna vlastního domu, místo abys seděl ve své lavici ve škole?"

„Protože je mi blbě?" zkusil to.

„Vážně? Tak pojď, to tě zavezu na kliniku. Maminka má určitě mobil. Zavoláme jí, že je jejímu děťátku špatně, a ona určitě dorazí hned příštím trajektem."

Ripley spokojeně sledovala, jak začal blednout. „Nevolej jí. Prosím. Už je mi stejně líp. Asi jsem něco špatnýho snědl."

„Určitě. Tak to vysyp, kluku, a nic si nevymejšlej, nebo pojedeš k doktorovi a ještě mu řeknu, aby vytáhl tu největší a nejtupější jehlu."

„Píšeme písemku z dějáku," zablekotal a pusa se mu rázem rychle rozjela. „Děják je pitoměj, teto. Jen samý mrtvý lidi. Koho to zajímá? A tohle je navíc o Evropě a tam ani nežijeme. Víš třeba, jaký je hlavní město Lichtenštejnska?"

„Neučil ses, co?"

Přešlápl z nohy na nohu – bože, ty roztomile velké klukovské nohy – a pokusil se o lítostivý pohled zpod řas. „Ani moc ne."

„Tak ses rozhodl vykašlat na test a nejít do školy."

„Jen jeden den. Napsal bych to pozdějc. Chtěl jsem jít do lesa … a učit se tam," dodal rychle. „Ale je moc zima."

„Tak jsi chtěl zalézt dovnitř… a učit se tam."

„Hm. No! Jo, chtěl jsem se to doučit. Nemohla bys dělat, jako žes mě neviděla."

„Nemohla."

„Ale teto Rip." Vzdychl si, když rozeznal její výraz. „Teda zástupkyně."

Chytila ho za ucho. „Pojedeš do školy s policejním doprovodem."

„Máma mě zabije."

„To určitě."

„A neudělám ten test."

„Měl ses učit."

„Budu po škole."

„Ty mi vážně lámeš srdce, hochu."

Když zamumlal „do hajzlu.", vlepila mu jednu za ucho. „Pozor na pusu, frajírku. Zajdeme přímo za zástupcem řiditele, přiznáš se a pěkně si to vyžereš."

„Jako bys nikdy nebyla za školou."

„Aspoň jsem se nenechala chytit. Tohle je, Skywalkere, totiž, ruka zákona."

Uchechtal se a už pro to, nejenže patřil do rodiny, ho zbytek cesty přátelsky držela kolem ramen.

Převyprávěla Zackovi oba ranní incidenty a hned měla lepší náladu. Vešla do knihkupectví, aby se v kavárně naobědvala, a cestou mávla na Lulu.

„Vydrž, to ještě chvíli bez jídla a pojď sem."

„Tak jen minutu, víc nezvládnu." Ripley se otočila a zamířila k pultu. „Co se děje?"

„Dostala jsem dopis od Jane."

„Jo?" Ripley si vzpomněla na bývalou kuchařku. Odcestovala se svým klukem do New Yorku, protože se chtěl pokusit dostat nějakou svou hru do divadel mimo Broadway. „Jak se jim vede?"

„Docela dobře. Vypadá to, že tam chtějí zůstat.“ Lulu pohlédla ke schodům a ztišila hlas. „Hádej, kdo se objevil v celé své kráse v pekařství, kde Jane pracuje?“

„Harrison Ford.“ Když na ni Lulu jen strnule zírala, Rip trhla ramenem. „Poslední dobou na něj beru. Fajn, tak kdo?“

„Sam Logan.“

„Nekecej.“ Ripley taky začala šeptat. „A co o něm Jane napsala? Jak vypadá? Co dělá?“

„Kdybys minutu mlčela, dověděla by ses to. Prý vypadá líp než kdy jindy. Vysoký, tmavý a nebezpečný – podle Jane. Hned se začala hihňat, protože ji poznal. Ona nikdy neměla moc rozumu. Myslím, že neřekl, co dělá, nebo se nezeptala, protože jinak by mi o tom napsala. Ale říkala, že se ptal na Miu.“

„Jak to přesně myslela?“

„No tak běžně se ptal: Jak se má Mia?“

„A?“

„A nic. To je všechno. Koupil si krabici sušenek, popřál Jane hodně štěstí a odešel.“

Ripley našpulila rty a chvíli o věci přemýšlela. „Zvláštní náhoda. Ze všech pekařství ve městě vejde zrovna tam, kde pracuje Miina bývalá kuchařka.“

„Nemyslím, že to byla náhoda. Zavedla ho tam zvědavost.“

„Souhlasila bych. Řekneš jí o tom?“

„Ne.“ Lulu nasála vzduch nosem. „Myslela jsem na to, převracela to ze všech stran, ale nevidím důvod jí to říkat.“

„A chceš znát můj názor?“

„Myslíš, že ti to povídám, jen abych si procvičila jazyk?“

„Fajn, tak já s tebou souhlasím. Není důvod. Pořád je to pro ni bolestivé.“ Povzdychla si, protože ji stále trochu trápilo, že Miu něco trápí. „A kromě toho, kdyby Mia chtěla vědět, co dělá, zjistila by si to sama.“

Lulu přikývla. „Je mi líp, když mi to někdo schválil. Tak se běž najíst. Dneska je polívka z tmavých fazolí.“

„To bude to pravý. Jo, Lu?“ obrátila se na cestě ke schodům. „Jestli budeš Jane odpovídat, popros ji, ať se o tom nezmiňuje. Rozumíš?“

„Už se stalo.“

A je to, pomyslela si Rip. Tři dobré skutky za jeden den. Kdo by po ní chtěl víc? Došla k přepážce a chtěla cinknout na zvonek. Pak si všimla, že za dveřmi kuchyně Nell servíruje polévku a sendvič Macovi.

Seděl u kuchyňského stolku, na místě vyhrazeném pro přátele. Dvěma dlouhými kroky došla na konec pultu, ale zarazila se.

Tohle nebyl nejlepší způsob, hned na začátku tasit zbraň – obrazně řečeno. Takhle by situaci s Macem ani svoji zlost řešit neměla.

Nejdřív se tedy uklidnila a pak vešla za nimi.

„Ahoj, Nell, Macu,“ Snažila se vyzařovat dobrou vůli a přitom nasála vzduch. „Voní to skvěle. Dala bych si to, co on. Můžu se taky najíst tady vzadu?“

„Jistě. Kávu k tomu?“ zeptala se Nell.

„Trochu to vylepším a dám si latté.“ Ripley si svlékla bundu a pověsila ji na opěradlo židle. Pak se na Maca vlídně usmála. „Nevadí vám společnost, profesore?“

„Ne. Dneska ti to moc sluší.“

„Díky.“ Posadila se naproti. „Tak co tady kuješ?“

„Já jsem mu nabídla, aby sem zašel.“ Nell jí stiskla rameno a postavila na stůl polévku. „Popovídat si.“

Nelibost jí stáhla hrdlo, ale poslušněji spolkla. „Když to nevadí tobě, tak mne laky ne.“

„Mac mě tady právě bavil historkami z cest a z výzkumu. Je to fascinující. Určitě si objednám ty knihy, co jste mi doporučil,“ dodala, pohledla na něj a dál připravovala sendvič pro Ripley.

„Doufám, že mi řeknete svůj názor, až je přečtete.“

„Řeknu.“ Donesla Ripley sendvič. „Jdu pro kávu.“ Když byla z doslechu, naklonil se Mac blíž. „Do ničeho ji netlačím.“

Ripley zvedla ruku. „Mír. Nell za sebe odpovídá sama a umí se rozhodnout. Já ji taky nebudu přemlouvat.“

Fakt, že mu věřila, v tuhle chvíli nic neměnil.

Jedla s ním, poslouchala, jak se směje jejímu vyprávění o klukovi a psovi. A štvalo ji, že jí jeho smích dělá radost.

Uměl být dobrý společník, i když jinak mizera.

Za jiných okolností by s ním ráda strávila víc času a lépe ho poznala. Zjistila by, co všechno se děje v lom jeho výkonném mozku.

Jeho inteligence nebyla nudná, to už pochopila. Navíc měl ty úžasné hnědé oči, pomalý úsměv a skvělé tělo. A to nemluvila o pohybech.

Pak si představila, jak stejné pohyby zkoušel předvádět Mie jen hodinu, *hodinu*, potom, co je ukazoval jí.

Za to existovala jediná odplata. Sprovodit ho ze světa!

„Takže,“ začala, „máš pořád co dělat, že? Když honíš duchy a hledáš ty… siločáry.“

„Ano. Taky se rozhlížím a poznávám ostrov.“

„A místní obyvatelstvo,“ dodala sladce.

„Jistě. Ale můžu si program snadno upravit,“ řekl jí. „Třeba do tělocvičny zajdu kdykoli. Při tréninku mám rád společnost.“

Proč nepožádáš Miu, aby se s tebou šla potit? napadlo ji. „A v kolik tam obvykle ráno chodíš?“ Jako by to nevěděla. Jako by jí někdy něco uniklo.

„Asi o půl osmé.“

„To by šlo.“

Vlastně to bylo přesně ono, rozhodla se.

Do fitness klubu vešla ve tři čtvrtě na osm. Už chvíli běhal na pásu a začínal se potit. Zase se zapomněl oholit. Když se na ni letmo usmál, zalitovala, že ho musí rozdrtit jako brouka.

Cvičil u hudby místo u televize. Nebylo mu to podobné, že se snažil zavděčit?

Nastavila si závaží, lehla si pod stroj na břicho a začala posilovat stehenní svaly. Aspoň si mohl vychutnat pohled na její pěkný zadek.

A marně snít, pomyslela si.

„Slyšel jsem, že bude zase sněžit.“

Odpočítala pohyby. „Nebe je plné sněhu. Sehnal sis to dřevo?“

„Ještě ne. Ztratil jsem ten lístek se jménem.“

„Máš ho v kabátě.“

„Vážně?“

Slušelo mu, když se tvářil zmateně. „Tam sis ho strčil, když jsem ti ho napsala. Do pravé kapsy dlouhého černého kabátu.“

„Aha.“

„Zdá se, že dneska ráno nikdo jiný na zdraví a cvičení nepomyslel,“ prohodila.

„Vlastně tu jeden člověk byl. Odešel chvilku předtím, než ses objevila. Mimochodem krásné nohy, zástupkyně.“

„Myslíš?“ Koketně se usmála a ještě pár cviků přidala. „Ty taky nevypadáš špatně, doktore.“

„Mělas mě vidět v osmnácti. Nebo ve dvaceti,“ opravil se. „V té době jsem mohl stát modelem pro kluka, kterému každý nabančí.“

„Byls hubený, že?“

„Jako párátko a ještě s nápisem: Vyberte si mě.“

Pocítila mírný soucit s vyhublým a jistě zvláštním klukem. Ale pak si vzpomněla na svůj cíl a soucit zaplašila. „Takže ses rozhodl vytrénovat.“ Přesunula se a začala posiloval lýtka.

„Tělo, jako mam já, se nedá vytrénovat, pokud tomu člověk nezasvětí cely život. Jen jsem se chtěl dostat do formy. Nastudoval jsem si práci s muskulaturou.“

Musela se zasmál. „Nastudoval?“

„Tak to dělám vždycky,“ škubl ramenem. „Pak jsem experimentoval s různými postupy, až jsem našel, co mi vyhovuje.“ Očividně se bavil sám nad sebou. „Dělal jsem si tabulky.“

„To není vtip?“

„Ne,“ přiznal se. „Tabulky a grafy. A počítačovou analýzu předtím a potom. Spojení intelektu a sportu. To mi vyhovuje.“

„Věřím.“

Trochu se začervenal. „A brzy mi došlo, že bych měl ve sportu přidat, jestli chci chodit dlouhé štreky, lézt po jeskyních a občas se prodírat džunglí. Kdo zkusí ujít pár kilometrů ve stoprocentní vlhkosti a přitom nést náklad citlivých po strojů, měl by radši strávit pár hodin týdně v tělocvičně.“

„Ať byly důvody jakékoli, výsledek stojí za to.“

Vstala a cestou k dalšímu stroji ho štípla do zadku. Když na ni překvapeně zíral, zasmála se. „Můžeš mi to kdykoli oplatit, hezoune.“

Začal posilovat zádové svaly a udělalo jí radost, že vypadl z tempa.

„Takže už sis prohlédl ostrov?“

„Ne docela.“ Spletl se v počítání a marně hledal ztracený rytmus. „Jdu na to postupně, krok za krokem.“

„Až budeme mít příště oba volno, mohla bych tě tady provést.“

Začal se zahřívat a rozhodně nejen kvůli cvičení. „Já si udělám volno vždycky.“

„Tak to je nebezpečné říkat ženě,“ zapředla jako kočka. „Mám ráda muže ochotné riskovat.“ Olízla si rty. „Myslel jsi na mě někdy?“

„Skoro pořád.“

„Hm.“ Sesunula se z lavičky, zatímco se chopil volných činek. „Další nebezpečné tvrzení. Tak to musím přiznat, že jsem si na tebe taky občas vzpomněla.“

Přešla ke stojanu s činkami, ale nevzala si žádné a přejela mu prstem po paži. „Hmm. Jsi zpocený a já taky.“ Přistoupila blíž a otřela se o něj tělem. „Mohli bychom se po sobě klouzat přímo tady?“

Možná by dokázal zaznamenat krutý lesk v jejích očích, kdyby mu v tu chvíli všechna krev neodtekla z

hlavy. Ale i ti nejlepší muži přestávají uvažovat, když se k nim vine smyslná a ochotná žena.

„Jen co to položím," vyrazil ze sebe. „Nebo to jednomu z nás upustím na nohu."

„Na mužích se mi líbí takovéhle štíhlé svaly." Sevřela mu biceps. „Dlouhé… vláčné…"

Činky uhodily o stojan jako kladiva o kovadlinu. Zajel jí rukou do vlasů, zvedl ji k sobě a držel ji jen centimetr od svých rtů.

Pak ho loktem silně nabrala do žaludku. „Odpal!"

Rozkašlal se. Byl to jediný způsob, jak do sebe dostat vzduch. „Co? Co to kruci je?" Byl příliš šokovaný, aby se zlobil, a dalo mu práci popadnout dech, takže jen zíral na její náhle zuřivý obličej.

„Ty myslíš, že chci, aby ses mě dotýkal?"

Nadechl se a rychlými tahy si třel břicho. „Ano."

„Tak mysli víc. Nikdo mě nebude střídat s jinou ženskou."

„O čem to kruci mluvíš?"

„A nehraj tady na mě nevinnýho. Možná se můžeš tvářit, žes zapomněl, žes to nejdřív zkoušel na mě, než sis začal s ní, nebo naopak, ale to by byla nechutná hra o nevinném profesorovi."

„Co? S kým?"

Zaťala pěsti a málem je použila. „Nestojíš za to."

Otočila se na patě a mašírovala do dámské šatny.

Tam kopla do zdi, protože jí to udělalo dobře. Právě si chtěla svléknout sportovní podprsenku, když se za ní přiřítil Mac.

„Hned se otoč a vypadni odsud," nařídila. „Nebo tě zatknu za obtěžovaní a nemravné chování."

Neotočil se a nikam nešel. Popošel blíž, což ji překvapilo, až se jí díval přímo do očí.

„Mám právo na vysvětlení, o co tady jde."

„Ode mě nemáš právo na nic. A teď zmiz."

„Jestli myslíš, že sem můžeš přihopkat, oblbnout mě a pak mě praštil do žaludku…"

„To byl jen žďuchanec loktem. A nikdy nehopkám.“

„Přišla jsi s jasným záměrem mě uhodit. Chci vědět proč!“

„Protože nesnáším podvodníky. A chlapy, kteří zkoušejí, kolik ženských zvládnou najednou, zvlášť když do toho seznamu patřím taky.“

„Já jsem s nikým nespal. Ani jsem s nikým nikam nešel, co jsem tady.“

„Tak k tomu ještě přidej, že nesnáším lháře.“

Vzal ji pevně za lokty a zvedl na špičky. „Já nelžu. A ať tě ani nenapadne plivnout na mě nějaký svý kouzlo.“

Otevřela a zase zavřela pusu. Pak promluvila s ledovým klidem. „Dej ze mě ty ruce pryč.“

Postavil ji a o krok ustoupil. „Dal jsem jasně najevo, že se o tebe zajímám. Náhodou se teď podobně nezajímám o nikoho jiného. S žádnou tě nestřídám. Na to bych nemel žaludek.“

„Koupil jsi láhev značkového vína a strávil jsi večer zalezlý u Mii.“

„Odkud tohle kruci máš?“ zaraženě si prohrábl vlasy. „Byl jsem u Mii na večeři, i když je to jen moje věc. Ona je jeden z důvodů, proč jsem přijel. Můj profesionální zájem. Náhodou ji ale taky mám moc rád. Jenže jsem s ní nespal a ani to nemám v úmyslu.“

„Fajn.“ Protože se cítila jako blázen ještě dřív, než ji pustil, obrátila se ke skříňce. „Ale jak říkáš, je to tvoje věc.“

„Ty žárlíš.“ Na chvíli se zarazil, aby ovládl své myšlenky, nebo vztek. „Až překonám to, že jsem děsně naštvaný, možná mi to přijde lichotivé.“

Prudce se otočila. „Já nežárlím.“

„Tak si tu scénu přehraj znova,“ navrhl a ukázal palcem k tělocvičně. „Uvidíme, co ti vyjde. Teď jdu strčit hlavu pod studenou sprchu. A tobě navrhuju to samé.“

Odešel a nechal lítací dveře prudce rozhoupané.

8

Jednu věc Ripley nesnášela víc než pocit viny, a to zahanbení. Chvíli ji trvalo, než se k němu dopracovala, protože její vztek nebyl z těch, co brzy pominou.

Vyžívala se v něm, nechala ho v sobě bublat a jasné, racionální uvažováni odstrčila na druhou kolej.

Celý den se nechala vést spravedlivým hněvem a bylo jí fajn. Dodal ji energii prokousal se papírováním na stanici a ještě vzala za Zacka úklid. Vyrazila na pěší obchůzku a pak místo bratra ostrov objela vozem.

Jak lak jezdila, vědomě hledala nějaké trable. Doufala v ně.

Když se žádné nenaskytly, strávila doma hodinku mlácením do boxerského pytle.

Jenže pak k ní začal pronikat zdravý rozum. Tuhle chvíli nesnášela. Skulina se změnila ve škvíru a tou najednou uviděla svoje chování s nepříjemnou zřetelností.

Jednala hloupě, a to se těžko polykalo. Mýlila se, což bylo ještě horší sousto. Z pocitu trapnosti se dostávala do deprese, a tak seběhla do kuchyně, když nikdo nebyl nablízku, a spořádala tři Nelliny sušenky s čokoládou.

Nemohla uvěřit, že se do takového stavu doslala kvůli chlapovi. Ne že by opravdu šlo o žárlivost, pomyslela si nad čtvrtou sušenkou. V tom se naprosto mýlil. Ale i tak to přehnala, a pořádně.

A když trapnost ustupovala pocitu viny, pochopila, Že s ním jednala ošklivě.

Pokoušela ho, přestože nesnášela ženy, které sex využívají jako zbraň nebo úplatek. Nebo jako odměnu. Ona ho využila jako návnadu a trest.

To ji zahanbovalo.

Vzpomínka na své chování v tělocvičně ji dohnala ke zhltnutí další sušenky.

I kdyby se o Miu opravdu zajímal, což už věděla, že není pravda, byl přece svobodný člověk. Pár objetí a polibků neznamenalo, že jsou pár a že má povinnost být věrný.

Přesto pevně věřila, že pokud někdo nakousne jedno cukroví, má ho dojíst, než si vybere jiné.

Ale o nic takového tady nešlo.

Nejlepší bude, pomyslela si, když si třela trochu nejistý žaludek, nedělat nic. Držet se od něj dál a utrhnout poupě jejich počínajícího vztahu v zárodku. Na což už nejspíš bylo pozdě.

Budou prostě předstírat, že mezi nimi k ničemu nedošlo, protože vlastně ani dojít nemělo.

Odplížila se nahoru do své ložnice, zavřela se tam a usoudila, že na příštích osm hodin bude nejlepší vyhnout se jakémukoli lidskému kontaktu.

Jenže spánek na sebe nechal čekat, za což asi mohlo tolik čokolády. Ale to jí patřilo.

Jen sny, které se pak dostavily, byly drsnější, než si zasloužila.

Opuštěná zimní pláž. Samota tížící srdce jako železný řetěz. Měsíc v úplňku tak jasně bílý, že jeho svit zaléval hladinu i břeh. A písek se v něm třpytil tak, že snad bylo možné spočítat jeho jednotlivá zrnka.

Zvuk příboje jí duněl v uších a soustavně připomínal její samotu. Navždy už zůstane sama.

Rozhodila paže a bolestně i zlostně vykřikla. Vítr odpověděl a rozvířil blyštivý písek. Rychleji a rychleji.

Síla do ní pronikla jako ledové ostří. Přivolala bouři, která během okamžiku zakryla jasný měsíční kotouč.

„Proč to děláš?“

Otočila se ve víru a pohlédla na svou ztracenou sestru. Zlaté vlasy se jí leskly, ale modré oči měla potemnělé smutkem.

„Kvůli spravedlnosti.“ Potřebovala tomu věřit. „Kvůli tobě.“

„Ne.“ Ta, které říkali Vítr, k ní nevztáhla ruku, jen tam tiše stála a objímala se v pase. „Kvůli pomstě a z nenávisti. Nikdy jsme svou sílu neměly použít k prolévání krve.“

„On první prolil tvoji krev.“

„A může moje slabost a strach omluvit ty tvoje?“

„Slabost?“ Zlé kouzlo se v ní začalo bouřit. „Jsem teď silnější než kdy dřív. Nemám strach.“

„Jsi opuštěná. Ten, kterého jsi milovala, byl obětován.“

I teď, jako sen ve snu, viděla muže, kterému dala srdce, znovu se dívala, jak byl zasažen bleskem, jak o něj kvůli svému jednání přišla ona i jejich děti.

Slzy, co jí vstoupily do očí, pálily jako ocet.

„Měl zůstat stranou.“

„Miloval tě.“

„Láska je už mimo mě.“

Vítr obrátila dlaní vzhůru, teď zářily bíle jako oslepující měsíc. „Bez lásky není život, ani naděje. Já jsem jedno pouto mezi námi zlomila a nenašla jsem odvahu to napravit. Ty teď ničíš další. Najdi v sobě soucit a posilni nás, jinak náš řetěz zeslábne.“

„Tím by se nic nezměnilo.“

„Naše sestra bude stál před velkou zkouškou.“ Vítr s naléhavostí v hlase přistoupila blíž. „Bez nás dvou neobstojí. Pak se náš kruh prolomí navždy. A děti našich dětí za to zaplatí. Viděla jsem to.“

„Chceš po mně, abych se vzdala moci, kterou jsem okusila? Toho, co teď vyvolám pouhou myšlenkou?“ Rozpřáhla ruce a oceán se zuřivě vzedmul proti písečné stěně – bylo slyšet tisíce ječících hlasů. „To neudělám. Než skončím, každý muž, žena i dítě, kteří nás prokleli a naháněli jako zvěř, se budou svíjet v agónii.“

„Pak nás zatratíš,“ řekla Vítr tiše. „A všechny co přijdou po nás také. Podívej, co by se stalo.“

Stěna z písku se rozpadla. Zdivočelé moře se stáhlo zpět a na okamžik jako by zamrzlo. Čistý, jasný měsíc pukl

v půli a začal ronit ledové krvavé krůpěje. Přes černou oblohu šlehaly blesky a v kouři a ohni rozrážely zem.

Plameny, rozdmýchávané větrem, začaly vyrážet do výše, až tmu vytlačilo oslepující světlo.

Noc se změnila v nekonečný, hrozivý jekot, zatímco se ostrov pomalu hroutil do moře.

Znepokojivý sen Ripley ráno přičetla čokoládě a svému pocitu viny. Za denního světla snadno zahnala úzkost, kterou v ní vyvolal, a přebytečnou energii šla vybít odhrnováním nového sněhu.

Když se k ní Zack připojil, měla už očištěné schody a polovinu příjezdové cesty. „Zbytek dodělám já. Běž si dát kafe a něco k snídani.“

„Nemůžu jíst. Včera večer jsem se naládovala sušenkami, takže to ze sebe aspoň dostanu.“

„Hele,“ vzal ji za bradu a dlouze se na ni zadíval, „vypadáš nějak unaveně.“

„Moc jsem se nevyspala.“

„A copak tě žere?“

„Nic. Snědla jsem moc sladkého, takže mi to patří.“

„Zlato, mluvíš s někým, kdo tě dobře zná. Ty když máš problém, zakousneš se do práce – otravné fyzické i duševní práce – dokud se ho nezbavíš. Tak to vyklop.“

„Není co.“ Přešlápla z nohy na nohu, ale nakonec si jen vzdychla. Byl by schopný tam stát celou věčnost, aby se dočkal odpovědi. „Fajn, ještě to nedokážu vyklopit. Potřebuju si to odmakat.“

„Dobře, jestli ti to hrabání pomáhá, nechám to na tobě.“

Vydal se zpět k domu. Nevypadala jen unaveně, pomyslel si, ale taky nešťastně. Aspoň na chvíli ji mohl přivést na jiné myšlenky. Nabral si hrst sněhu a uhladil ho do koule. K čemu by pak byli starší bráchové? A pak kouli hodil.

Trefila ji se solidním žduchnutím přesně do týla. Nadarmo nebyl hlavním nadhazovačem ostrovního softballového týmu.

Ripley se otočila a dívala se, jak se bratr radostně zubí. „Takže ty si chceš hrát, jo?“

Ustoupila stranou a hrábla do sněhu. Jakmile se sehnul pro munici, vypálila a zasáhla ho mezi oči. Při zápasech stála na třetí metě a byl příliš odvážný nebo blázen každý hráč, který se pokoušel o home run.

Chvíli přes dvůr létaly koule, rozbíjely se na očištěné cestě, a za nimi urážky a provokace.

Když se ve dveřích objevila Nell, původně hladká sněhová pokrývka trávníku byla zhyzděná cestičkami a závějemi, kam občas dopadlo nějaké to tělo.

Lucy s nadšeným štěkotem vyrazila ven a přidala se ke hře.

Nell se s úsměvem zastavila na verandě a pažemi si chránila trup před chladem. „Děcka, radši se už pojďte dovnitř očistit,“ zavolala, „nebo přijdete pozdě do školy.“

Spíš instinktivně než plánovaně se bratr se sestrou naráz otočili a dvě sněhové koule zasáhly Nell přímo doprostřed těla. Její vyděšeny jekot Ripley tak rozesmál, že dopadla do sněhu na kolena a nechala na sebe skočit Lucy.

„Jejda.“ Zack zadržoval smích, protože zahlédl nebezpečný lesk v očích své ženy. „Promiň, zlato. To byl prostě reflex.“

„Já ti dám reflex. Moc pěkná představa, že celý policejní sbor tohohle ostrova vypálí na bezbranného.“ Odfrkla si a vystrčila bradu. „Ta cesta bude čistá a můžeš mi taky omést auto, když už jsi v tom. Teda pokud si při těch radovánkách najdeš čas.“

Zaplula do domu a práskla dveřmi.

„Jau,“ řekla Ripley a znovu vyprskla smíchy. „Vypadá to, že dneska budeš spát na gauči, střelče.“

„Ona není tak urážlivá.“ Ale přesto nahrbil ramena. „Jdu jí omést to auto.“

„Už tě pěkně zpracovala, co?“

Nato jen sestru sjel pohledem. „Tebe přetrhnu až pak.“

Ještě se pochechtávala a zvedala na nohy, zatímco se Zack s Lucy brodili sněhem za dům. Slušná sněhová bitka ji přece jen dobře naladila. Až uklidí cestu, zajde dovnitř udobřit si Nell.

Ale myslela, že švagrová má trochu víc smyslu pro humor. Vždyť šlo jen o trochu sněhu. Ripley se oprášila a popadla lopatu. Vtom zaslechla bolestné zavytí a divoký štěkot.

Chytila lopatu jako pálku a rychle oběhla dům. Jak zahýbala za roh, přivítala ji velká dávka sněhu přímo do obličeje. Jak se šokovaně nadechla, nějaký spolkla. Vyplivla ho, otřela si tvář a uviděla Zacka se zasypanou hlavou i rameny.

A pak i Nell s potměšilým úsměvem a dvěma kbelíky. Zručně jimi klepla o sebe, aby z nich vysypala zbytky sněhu. „Tomu,“ kývla na ně, „se říká reflex.“

„Páni.“ Ripley si sáhla za límec, kde ji začal studit tající sníh. „Ona je fakt dobrá.“

Skoro celý den si dokázala udržet dobrou náladu. A nezměnilo by se to, kdyby se na stanici nepřišoural Dennis Ripley.

„A, můj oblíbený delikvent.“ Protože ji synovec vždycky pobavil, hodila si nohy na stůl a těšila se na výstup. „Tak copak je?“

„Mám se ti omluvit za způsobené potíže a poděkovat, žes mě dovedla do školy a tak.“

„Teda, Dennisi,“ Ripley si otřela imaginární slzu. „Jsem vážně dojatá.“

Povytáhl jeden koutek. „Mamka řekla, že musím. Byl jsem dva dny po škole, tři tejdny mám zaracha a ještě musím napsat esej o odpovědnosti a čestném jednání.“

„Esej? To je nejhorší, co?“

„Jo.“ Svalil se na židli naproti ní a ztěžka si povzdechl. „Asi to byla pěkná pitomost.“

„Asi jo.“

„V zimě nemá cenu chodit za školu,“ dodal. „No comment. A co ta písemka z dějáku?“

„Prošel jsem.“

„Fakt? Tak to jsi jednička.“

„Vlastně to nebylo zas tak těžký. A máma s tátou se po mně taky moc nevozej. Jen jsem dostal přednášku.“

„Brr.“ Ripley se soucitně otřásla a rozesmála ho tím. „Jen ne přednášky.“

„Většinu můžu použít do tý eseje. A taky jsem se poučil pro příště.“

„Povídej.“

„No, je lepší si to dobře naplánovat, aby člověku v lese neomrzly uši, a ještě lepší dělat, aspoň někdy, co se po tobě chce.“

„Aspoň někdy,“ souhlasila, a protože ho měla ráda, vstala a šla připravil horkou čokoládu.

„A protožes mě donutila tam jít a přiznat se hned, nemusel jsem se tím pak trápit. Táta říkal, že když člověk něco zvorá, musí se tomu umět postavit a napravit to. Pak tě lidi respektujou a taky si můžeš vážil sama sebe.“

Pocítila stah v břiše, ale dál odměřovala čokoládový prášek do hrnku. „Teda,“ zamumlala.

„Každej dělá chyby, ale jen zbabělci se k nim nepřiznají. To je dobrá věta, viď, teto? To bych tam mohl napsat.“

„Jo.“ tiše si zaklela. „Ta je dobrá.“

Pokud tohle dokáže dvanáctiletý kluk, měla by to umět i třicetiletá ženská.

Možná by radši dostala zaracha nebo psala otravný esej, než klepala na Macovy dveře, ale nebyla jiná volba. Zvlášť když pomyslela na pocit viny, zahanbení a příklad pubertálního Dennise.

Napadlo ji, že by jí Mac klidně mohl přibouchnout dveře před nosem, a moc by se tomu nedivila. Pak by mu

samozřejmě napsala alespoň lístek s omluvným vzkazem. Což bylo něco jako esej, uvědomila si.

Ale setkání tváří v tvář byl nutný první krok. A tak stála před dveřmi jeho domku, zatímco venku padal soumrak, a byla připravená sníst, co si navařila.

Otevřel dveře. Měl na očích brýle a na sobě triko S logem univerzity Whatsanatta a obrázkem losa. Za jiných okolností by jí to připadalo vtipné.

„Zástupkyně Toddová," řekl dost chladně.

„Mohla bych na chvilku dál?" Spolkla první hořké sousto. „Prosím."

Ustoupil a pokynul jí.

Všimla si, že zrovna pracoval. Měl zapnutých pár monitorů a na jednom viděla nějaký graf, který jí připomněl nemocniční přístroje.

V krbu hořel oheň a ve vzduchu byla cítit zatuchlá káva.

„Asi ruším," začala.

„To nevadí. Dej mi bundu."

„Ne." V obraně si ji přitáhla blíž k tělu. „Tohle zabere jen chvilku a pak ti půjdu z očí. Chtěla jsem se omluvit. Chovala jsem se hloupě. Naprosto hloupě a nevhodně. Není ani omluva na to, co jsem řekla a udělala."

„Hm, to je z jedné vody načisto." Chtěl na ni zůstat naštvaný, docela mu to vyhovovalo. „Přijímá se."

Strčila si ruce do kapes. Nelíbilo se jí, když něco šlo příliš snadno. „Přehnala jsem to," řekla.

„To s tebou souhlasím."

„Chci to dokončit," promluvila ledově.

„Prosím."

„Nevím, proč jsem to tak přehnala, ale je to pravda. I kdybys s Miou měl něco intimního, nic mi do toho není. Ale za svoje jednání a rozhodnutí nesu odpovědnost."

„Ripley," řekl už vlídněji, „dej mi tu bundu."

„Ne, nechci tady zůstat. Už tak jsem rozčilená víc, než je vhodné. A pěkně mě to štve. Vlastně mě napadlo, že jsi

to zkoušel na mě a pak i na Miu proto, abychom byly povolnější a pomohly ti s tvým projektem.“

„No,“ sundal si brýle a pohupoval s nimi v ruce, „tak to mě uráží.“

„Já vím,“ řekla chmurně. „A je mi to líto. A taky se stydím, že jsem využila to svádění – víš, jak jsem tě pokoušela - abych tě pak mohla potrestat. Ženské, co tohle dělají, kazí sexu dobrou pověst. Takže…“

Zkusmo vydechla. Ne, ještě se necítila o moc líp. Bylo jí trapně. „Takže to je všechno. Už tě zase nechám pracovat.“

Otočila se ke dveřím, ale udělal stejný pohyb a zadržel dveře dlaní. „Když už. nahlížíme pod povrch, což dělám moc rád, je tu jistá specifická příčina tvého chování, která mi dělá dobře. Z čistě sobeckých a nízkých důvodů.“

Nepodívala se na něho. Zakázala si to. Stačilo, že slyší jízlivost v jeho hlase, „Proto se cítím jako ještě větší idiot.“

„Proti tomuto závěru nemohu nic namítnout.“ Pohladil ji po hladkém culíku. „Vezmu si tu bundu.“ Stáhl ji Ripley z ramen. „Dáš si pivo?“

„Ne.“ Překvapilo ji, Že by se spíš nechala obejmout. Jen tak pro útěchu. Ale ona přece nikdy nebyla tenhle typ. „Ne, mám pohotovost.“

Znovu se dotkl jejích vlasů, jeho prsty zatančily po měkkých, hladkých pramenech. „Dáme si pusu na usmířenou?“

„Myslím, že bysme si v tom líbání měli dát pauzu.“ Vzala mu z rukou bundu, ustoupila stranou a pak ji pohodila na zem u dveří. Kývla na emblém jeho trika. „To je tvoje alma mater?“

„Hmm?“ Pohledl dolů. „Jo. Dělal jsem tam jednu postgraduální práci. Člověk prostě musí zažít jaro ve Frostbite Falls.“

Usmála se a bylo jí líp. „Nějak se v tobě nevyznám, Macu.“

„Já taky ne. Nechtěla bys…?“ Zmlkl, když se ozvalo zvonění, a zmateně se rozhlížel po místnosti.

„Mně to připomíná telefon,“ zkusila mu pomoct.

„Jo. Ale který? Ložnice,“ rozhodl se a odběhl.

Sehnula se pro bundu. Asi by bylo rozumnější zmizet, když byl něčím zaměstnaný. Pak ho zaslechla mluvit a připadalo jí to jako španělština.

Co to bylo s těmi cizími jazyky, že člověka tak vzrušovaly? Nechala bundu být a pomalu se brouzdala k ložnici.

Stál vedle postele a brýle měl zaháknuté za přední kapsu džínů. Všimla si, že ustlal, a aspoň takový smysl pro pořádek uměla u muže ocenit. Jinak se všude kupily knihy. Mac při řeči přecházel sem tam, a tak zaregistrovala, že nemá boly, jen ponožky – jednu černou, jednu tmavě modrou. Roztomilé.

Zdálo se jí, že mluví velmi rychle. Každý cizí jazyk jí ale připadal jako rychlý proud nesrozumitelných slov s fascinujícím přízvukem.

Pak se začal rozhlížet po ložnici a plácat se po kapsách.

„Pravá přední kapsa,“ řekla a vysloužila si jeho překvapený pohled. „Brýle?“

„Ne. Ano. *Qué? No, no, uno momento.* Proč nemám žádnou tužku?“

Přešla k posteli a vybrala jednu ze tří na jeho nočním stolku. Když se stále tvářil rozpačitě, podala mu ještě zápisník.

„Díky. Nechápu, proč nikdy nemůžu… *Como? Sí, Sí.*“

Posadil se na kraj postele a začal psát. Když už strčila nos do ložnice, nechápala, proč v tom přestávat. Natočila hlavu, aby viděla na jeho poznámky, ale zklamala se, protože byly těsnopisem.

Možná i ve španělštině, usoudila a využila příležitost prohlédnout si to tam.

Nikde neviděla pohozené oblečení. Ani by tu na něj mezi všemi knihami, časopisy a papíry nebylo místo. Ale ani žádné osobní fotografie, což ji mrzelo.

Na prádelníku ležela obvyklá kupička drobných a taky medaile svatého Kryštofa. Vzpomněla si na gris-gris v jeho autě a uvažovala, kolik dalších oborů ještě studoval.

Našla zálesácký nůž, sadu malých vrtáků, neidentifikovatelné kousky kovu a plastu, připomínající pojistku, a lesklý černý kámen.

Dotkla se ho a pocítila hluboké, temné vibrování, takže se rozhodla znovu se ho nedotýkat.

Když se otočila zpět, stále seděl na posteli. Položil telefon a zamyšleně nebo zasněně zíral před sebe.

Odkašlala si, aby na sebe upozornila. „Takže ty mluvíš španělsky?“

„Hmm.“

„Špatné zprávy?“

„Co? Ne. Jen zajímavé. To byl kolega z Kostariky. Myslí si, že zaznamenal MBE.“

„To je co?“

„No, mimozemská biologická entita.“

„Něco jako malý zelený mužíček?“

„Jasně.“ Mac odložil notes. „Spadá to tam, co všechny čarodějnice s košťaty.“

„Haha.“

„Každopádně je to zajímavé. Uvidíme, co z toho bude. Když. nic jiného, aspoň tě to přivedlo do mojí ložnice.“

„Nejsi tak mimo, jak se zdáš.“

„Jen v polovině případů.“ Plácl na místo vedle sebe. „To je moc vzrušující návrh, ale neberu. Musím domů.“

„A co si dát večeři?“ Stáhl si brýle a nedbale je hodil na postel. „Venku. Někam zajdeme a dáme si jídlo. Není náhodou čas večere?“

„Mohl by být. A seber ty brýle z postele, nebo si je rozsedneš.“

„Pravda.“ Zvedl je a položil na noční stolek. „Jak víš, že to dělám?“

„Jen tak hádám. Nevadí, když zavolám domů, že nepřijdu na večeři?“

„Jen do toho.“

Když přešla k telefonu, vzal ji za ruku a otočil k sobě, že stála mezi jeho stehny. „Rád bych s tebou probral tu pauzu v líbání. Ale když ses první omlouvala, měla bys mě první políbit ty.“

„Uvažuju o tom.“ Nejdřív zvedla sluchátko, ale stále se na Maca dívala. Krátce promluvila se Zackem a zavěsila. „Fajn, tak uděláme dohodu. Ruce na postel a žádné dotýkání a šátrání.“

„To je přísná dohoda, ale jak chceš.“ Položil dlaně na okraj pelesti.

Usoudila, že přišel čas ukázat mu, že i ona má super pohyby. Naklonila se, pomalu mu projela rukama vlasy, než je položila na jeho ramena. Její rty se zastavily centimetr od jeho úst a protáhly se do úsměvu.

„Žádné dotyky,“ opakovala.

Letmé zašimrání rtů, škrábnutí zubů, škádlení jazyka. Líbla ho na jeden koutek úst, pak na druhý a dlouze vydechla.

Maličko se odtáhla a prodloužila ten okamžik. Pak mu prudce zajela do vlasů, stiskla ruce v pěst a vložila se do polibku celou silou.

Přišel náhlý nával horka, který by chlapa spálil zevnitř. Sevřel ruce na okraji postele a srdce mu vylétlo do krku.

Jako by ho s nemilosrdnou žádostí pohltila.

Přemohla ho, vnikla mu do žil jako rychle působící droga, která podráždí nervová zakončení, místo aby je otupila. Cítil… příliš mnoho a čekal, že jeho tělo snad exploduje.

Málem ho strčila na postel, málem se poddala své touze. Jako pokaždé, když byla s ním, se jí stalo něco, co zmátlo její mysl, šokovalo tělo a sevřelo srdce. I teď, když si vyžádala a převzala kontrolu, zároveň prohrávala.

Cítila jeho chvění a reagovala stejně.

Musela vynaložit všechnu sílu, aby ten polibek ukončila a odtáhla se.

Přerývaně vydechl. Všimla si, jak mu krev pulzuje v krční tepně. Ale přesto se jí nedotkl. Takovou sebekontrolu

bylo třeba respektovat, pomyslela si. Obdivovat a taky pokoušet.

Přiložila si prst ke koutku úst. „Jdeme se najíst," řekla a vyšla z ložnice.

Jedna jedna, usoudila, když sbírala bundu. Teď je jejich skóre vyrovnané.

9

Jonathan Harding uměl lidi přimět k hovoru. Pomáhalo mu v tom vědomí, že i přes závoj důstojnosti, váhavosti a slušnosti lidé mluvit *chtěli.* A čím zvláštnější a bizarnější bylo téma, tím víc ho toužili rozebírat.

Šlo tedy hlavně o vytrvalost, trpělivost a občas o nějakou tu složenou dvacetidolarovku.

Tuhle story měl navíc zažranou pod kůží, anebo byl on zažraný do ní. Začal opět na útesech na Highway 1, kde zoufalá žena fingovala svoji smrt. Bylo to malebné místo – moře, skály, kamení. Představil si ostré černobílé, velmi dramatické fotografie.

Už dávno nemyslel jen na článek v časopise. Harding nafoukl své představy k obsáhlému, pikantnímu bestselleru.

Tato ctižádost v něm uzrála během první návštěvy u Evana Remingtona. Divil se, proč ho to vlastně nenapadlo dřív. Proč si neuvědomil, jak moc *baží po* slávě a bohatství.

Jiní to přece dokázali. Přeměnili svoje znalosti nebo koníčka ve skvěle prodejnou knihu s lesklou obálkou. Proč ne on?

Proč mrhá časem a talentem na časopisecké sloupky? Místo aby sháněl Larryho Kinga kvůli interview, bude Larry King brzy běhat za ním.

Probudil se v něm hlas, o němž dosud nevěděl, a neustále mu našeptával: *Prachy jsou na dosah.*

A to přesně měl v úmyslu, dosáhnout na ně.

Sesbíral drobky informací, šťavnatých dohadů a těžko stravitelných soust z policejních záznamů a začal sledovat stopu Helen Remingtonové, dnes už Nell Toddové.

Získal zajímavý rozhovor od muže, který tvrdil, že jí prodal starší kolo na cestu od zinscenované nehody, a na autobusové stanici v Carmelu mu tuhle informaci potvrdili.

Helen Remingtonová začala svou dlouhou pouť na modrém bicyklu s přehazovačkou.

Představil si, jak šlape do pedálů z kopce do kopce. Na hlavě má paruku – podle některých svědků zrzavou, podle jiných tmavou. Napíše, že se převlékla za brunetu, jistě nechtěla být nápadná.

Víc než dva týdny strávil sledováním stopy, blouděním ve slepých uličkách, až v Dallasu narazil na skutečný jackpot jménem Lidamae. Podle ní si tam Nell najala pokoj s kuchyňkou v levném hotelu a nechala se zaměstnat jako pomocná sílá ve špinavé kuchyni.

Lidamae s cedulkou na křiklavě růžové uniformě tam obsluhovala hosty víc než třicet let a nalila jim tolik kávy, že by jí naplnila Mexický záliv. Byla dvakrát vdaná a oba líné parchanty prý nakopala do zadku.

Měla kočku jménem Sněhová koule, deset tříd základní a střední školy a ostrý texaský přízvuk, že by s ním mohla řezat diamanty.

Neobtěžovalo ji promluvit si na pár minut s reportérem a nechat si ten čas zaplatit dvaceti dolary. Bankovku si zastrčila přesně tam, kam se čekalo, za naditý košíček podprsenky.

Její typický vzhled – příliš odbarvené vlasy, natupírované do obří kaskády, povadlé tělo a ostré modré stíny až téměř k obočí – přiměl Hardinga přemýšlet, kdo by ji mohl hrát ve filmu podle jeho knihy.

„Říkala jsem Tidasovi – Tidas tady má na starosti kuchyň – že to děvče je ňák divný. Takový strašidelný.“

„Jak to myslíte – strašidelný?“

„Měla takovej pohled. Jako králík. Lekala se vlastního stínu a pořád koukala na dvéře. Hned jsem poznala, že je na útěku.“ Lidamae si se spokojeným kývnutím vytáhla ze zástěry krabičku carmelek. „My ženský tohle u jinejch vycejtíme. Můj druhej manžel se mě taky občas pokoušel

propleskнout.“ Nasála kouř, jako by se nadechla. „Ha, ale propleskla jsem já jeho. Jak na mě chlap vztáhne ruku, měl by mít hodně dobrou pojistku, protože pak stráví dost času v ňáký tý nemocnici.“

„A zeptala jste se jí na to někdy?“

„Ta by mi neřekla ani bú.“ Lidamae si odfrkla a vyfoukla kouř nosem jako drak. „Žila si pro sebe. Dobře pracovala, to zas jo, a vždycky byla zdvořilá. Jako lady, řekla jsem Tidasovi. Měla to napsaný na čele. Jinak hubená, oškubaná a obarvená na hnědo, ale stejně se to projeví.“

Znovu potáhla a zakývala cigaretou. „Vůbec mě nepřekvapilo, když jsem ji pak viděla ve zprávách. Hned jsem ji poznala, i když lam dali fotku, kde byla blond a načinčaná. Povídám Susan - Susan se mnou měla směnu – povídám: „Hele, mrkni na bednu. Na tu, co máme nad přepážkou,“ vysvětlila Hardingovi. „To je ta Nell, co tady před časem dělala.“ A Susan málem omejvali. Ale mě to nepřekvapilo.“

„Jak dlouho tady pracovala?“

„Přesně tři tejdny. Pak se jednoho dne neukázala a už jsme ji neviděli, až v těch zprávách. Tidas měl zlost, to vám povím, protože moc dobře vařila.“

„A nehledal ji tady někdo? Bavil se s ní někdo víc, než bylo přirozené?“

„Ne. Ona skoro nevystrčila hlavu z kuchyně.“

„A myslíte, že by mě Tidas nechal nahlédnout do jejích pracovních záznamů?“

Lidamae si naposled potáhla z cigarety a zadívala se na Hardinga přes kouřovou clonu. „Za zeptání nic nedáte, nebo jo?“

Stálo ho to dalších dvacet dolarů, ale z výkazu zjistil přesné datum Nellina odjezdu. S tím a přesnou představou o jejích financích vyrazil na autobusové nádraží.

Stopoval Nell do El Pasa, pak ji málem ztratil, ale narazil na muže, který jí prodal auto.

Ve dne putoval po její trase a také znova pročítal všechny články, rozhovory a komentáře, které od Remingtonova zatčení vyšly.

Během prvního půl roku na útěku pracovala v bufetech, restauracích a kavárnách a málokde se zdržela déle než tři týdny. Zdálo se, že cestovala docela nahodile a bezcílně.

Ale o to jí asi šlo. Zamířila na jih, pak na východ, potom se vrátila po vlastní ose zpět na sever. Jen náhodou se nakonec vydala opět na východ.

Třebaže Harding nepřikládal větší váhu názoru paní Lidamae, ve výpovědích zaměstnanců motelů a kolegů Nell našel jedno společné.

Nell Channingová byla dáma.

Co dalšího se o ní dalo říct, by Harding rád posoudil sám. Už se nemohl dočkat setkání tváří v tvář. Ale než na něj dojde, chtěl ještě získat příběh Evana Remingtona.

Nell, aniž by tušila, že je její život pod drobnohledem, se rozhodla využít volného dne a náhlého oteplení. Únor přinesl změnu počasí s náznakem jara, kdy si stačilo obléct jen lehkou bundu.

Vzala tedy Lucy na procházku po pláži a pohrávala si s představou, že zajde do města koupit si něco bláhově nepotřebného. Už jen tuhle představu považovala za malý zázrak.

Prozatím byla spokojená s procházkou, pohledem na moře a na velkého černého psa. Zatímco se Lucy honila za racky, Nell usedla do písku a sledovala vlny.

„Štěstí, že mám dobrou náladu, jinak bych tě musela pokutovat, že si nedržíš psa na vodítku.“

Nell zvedla hlavu, ale to už se vedle ní usadila Ripley. „Tak pokutuj i sebe. Žádné vodítko jsem neviděla, když jste spolu dneska ráno běhaly po pláži.“

„To bylo neviditelné vodítko.“ Ripley si ovinula paže kolem kolen. „Bože, to je ale krásně. Brala bych víc takových dnů.“

„To jo. Taky jsem nevydržela v domě. Mám sice dlouhý seznam nevyřízených úkolů, ale utekla jsem.“

„To počká.“

„Bude muset.“

Když ji Nell ještě chvíli pozorovala, stáhla si Ripley sluneční brýle z očí. „Copak?“

„Nic. Vypadáš… spokojeně,“ vybrala Nell správný výraz. „Poslední dobou tě moc nevidím, ale vždycky se pak tváříš takhle povzneseně.“

„Fakt? No, život je přece fajn.“

„Hm hm. Trávíš teď hodně času s MacAllisterem.“

Ripley kreslila prstem do písku malé kudrlinky. „Užívám si tuhle předsexuální fázi víc, než jsem čekala. Vždycky jsem si myslela, že když se někdo chystá tančit, má se do toho pustit hned. Ale…“

„Milostná romance je vlastně taky takový tanec.“

Ripley přiostřila pohled. „Neřekla jsem, že je to romance. Žádný srdíčka, kytičky a zamilovaný pohledy. Je to prostě prima chlapík na povídání, když zrovna nehoní duchy. To je všechno. On byl snad všude. Chci říct i na místech, o kterých jsem ani nevěděla, že existují.“

On by znal hlavní město Lichtenštejnska, napadlo ji.

„Vědělas, že dostudoval už v šestnácti?“ pokračovala. „Je fakt chytrej, co? Ale i tak zná i normální věci jako kino nebo baseball. Neohrnuje nos na takzvanou populární kulturou.“

„Žádný intelektuální snob,“ poznamenala Nell a bavila se.

„Jo, přesně. Má rád Rockyho a Bullwinkla a poslouchá normální muziku. On má prostě takovou mozkovou kapacitu, že pojme vzorce relativity, ale zbude tam místo i na Barenaked Ladies. A taky je vymakanej a skvěle plave, i když někdy zakopne o vlastní nohu. Je prostě milej.“

Nell otevřela pusu, aby něco poznamenala, ale Ripley se nedala zastavit. „Jasně že je to pěknej cvok, ale někdy se to hodí. Spravil mi sluchátka k walkmanu, když jsem je

chtěla vyhodit. A tuhle mi zas…“ Zamračila se, když zahlédla Nellin široký úsměv. „Co zas?“

„Jsi očarovaná.“

„No, prosím tě, co je tohle za slovo?“ Odfrkla si a zkřížila nohy v kotnících. „Očarovaná. Bože.“

„Mně se zdá, že to přesně sedí. A myslím, že je to báječné.“

„Nezačínej zase s romantikou, Nell. Prostě se jen tak scházíme. A možná spolu začnem spát. Nejspíš zůstaneme kamarádi, jestli mi nezačne nutit tu svoji duchařinu. Pak se vrátí do New Yorku, napíše knihu, studii nebo co to dělá. Nejsme jeden na druhém závislí.“

„Jak myslíš. Ale za celou dobu, co jsem na ostrově, jsem tě s nikým neviděla pobývat tak dlouho a ještě se přitom tvářit šťastně.“

„Asi se mi líbí víc než ostatní,“ pokrčila Ripley rameny. „A taky mě možná víc přitahuje.“

„Jsi očarovaná,“ řekla Nell tiše. „Sklapni.“

„Přivedeš ho na večeři?“

„Co?“

„Pozvi ho k nám dneska na večeři.“

„Proč?“

„Protože vařím Zackovo oblíbené jídlo a bude ho dost.“

„My budeme mít hovězí pečeni?“ začaly se Ripley sbíhat sliny.

„Jsem si jistá, že Mac ocení domácí jídlo, místo aby pořád chodil do restaurace nebo si ohříval jídlo z kavárny.“ Nell vstala a oprášila si kalhoty.

„Jasně že rád jí. Ale nemáš v plánu nějaké sbližovací kouzlo, že ne?“

Nell nevinně rozevřela modré oči. „Jistěže ne. Řekni, že jíme o půl sedmé, a dej mi vědět, kdyby se mu to nehodilo.“

Tleskla, zavolala na Lucy a vyrazila k domovu. Musela se během krátké doby postarat o hodně věcí.

*

„Já nechci připravit kouzlo.“

Mia natočila hlavu a sladce se usmála na Nell, škrábající brambory. „Tak proč jsem měla přijít a probrat s tebou plány na dnešní večeři?“

„Protože obdivuji tvůj vkus.“

„Zkus to znova.“

„Protože znáš Ripley mnohem líp než já.“

„Pokračuj.“

„Tak dobře,“ Nell se naštvaně zašklebila a sáhla po další bramboře. „Nejde o kouzlo. To by nebylo správné, že?“ dodala a úkosem na Miu pohlédla.

„Ano, nebylo. Nemáš souhlas ani jedné strany a míchat se někomu do osobního života je překročení hranice.“

„Já vím.“ Nell na chvíli svěsila ramena. „Ale co když máš na mysli jejich dobro.“ zeptala se, třebaže předem znala odpověď. „Ona vypadá lak šťastně. Vždyť jsi ji viděla. A kdybys ještě slyšela, jak o něm brebentí.“

„Zástupkyně že nám brebentí?“ kuckala Mia smíchy. „Za to bych snad zaplatila, abych to slyšela.“

„Bylo to lak kouzelné. Chtěla bych ji jen trochu postrčit. Ne kouzlem,“ dodala rychle, než mohla Mia promluvit. „Příjemnou rodinnou večeří. Ale třeba bych mohla dodat něco tady a něco tam. aby trochu prohledli. Nebo něco, co by maličko narušilo zábrany.“

„A co když oba dva vidí a cítí to, co v tuhle chvíli potřebují? Kde máš jistotu, že to tvoje… postrčení nebude nesprávným směrem?“

„Je hrozné, když začneš být tak rozumná. A ještě horší, že máš pravdu. Jenže člověk by lak rád použil, co umí, aby jim pomohl.“

„Moc je ošidná věc. Ale jinak by nic neznamenala. Jsi taky zamilovaná,“ pokračovala Mia. „Pořád se vezeš na té nádherné vlně a chtěla bys všechny kolem sebe vidět stejně šťastné a spokojeně spárované. Ale ne všem je nám dáno, abychom zažili to, co vy se Zackem.“

„Kdybys slyšela, jak o něm básní.“ Nell zavrtěla hlavou a začala omývat oškrábané brambory a zeleninu. „Už je do něj napůl zamilovaná, jen o tom neví.“

Mia si chvilku užívala potěšení i závisti při představě, že se její kamarádka z dětství zamilovává. „A když to pochopí, když uvidí, co se v ní odehrává, možná schválně uteče, aby do toho nespadla. To by jí bylo podobné.“

„Zase máš pravdu. To je hrůza. A co si myslíš o Macovi. Mluvila jsi s ním víc než já.“

„Myslím, že je to moudrý muž, citlivý, ale cílevědomý. Netlačí na Ripley se svým výzkumem, protože ví, že by se zasekla. Takže kolem toho jen krouží.“

Mia přešla ke sklenici se sušenkami a sáhla dovnitř. „Čokoládové nezdravosti. To mě vždycky dostane.“

„Je to nastražené.“ Nell automaticky zašla ke sporáku a postavila na čaj, který by Mie nabídla k sušenkám. „Ale jestli ji Mac využívá…“

„Počkej.“ Mia zvedla prst a polkla. „Jistěže ji využívá. To ale nemusí být vždycky špatné. Ripley ho nenechá jít na to přímo, tak to zkouší oklikou. Měl by snad ignorovat to, kým Ripley je, když to ignoruje ona?“

„Ale on s ní tráví čas a hraje na city. To není správné.“

„To jsem neřekla a nemyslím, že to Mac dělá. Je to slušný člověk. Je nejen chytrý, ale i charakterní.“

Nell si vzdychla. „Ano, taky si myslím.“

„Ona ho hrozně přitahuje, i přestože je protivná, urážlivá a tvrdohlavá.“

Nell přikývla. „To dává smysl. I tobě na ní, navzdory těmhle věcem, moc záleží.“

„Kdysi záleželo,“ řekla Mia chladně. „Vaří se ti voda.“

„Záleží. Oběma vám na sobě záleží, ať se děje, co chce.“ Nell začala připravovat čaj a nevšimla si Miina zamyšleného výrazu.

„Bude se mnou zase muset spolupracovat. A já s ní taky. Ale dokud nepřijme to, kdo je a co má udělat, nebude otevřená jako ty. I ty ses bála. Ona taky. Každý máme svůj strach.“

„A čeho se týká ten tvůj?“ zeptala se Nell a otočila se k ní. „Promiň, ale při pohledu na tebe vidím jen sebedůvěru a naprostou jistotu.“

„Bojím se, že ještě jednou zažiju pocit zlomeného srdce, protože bych to asi nepřežila. Radši bych zůstala sama, než riskovala takovou bolest.“

To upřímné prohlášení zabolelo i Nell. „Tak moc jsi ho milovala?“

„Ano.“ Bolelo jenom to vyslovit, pomyslela si Mia. Stejně jako dřív. „Pokud šlo o něj, neznala jsem hranice. Takže vidíš, že může být docela nebezpečné nějak Ripley postrkovat. MacAllister Booke je součástí jejího osudu.“

„To víš jistě?“

„Ano. Dívat se neznamená zasahovat. Jsou spojení. Ale co s tím udělají, jakou cestu si zvolí, to je jen na nich.“

Proti Miině logice se nedalo nic namítat. Ale nebyl důvod nezvolit růžové svíčky. Vždyť je neočarovala, ani do nich neryla nápisy. Barva používaná pro milostná kouzla se zdála čistě náhodná.

Rozmarýnu na parapetu už měla delší dobu – samozřejmě hlavně do vaření. A laky aby pohlcovala negativní energii. A že se la rostlina používala do nápojů lásky, co na tom?

Za náhodu se dal považovat i růžový křemen a krystal ametystu pro intuici v misce na stole.

Žádný kouzelný váček vlastně nepřipravila.

Dále přinesla porcelán po Zackově babičce, stříbrné svícny, které objevila a vycídila už před několika týdny, starožitný krajkový ubrus, jenž dostala jako svatební dar, a doprostřed stolu rychlené konvalinky, které měly zahnat dlouhou zimu.

Sklenice na víno také dostala k svatbě a jejich tmavočervené stonky hezky ladily s růžovými svíčkami a růžičkami na porcelánu.

Byla tak zaujatá posuzováním výsledného efektu, že až nadskočila, když vešel Zack a zezadu ji objal kolem pasu.

„To je krása.“ Políbil ji do vlasů. „Takhle nebylo prostřeno, co… Když o tom přemýšlím, vlastně nikdy.“

„Chci, aby to bylo perfektní.“

„Líp to snad ani vypadat nemůže. A vonět taky ne. Málem se mi nábožně podlomila kolena, když jsem šel kolem kuchyně. Jak to že ti Ripley nepomáhá? Je to její rande, nebo ne?“

„Před půl hodinou jsem ji vyhnala. Překážela mi. A ty,“ otočila se a krátce ho políbila, „taky.“

„Myslel jsem, že potřebuješ, aby někdo ochutnal ty jednohubky v kuchyni.“

„Ne.“

„Pozdě.“ Zazubil se na ni. „Jsou skvělý.“

„Zacku, kruci, měla jsem je naaranžované.“

„Zase jsem to urovnal,“ řekl a běžel za ní do kuchyně. „Nikde žádné mezery.“

„Nech to jídlo na pokoji, nebo ze zbytků nebude hovězí s knedlíkem.“

„Nell, miláčku, to nemůžeš.“

„Nesmlouvat. A teď se mi ukaž.“ Ustoupila a přejela ho pohledem od hlavy k patě. „Hm, jsi moc hezký, šerife.“

Zahákl jí prst za pásek kalhot. „Pojď sem a řekni to znova.“

Poslechla a právě mu nabízela rty, když se ozvalo tukani. „To je on.“ Odtáhla se a sundala zástěru.

„Hej, pojď zpátky. Otevřít může Ripley.“

„Ne, to nemůže. Ta musí mít svoje entré. Ty běž…,“ mávla rukou a spěchala ke dveřím, „…pustit nějakou hudbu.“

Mac přinesl víno a květiny a vysloužil si Nellino souhlasné přikývnutí. Zatímco si v obýváku pochutnávali na předkrmech, dotkl se třikrát Ripleyiny ruky.

Bylo to příjemné, jak si přála, a prosté, jak zamýšlela. A při pohledu na ty dva Nell pocítila vnitřní teplo. Když přešli do jídelny, mohla už sama sebe pochválit.

„A ze všech těch míst, kde jsi byl,“ zeptala se Maca, „kde se ti líbilo nejvíc?“

„Vždycky se mi nejvíc líbí tam, kde právě jsem. Tři sestry jsou takový dokonalý kousek země.“

„A místní tak kamarádští,“ dodal Zack.

„To ano.“ Mac se zadíval na Ripley a dál jedl pečeni. „Většinou.“

„Dneska už se misionáři a badatelé nejedí,“ prohodila a napíchla bramboru. „Většinou.“

„To mám štěstí. Udělal jsem několik zajímavých rozhovorů. Třeba s Lulu a s Maceyovými.“

„Tys mluvil s Lulu?“ přerušila ho Ripley.

„Hmm. Ta u mě byla první na seznamu. Žije tady dlouho, ale nenarodila se tady. A je si velmi blízká s Miou. Zaujalo mě, jak snadno a s klidem přijímá metafyzično. Bere Miiny schopnosti asi jako jiní lidé barvu vlasů u svých dětí. Ty to musíš asi cítit jinak,“ řekl Nell. „Když jsi svůj talent poznala až jako dospělá.“

„Asi ano.“ Nevadilo by ji o tom mluvit. Vlastně by si o věci docela ráda popovídala z vědeckého hlediska. Ale všimla si varovného signálu – jak Ripley ztuhla v zádech. „Ještě hovězí?“ zeptala se rychle.

„Díky. Je to skvělé. Zacku, chtěl jsem se zeptat, jestli byste si na mě taky udělal čas. Zajímal by mě názor člověka, který tu žije celý život a vzal si za ženu někoho s tak výraznými talenty.“

„Jistě. Já mam času dost.“ Také si všiml sestřiny reakce, ale považoval to za její problém. „Ale zjistíte, že většina z nás běžně o legendách a historii nepřemýšlí. To si necháváme pro turisty. Jinak proste normálně žijeme.“

„To bych ve své práci pravě zdůraznil. Žijeme s tím, věnujeme se svým věcem a prožíváme normální životy.“

„Ale my jsme normální.“ řekla Ripley měkce.

„Právě.“ Mac pozvedl sklenici a upřeně na ni pohlédl. „Moc nemění, nemusí měnit, základní lidské potřeby. Domov, rodinu, lásku, finanční jistotu. Třeba blízký vztah mezi Lulu a Miou nestojí na tom, kdo je, ale jaká je.“

Podíval se na Zacka. „Vy jste si jistě taky nevzal Nell, protože je čarodějka, nebo navzdory tomu, ale protože je to Nell.“

„Pravda. Ale je tu ještě její hovězí pečeně.“

„Což se nedá pominout. Silné dojmy posilují moc. Taky jsem se zamiloval do Nelliny kuchyně, už od první polévky.“

Zack se uchechtl a dolil všem víno. „Ještěže jsem ji viděl první.“

„Načasování je taky důležité. Kdyby se tu Lulu neoblevila v pravý čas, nejspíš by nesehrála tak důležitou roli při Miině výchově. A jestli jsem to dobře pochopil, kdyby Nell nevešla do kavárny, právě když bývalá kuchařka odcházela, možná by nevznikly tyhle vazby, nebo ne přesně tyhle. Se Zackem, s Ripley a potažmo i se mnou.“

„Já s tím nemám nic společného.“ Ripley stále mluvila jemně, ale v hlase měla náznak podráždění.

„Tvoje volba,“ řekl Mac klidně. „Volba je další klíč. Když už tedy nemáš zájem provést mě po ostrově, když pracuju, chtěl jsem se zeptat na jedno místo na jižním cípu. Krásný starý dům, dřevěná vazba, velká zakrytá veranda. Kolem toho moc není, ale stojí nad zátokou a pláží s oblázky. Je tam taky pěkná malá jeskyně.“

„Loganův dům,“ odpověděla stroze. „To je rodina, co vlastní zdejší hotel.“

„Vypadal prázdný.“

„Už tady nežijí. Občas dům v sezóně pronajímají. Proč tě tak zajímá?“

„Za prvé protože je to krásné místo a starý dům a za druhé protože jsme v něm naměřil hodně energie.“ Všiml si, jak Ripley krátce pohlédla na bratra. „O Loganových toho mnoho nevím. Na jejich jméno jsem přirozeně narazil, ale na ostrově o nich nikdo moc nemluví. Jak dlouho už se tu některý z nich neobjevil?“

„Víc než deset let,“ odpověděl Zack, když Ripley mlčela. „Pan Logan nebo nějaký jeho zástupce občas přijede na něco dohlédnout, ale většinou bydlí v hotelu.“

„Je škoda nechat tak krásný dům prázdný. Nebo v něm straší?“

Zack se pousmál sestřinu zamručení. „O ničem nevím.“

„To je smůla.“ Mac to myslel vážně. „A co jeskyně? Tam jsem taky naměřil hodně energie.“

„Jeskyně je jeskyně,“ odsekla Ripley. Sevřelo se jí přitom srdce, a to ji naštvalo.

„Hráli jsme si tam jako děti,“ promluvil Zack. „Na piráty a lovce pokladů. Mládež to tam zase využívá jako hnízdečko lásky.“ Náhle se zarazil, protože mu došlo, co řekl.

Sam Logan a Mia. I oni byli kdysi velmi mladí a do jeskyně chodili. Jeden pohled na sestru stačil, aby věděl, že pochopila a bude bránit soukromí své staré kamarádky.

„Nepřekvapilo by mě, kdyby vaše přístroje reagovaly na sílu všech těch splašených hormonů,“ prohodil zvesela. „Co máme jako dezert, zlato?“

Nell bezradně vstala. „Zajdu pro něj. Mohla bys mi s tím pomoct, Ripley?“

„Ne. Teda jo.“ Ripley se neochotně zvedla od stolu a loudala se do kuchyně.

„O co jde?“ chtěla vědět Nell. „Co mu nechcete říct o tom Loganově domě?“

„Je to jen starý dům.“

„Ripley, nemůžu pomoct, když jsem mimo.“

Ripley s rukama v kapsách přecházela po kuchyni. „Sam a Mia… byli kdysi párek.“

„To vím. On odjel a už se neukázal a ji to pořád trápí.“

„Jo. Hodně dlouho se z toho dostávala.“ Ripley se s povzdechem sehnula a pohladila kocoura Diega. „Byli milenci. A já s Miou kamarádky. Věděly jsme tehdy o sobě všechno. Když byla poprvé se Samem, stalo se to v té jeskyni. Bylo to takové jejich místo.“

„Aha.“

„Mluvit o tom je pro ni pořád citlivé a nepotřebuje, aby se jí na to nějaký trouba vyplaval a měřil tam energii.“

„Ripley, a nemyslíš, že by se Mac přestal hloupě vyptávat, kdyby to tušil?“

„Nevím, co si o něm mám myslet.“ Ripley se otráveně narovnala. „Jednu chvíli je milý a pak se z vás snaží něco vytáhnout nad hovězí pečení. Neměl sem přijít jako do práce a tlačit na tebe a Zacka.“

„*Já* žádný tlak necítím.“ Nell z lednice vytáhla koláč s bostonským krémem. „Je mi líto, že ti to vadí, Rip, ale já si s Macem chci promluvit. Jeho práce mě zajímá a chtěla bych k ní nějak přispět.“

„Chceš se stát jeho pokusným králíkem?“

„Necítím to tak. Nestydím se za to, kdo jsem, a nebojím se toho. Dnes už ne.“

„Myslíš, že já se bojím?“ Ripley dostávala vztek. „To je blbost. Stejná blbost jako celý ten jeho projekt. Na tom já se podílet nebudu. A teď odsud potřebuju vypadnout.“

Otočila se na patě a vyrazila zadními dveřmi ven.

Nedokázala jasně přemýšlet. Teď hlavně potřebovala rozchodit svůj vztek, než by řekla nebo udělala něco, čeho by pak litovala. Nell ať si dělá, co chce, říkala si, když klusala dolů na pláž po schodech ozářených měsícem. Jestli se švagrová touží předvádět, stát středem pomluv, výsměchu a bůhvíčeho, je to její věc.

„Krucinál!“ vykřikla a kopla do písku.

Jenže co Nell řekne nebo udělá, má přímou spojitost s ní. Nedalo se tomu vyhnout. Nejen proto, že teď byly příbuzné, ale protože byly propojené.

A ten mizera Booke to věděl.

Využíval ji, aby se dostal k Nell. Byla hloupá, jak se těch několik posledních týdnů nechala ukolébat. Hloupá. A nic nesnášela víc než vědomí, že se nechala napálit.

Štěkot ji přiměl otočit se právě ve chvíli, kdy se na ni ze tmy vrhl velký černý tvor. Nadšená Lucy ji srazila na zadek do písku.

„Sakra, Lucy!“

„Neuhodila ses? Jsi v pořádku?“ Mac přiběhl za psem a začal Ripley zvedat na nohy. „Nech mě bejt.“

„Jsi úplně ledová. Proč kruci běháš po venku bez kabátu? Na.“ I přesto že ho plácla po ruce, ji zabalil do bundy, kterou mu dala Nell.

„Fajn, udělal jsi dobrý skutek, a teď zmiz.“

„Tvůj bratr a Nell jsou nejspíš na tvoje neslušné chování zvyklí,“ řekl káravým tónem, ale podle jejího zatvrzelého výrazu věděl, že si to zasloužila. „Ale já bych rád slyšel vysvětlení.“

„Neslušné?“ Oběma rukama do něho strčila, až o krok ustoupil. „Ty máš odvahu mluvit po tom výslechu u večeře o slušnosti?“

„Vzpomínám si jen na konverzaci, ne na výslech. Počkej.“ Popadl ji za ruce, protože se mezi ně tlačila hravá Lucy. „Nechceš se mnou mluvit o mé práci, a já jsem tě nenutil. Ale to neznamená, že nebudu mluvit s nikým jiným.“

„Domluvil ses s Nell, ale to se dotýká i mě. Dělal jsi rozhovor s Lulu a samozřejmě ses jí ptal i na mě.“

„Ripley.“ Hlavně trpělivost, napomínal sám sebe. Ona se nejen nezlobila, měla hlavně strach. „Nikdy jsem neřekl, že nebudu klást otázky. Jen je nekladu tobě. Jestli chceš mít kontrolu nad tím, co se týká tebe, mluv se mnou. Jinak musím použít to, co mam z druhé ruky.“

„Děláš všechno pro to, abys mě dostal do kouta.“

Byl od podstaty trpělivý člověk, ale i jeho trpělivost měla svoje hranice. „Ty víš, že to tak není a že nás tím oba urážíš. Takže si to nech.“

„Co…“

„Něco k tobě cítím. Všechno se tím komplikuje, ale s tím si nějak poradím. Jenže ani tak se všechno netočí jen

kolem tebe, Ripley. Jsi jen jedna součást. Můžu s tebou spolupracovat, nebo tě obejít. To je na tobě.“

„Mě nikdo nebude využívat.“

„Ani mě ne jako terč pro své emocionální výbuchy.“

Měl pravdu, trefa, uvědomila si a zjihla. „Nechci, aby mě někdo sledoval jako nějakou vedlejší atrakci.“

„Ripley.“ Jeho hlas zjemněl. „Ty nejsi blázen, ty jsi zázrak.“

„Nechci být ani jedno. Můžeš to pochopit?“

„Ano. Já vím přesně, jaké to je, když tě lidi mají za jedno, druhé nebo obojí. Co ti na to říct? Snad to, že stejně můžeš být jen tím, kým jsi.“

Její zlost pominula. Najednou byla pryč. Uklidnil ji, ale ne proto, že by chtěl něco získat, ale protože to pochopil, pochopil podstatu věci.

„Možná jsem nevěřila, že mi budeš rozumět. Ale měla jsem to tušit. Mám dojem, že tvoje inteligence je taky takové kouzlo, ale ne vždycky příjemné. Jak to děláš?“ chtěla vědět. „Jak to, že jsi vždycky tak vyrovnaný?“

„Já přece nejsem… Nech toho, Lucy.“ Stále držel Ripley za paže, ale natočil se za štěkajícím psem. Pak uviděl, co upoutalo jeho pozornost.

Stála na pláži jako předtím. A sledovala je. Tvář měla v měsíčním světle bledou a s jejími tmavými vlasy si pohrával vítr. Oči jako by jí ve tmě zářily. Byly sytě zelené a smutné.

Přílivová vlna se jí převalila přes nohy a kotníky, ale nezdálo se, že by cítila vlhko a chlad. Dál tam tak tiše stála, dívala se a plakala.

„Vidíš ji?“ zašeptal Mac.

„Vídám ji celý život.“ Ripley od něho znaveně odstoupila, protože se zdálo tak strašidelně snadné přitisknout se k němu. „Dám ti vědět, jestli se k něčemu rozhodnu. A chci se omluvit za nevhodné chování. Ale právě teď… potřebuju být sama.“

„Odvedu tě zpátky.“

„Ne. Díky, ale ne. Pojď, Lucy.“

Mac ještě chvíli stál na místě, mezi dvěma ženami, které ho obě zvláštně přitahovaly.

10

Nell měla divný pocit, když se chystala zaklepat na dveře žlutého domku, kdo dříve bydlela. Ještě stále ho považovala tak trochu za svůj.

Mnohem delší dobu prožila v bílém paláci v Kalifornii, ale v něm nikdy neviděla svůj domov. Spíš vězení, z něhož musela utéct s nasazením vlastního života.

Žlutý domek u lesa byl naopak její jen několik měsíců, a přesto tam zažila jedny z nejhezčích chvil svého života.

Její první domov, místo, kde se začala cítit silná a v bezpečí. Místo, kde se do sebe se Zackem zamilovali.

Ani hrůza, kterou tu zažila, a prolitá krev nemohly zničit pocit sounáležitosti, který v ní žlutý domek s pokoji jako pro panenku vyvolával.

Přesto zaklepala a způsobně čekala, až jí Mac přijde otevřít.

Vypadal roztržitě. Byl neoholený a rozcuchané vlasy mu trčely do všech stran. „Promiň. Vzbudila jsem tě?“

„Co? Ne. Jsem už dlouho vzhůru. Hm.“ Prohrábl si vlasy a rozcuchal je ještě víc. Co tady dělá? Měli snad domluvenou schůzku? Ježíš, kolik je hodin? „Promiň. Ta moje hlava… pojď dál.“

Pohlédla mu přes rameno do pokoje přecpaného přístroji. Všude se svítilo a jedna z těch mašinek soustavně pískala. „Pracoval jsi. Nechtěla jsem tě vyrušit. Ale přinesla jsem dezert, o který jsi včera přišel.“

„Dezert? Tak fajn. Díky. Jen pojď.“

„Jsem vlastně na cestě do práce, tak jsem jen chtěla…“ Protože už mluvila k jeho odvráceným zádům, jen pokrčila rameny, vešla dovnitř a zavřela za sebou. „Co kdybych ti to zanesla do kuchyně?“

„Hm hm. Podívej se na to. Moment, počkat.“ Zvedl ruku a druhou si zapisoval údaje ze svodky, která Nell připomněla seismograf.

Po chvíli zvedl hlavu a usmál se na ni. „Ty doslova zříš, co?“

„Prosím?“

„Hodnoty se změnily ve chvíli, kdy jsi vešla do domu.“

„Vážně?“ Fascinovaně se naklonila blíž. Ale hned pochopila, že ani zblízka nic z toho nepochopí.

„U Ripley je to jiné,“ pokračoval Mac. „Její hodnoty vždycky vystřelí nahoru, ale člověk si nemůže být ničím jistý. Zato ty jsi spolehlivá duše.“

Trochu uraženě našpulila rty. „To zní, jako bych byla pěkně nudná.“

„Právě naopak.“ Vzal jí z ruky talíř, odhrnul ochrannou fólii, ulomil si kousek koláče a začal kolem sebe drobit. „Jsi útěcha. Mám dojem, žes našla svoje místo a cítíš se tady šťastná. Promiň, že jsem včera pokazil večeři.“

„Nepokazil. Ale jestli to chceš sníst hned, zajdu ti pro vidličku.“

Vstoupila do kuchyně a Mac sledoval, jak rychle našla správnou zásuvku a vytáhla vidličku. „Nevadí ti…? Promiň.“

„Jestli mi nevadí sem po tom všem přijít?“ dokončila za něho a podala mu vidličku. „Ne. A dům je čistý. Sama jsem ho očistila. Potřebovala jsem to udělat.“

„To je velká úleva. A šerif Todd má velké štěstí.“

„To ano. Sedni si, Macu, mám jen deset minut. Dáš si k tomu kafe?“

„No…“ Zadíval se na koláč. Nemohl si vzpomenout, jestli vůbec snídal. Ale když už tam ten koláč byl… „Jasně.“

„Říkal jsi, že s Ripley je to jiné,“ prohodila Nell, když připravovala kávu. To, co zbylo v kávovaru, odporně páchlo, a tak to rovnou vylila do dřezu. „Máš pravdu. Neznám přesně všechny důvody a ona o tom nechce mluvit. Ale já bych stejně nemluvila za ni. To musí ona

sama. Jenže je to moje sestra, tak se tě zeptám přímo. Zajímáš se o ni jenom kvůli práci?“

„Ne.“ Trochu se ošil. Byl spíše zvyklý klást otázky, než na ně odpovídat. „Asi by to bylo jednodušší pro mě a určitě i pro ni, kdyby s mou prací neměla nic společného. Jenže má. Byla už v pohodě, když se včera večer vrátila domů?“

„Už se nezlobila. Byla neklidná, ale nezlobila se. Radši se přiznám hned, abych to měla z krku. Včera jsem trochu připravila scénu.“

„Myslíš růžové svíčky, křemeny, rozmarýnu a tak podobně?“ Mac už se uvolnil a spolkl další kus koláče. „Všiml jsem si.“

„Tak to nebylo moc nenápadné,“ Nell naštvaně ťukla hrnkem o linku. „Ale kouzlo jsem nepřipravila.“

„To jsem rád,“ odpověděl s plnou pusou. „Ale taky mě těší, žes na to myslela. Lichotí mi, že mě považuješ za člověka, kterého bys vedle Ripley ráda viděla.“

„Děláš si ze mě legraci?“

„Vůbec ne. Včera jsem ji naštval a za to se omlouvám. Ale s tím se oba budeme muset vyrovnat. Ona je, kdo je, a já dělám, co dělám.“

Nell natočila hlavu a pozorovala ho. „Stejně bys ji nepřitahoval – aspoň ne tak dlouho – kdybys byl padavka.“

„To je fajn. Budu si rozhovor s tebou moct nahrát?“

„Ano.“

„Jen tak? Žádné podmínky?“

Postavila kávu na stůl. „Neřeknu ti to, co nemáš vědět. Já se ještě učím, Macu. Můžu se od tebe dovědět hodně nového, stejně jako ty ode mě. Ale teď musím do práce.“

„Ještě jedna otázka. Přináší ti tvoje umění radost?“

„Ano. Radost, klid a sílu. Ale to všechno bych našla i bez něj.“ Ukázala dolíčky ve tvářích. „Zkus se mě ale zeptat, jestli bych to uměla bez Zacka.“

„To ani nemusím.“

Když odešla, Mac o ní chvíli přemýšlel. Zdálo se, že rychle vplula do rytmu ostrovního života i své nové síly.

Muselo to pro ni být velmi těžké, ale budila dojem, jako by to byla ta nejpřirozenější věc vybudovat nový život na hrozivých zbytcích starého.

To, co prožila, ji nezničilo. Byla schopná znovu uvěřit a znovu milovat. Naplnit svůj život. Kvůli tomu ji považoval za nejobdivuhodnější ženu ze svých nových přítelkyň.

Už taky víc rozuměl tomu, proč ji Ripley chrání. Bude muset tvrdohlavou zástupkyni nějak přesvědčit, že Nell z jeho strany nehrozí nebezpečí.

Sbalil si několik přístrojů, které potřeboval pro práci v terénu. Pak strávil deset minut zoufalým hledáním brýlí, než si uvědomil, že je má zastrčené v kapse košile.

Klíče od domu objevil v koupelně ve skříňce na léky. Popadl ještě pár náhradních tužek a vyrazil na jižní konec ostrova.

Loganův dům ho přitahoval. Jinak by se nedalo popsat téměř fyzické pnutí, když stál na konci příjezdové cesty a prohlížel si ho. Byl velký a rozložitý. Nemohl říct, že přímo elegantní nebo kouzelný.

Příjemný na pohled, usoudil a vytáhl magnetofon, aby nahrál nějaké postřehy.

„Loganův dům stojí na jižním cípu ostrova a je přístupný po úzké štěrkové cestě. V okolí se vyskytují jiné domy, ale tenhle je na nejvyšším místě a nejblíže k moři."

Na chvilku se odmlčel, aby si mohl užít větru s příchutí soli. Voda ten den měla ostře modrou barvu, až Maca napadlo, že by vlny mohly hladinu krájet.

Pak se otočil a prohlížel si další domy. Většinou taky k pronájmu, uvědomil si. Nikde žádný pohyb a zvuky, kromě vody, větru a racků, kteří nad tímhle tichým místem kroužili.

Miiny útesy – zvláštní, že byly přesně na opačné straně ostrova – se zdály krásnější a dramatičtější. Ale tohle místo bylo to pravé. To pravé pro něho.

„Má tři podlaží,“ pokračoval v nahrávání. „Vypadá to, že k původní stavbě něco přibylo. Dům je to dřevěný – snad cedr, skoro stříbrný časem. Někdo to tu udržuje, protože okenice mají čerstvý světle modrý nátěr. Jsou tu dvě verandy, vepředu a vzadu, u domu částečně kryté. Ve druhém a třetím podlaží balkónky s dřevěnými markýzami. Je to krásné místo, ale zdá se opuštěné. Nebo jako by čekalo. Je to zvláštní, ale mám pocit, jako by čekalo na mě.“

Přešel po trávníku kolem domu a stanul nad pláží a zátokou. Uviděl molo, opět udržované, ale nebyla u něho přivázaná loď.

Pořídil by si plachetnici, napadlo ho. Možná i motorový člun.

A mužský ráz domu by potřeboval zjemnit nějakými květinami. Musel by zjistit, čemu se v takovéhle půdě daří. Uvažoval, jestli jsou oba komíny domu funkční, a představil si, jaké by bylo sedět v zimě u planoucího krbu a přitom vyhlížet na moře.

Přestal snít a vrátil se do vozu pro své vybavení. Do jeskyně to nebylo daleko. Všiml si, že zastíněný otvor do ní byl směrem od domu schovaný za menší vyvýšeninou. Jeskyně se tak zdála soukromější a tajemnější. Dokonalé místo pro dětské hry a mladé milence, napadlo ho.

Ale jestli ji stále někdo využívá, nebylo jasné. Cestou si nevšiml žádných odpadků, stop nebo jiných znamení.

Musel se vrátit dvakrát, a třebaže uvnitř bylo vlhko a chladno, sundal si bundu. Za příjemné hudby mořských vln a jejich ozvěny zapojil přístroje.

Jeskyně byla jen malá. Naměřil přes tři metry délky a dva metry na šířku. S povděkem přivítal, že má v nejvyšším bodě strop přes dva metry vysoko. V mnohých jeskyních byl nucen se při práci hrbit, dřepět nebo dokonce ležet na břiše.

Vyzbrojený halogenovou baterkou – kterou si napoprvé zapomněl v autě – prozkoumal pečlivě stěny jeskyně, zatímco jeho přístroje měřily přítomnost energie.

„Něco tady je,“ mumlal. „To bych poznal i bez přístrojů. Něco jako vrstvy energie. Nové na starých. Tohle není vědecký popis věci, ale je to tak. Silný pocit v útrobách. Jestli je to ta jeskyně, o které jsem četl, pak to znamená, že… Co pak to tu máme?“

Posvítil si baterkou na jisté místo, a přece jen si musel dřepnout, aby dobře viděl.

„Vypadá to jako keltština,“ řekl, když četl slova vyrytá do kamene. „Budu to muset přeložit, až se vrátím.“

Prozatím si opsal větu do notesu a pečlivě překreslil symbol pod ní.

„Keltský uzel, znak trojice. Ale tohle není starý nápis. Deset let, maximálně dvacet. Zatím hádám, to se potvrdí testem.“

Pak přejel po nápisu rukou. Rytina se naplnila světlem. Začaly z ní proudit úzké paprsky a jeho prsty se ohřály. „Proboha! Co to má být?!“

Vyskočil, jak chtěl rychle zajít pro videokameru, ale zapomněl na strop jeskyně. Uhodil se tak silně, až mu před očima zajiskřilo.

„Idiote! Kruci! Bože můj!“ S rukou přitisknutou na čelo chodil kolem, nadával a klel, dokud se palčivá bolest nezměnila v tupé pulzování.

Pak dostal vztek sám na sebe, protože si všiml, že mu na dlani zůstala krev. Vzdal to, vytáhl kapesník a tlačil si ho na rostoucí bouli. Druhou rukou šátral po kameře.

Teď už se radši posadil na zem.

Změřil sílu záření, zapsal si hodnoty a byl připravený pozorovat rozdíly, až se znovu dotkne nápisu. Natáhl ruku, ale nestalo se nic.

„No tak, vždyť už jsem to viděl, a mírný otřes mozku je toho důkazem.“

Zkusil to znova, ale nápis zůstal temný a kámen chladný a vlhký.

Nenechal se odradit a dál seděl na místě. Snažil se ignorovat rostoucí bolest hlavy. Když znovu zvedl ruku k nápisu, jeho přístroje se rozezněly.

„Co tady kruci děláš? Pořádáš seanci?“

Ripley stála v ústí jeskyně a slunce jí kolem těla tvořilo svatozář. Mac měl náhle hlavu plnou myšlenek a všechny se týkaly právě jí. Na chvíli se přestal starat o nápis a jen se na ni díval.

„Ty dneska kontroluješ jeskyně?“

„Viděla jsem tvoje auto.“ Vešla dovnitř a podívala se na přístroje. Pořád bláznivě bzučely. „Proč tady sedíš na zemi?“

„Pracuju.“ Natočil se k ní a sedl si na paty. „Nemáš u sebe aspirin?“

„Ne.“ Přejela po něm světlem baterky a pak přiskočila blíž. „Proboha, Macu, vždyť ty krvácíš!“

„Jen trochu. Praštil jsem se do hlavy.“

„Ticho. Ukaž.“ Přitáhla si jeho hlavu, ignorovala protesty a prohrabávala mu vlasy, aby našla ránu.

„Teda. sestro Krutá, slitujte se trochu.“

„Není to tak zlé. Na šití to nevypadá. Kdybys neměl tu zabedněnou hlavu chráněnou tak hustým porostem, dopadlo by to asi hůř.“

„Takže spolu zase mluvíme?“

Trochu si povzdechla, sesunula se vedle něj a jako on usedla na patách. „Trochu jsem přemýšlela. Opravdu nemám právo plést se do tvé práce. Ani ji odsuzovat. Od začátku jsi o ní mluvil na rovinu a včera večer jsi měl taky pravdu. Nikam jsi mě netlačil.“

Měla na uších náušnice, což nebývalo časté. Takové drobné stříbrné a zlaté závěsy. Měl chuť si s nimi pohrát a pohladit to rozkošné ucho. „To vypadá na usilovné přemýšlení.“

„Asi ano. Možná v tom budu muset pokračovat, ale aspoň něco jsem chtěla napravit.“

„To jsem rád, ale musím ti říct, že jsem si s Nell domluvil rozhovor. Do záznamu.“

Ripley stiskla rty. „To je její věc. Já jen, že je taková…“

„Budu opatrný a jemný.“

Ripley se mu zadívala do očí. „Jo," řekla po chvilce, „já vím, že budeš."

„I na tebe."

„Se mnou si nemusíš dělat starosti."

„Možná mi to udělá radost." Zvedl se do kleku a objal ji kolem pasu. Přitáhl ji k sobě.

Vzdáleně slyšel, jak se jeho přístroje zase začaly ozývat. V tu chvíli ho to nemohlo zajímat míň. Přál si jen jedno jediné. Cítit její rty na svých.

Když se políbili, objala ho a přitiskla se k němu tělem, až. měl pocit, že poslední kousek tajemné skládanky zapadl na své místo.

Bylo to vroucí a něžné, bylo to všechno.

Rozechvěle se odtáhla. Něco v ní vibrovalo. „Macu."

„Nemluvme o tom." Přejel jí rty přes tvář, spánek a pak dolů na krk. „Intelektuální řeči to jen zkazí. To bych už mohl vědět."

„Máš pravdu."

„Musí to být co nejdřív." Rozdrtil své rty o její. „Brzo, nebo se zblázním."

„Rozmyslím si to."

Drásavě vydechl a pak povolil sevření. „Ale mysli rychle, ano?"

Položila mu dlaň na tvář. „Mám dojem, že tuhle část našeho programu už jsem si vyjasnila."

„Jak podivné," řekla Mia, která vešla do jeskyně, „a jak zvláštní." Zadívala se, jak se Mac s Ripley od sebe odtáhli, a pak pohodila hlavou. „Nechtěla jsem rušit."

Macovy přístroje se zase zbláznily. Střelky senzorů divoce kmitaly, a když se z jednoho čidla začalo kouřit, Mac rychle vyskočil.

Mia neřekla nic, jen se otočila a zase vyšla do slunečního světla.

„Ježíši, ono se to peče. Kruci. ona to upekla." Protože to říkal nadšeně, a ne nešťastně, nechala ho Ripley na pokoji a běžela za Miou. „Počkej."

Mia, jako by neslyšela, šla dál po cestě k zátoce, kde se na břeh vylévala voda a zanechávala tam kaluže plné života. „Mio, počkej chvilku. Netušila jsem, že sem ještě chodíš.“

„Chodím si, kam se mi zachce.“ Ale ne sem, pomyslela si a nepřítomně zírala na hladinu, sem nikdy ne. Až dnes. „Tys ho sem přivedla?“ Otočila se, až jí vlasy zavlály, a oči jí přetékaly neskutečným smutkem. „Řeklas mu, co pro mě tohle místo znamená?“

Ty roky, co stály mezi nimi, jako by rázem zmizely. „Ale Mio, jak si to můžeš myslet?“

„Promiň.“ Po tváři jí skanula slza. Přísahala si, že už kvůli němu nikdy nebude plakat, a přece se neovládla. „Já vím, že bys to neudělala.“ Otřela si tvář a znovu se obrátila k moři. „To jen, že jsem vás tam tak viděla – v objetí a na tomhle místě.“

„Co… Ach bože, Mio.“ Ripley si přitiskla prsty na čelo, protože si vzpomněla na nápis v jeskyni. „Neuvědomila jsem si to. Přísahám, vůbec mi to nedošlo.“

„Proč laky? Nemělo by na tom přece záležet.“ Zkřížila ruce na prsou a pevně se chytila za lokty. Bohužel, jí na tom bude záležet navždycky. „Napsala jsem to dávno. To jsem ještě hloupě věřila, že to myslí vážně. Přála jsem si to.“

„On za to nestojí. Žádný chlap za to nestojí.“

„Máš pravdu, samozřejmě. Ale já naneštěstí věřím, že každý někde máme jednoho člověka, na kterém záleží všechno.“

Ripley raději mlčela, jen vztáhla ruku, položila ji na Miino rameno a Mia si ji tam přidržela.

„Chybíš mi, Ripley.“ Stesk rozechvěl její hlas jako pláč. „Vy dva jste ve mně nechali prázdná místa. Ale zítra budeme obě litovat, že jsem to dnes řekla. Takže…“ Pustila Ripleyinu ruku a ustoupila. „Chudák Mac. Měla bych to jít napravit.“

„Myslím, že jsi usmažila jednu jeho hračku. Ale asi ho to spíš nadchlo, než rozčílilo.“

„I tak bych se měla víc ovládat,“ odpověděla. „Asi mi rozumíš.“

„Jen si poslož.“

„Aha, jsme zpátky. Tak já se zajdu podívat, co můžu napravit.“ Vyrazila zpět k jeskyni, ale ještě se ohlédla. „Ty nejdeš?“

„Ne, běž napřed.“ Ripley počkala, až Mia zmizí ve stínu jeskyně, a pak si dlouze vydechla. „Taky mi chybíš.“

Zůstala tam, sehnutá nad kaluží, dokud se zase necítila sama sebou. Mia vždycky uměla líp uhlazovat hrany, pomyslela si. A silnou sebekontrolu jí Ripley trochu záviděla.

Chvíli pozorovala mikrosvět ve vodě. Jako malý ostrov, napadlo ji, kde přežití jedince závisí na ostatních.

Mia na ni spoléhala. Ripley na to nechtěla myslet, přijmout jejich spojení a odpovědnost, která s tím přicházela. Tím, že to odmítla, získala deset let normálního života, ale přišla o drahou přítelkyni.

Pak se objevila Nell a kruh se obnovil. Měl takovou sílu a moc, jako by nikdy nebyly blokované.

Teď bylo mnohem těžší znovu otočit klíčem.

A navíc přišel Mac. Musela se rozhodnout, jestli je dalším článkem řetězu, který ji stáhne dolů, nebo spíš další klíč k zámku.

Z celého srdce zatoužila, aby to byl pouze muž.

Z jeskyně zazněl Miin smích a Ripley se napřímila. Jak to ta ženská dělá? podivila se. Jak se může během tak krátké doby proměnit?

Vyrazila k jeskyni právě ve chvíli, kdy Mac s Miou vyšli ven. Jenže najednou zahlédla jinou ženu, s vlasy jako plamen ohně, jak vystupuje na světlo a v rukou nese složenou černou kožešinu.

Výjev se začal rozostřovat, až zmizel jako malba v dešti. Zůstala jí po něm mírná bolest hlavy, jako pokaždé v minulosti.

Deset let, pomyslela si. Deset let to dokázala blokovat. Teď vše začínalo prosakovat zpět jako tekutina prasklinou

ve zdi. Jestli tomu nezahradí cestu, všechno se provalí naráz a už nebude cesta zpět.

Přestože se jí podlomila kolena, vydala se k nim. „Přišla jsem o něco veselého?“

„Ne jen si užívám jeho společnosti.“ Mia se do Maca zavěsila a věnovala mu vřelý pohled zpod řas.

Ripley zavrtěla hlavou. „Přestaň se takhle usmívat, Booku, jen to na tebe zkouší. Jak to vlastně děláš, Mio? Jakmile se přiblížíš k nějakému chlapovi, rozum mu spadne někam pod opasek.“

„Jen jeden z mnoha mých talentů. A netvař se tak zaraženě, hezoune.“ Zvedla se na špičky a políbila Maca na tvář. „Ona ví, že nikomu nelezu do zelí.“

„Tak ho přestaň pokoušet. Už se začíná potit.“

„Mám ho ráda.“ Mia se naschvál přitulila k Macově paži. „Je tak roztomilý.“

„Můžu do toho rozhovoru nějak vstoupit,“ ozval se Mac, „abych přitom nevypadal jako pitomec?“

„Ne. Ale mám dojem, že jsme skončily.“ Ripley si zahákla palce za kapsy. „Co tvoje hlava?“

„To spraví krabička aspirinu.“ Když si sáhl na bouli, Mia zareagovala: „Ty ses poranil? Ukaž.“ Byla o dost jemnější než Ripley, ale stejně rozhodná. Když prozkoumala ránu na hlavě, sykavě vydechla. „Takýs mohla mít víc soucitu,“ Utrhla se na Ripley.

„Je to jen škrábnutí.“

„Krvácí to, je to natekle a bolestivé. Což není potřeba. Sedni si.“ nařídila Macovi a ukázala na několik větších kamenů.

„To vážně nic není, nedělej si starosti. Já pořád do něčeho narážím.“

„Sedni.“ Mia ho zatlačila dolů a vytáhla z kapsy malou taštičku. „S touhle jeskyní mám… hodně společného,“ řekla a nabrala špetku kajenského pepře, „takže s tímhle taky. Nehýbej se.“

Přejela prsty po ráně. Mac pocítil náhlou horkost a bolest. Než mohl promluvit, začala Mia tiše zpívat.

„Bylina, dotyk, myšlenka hojí, ať tuhle ránu citlivě spojí. Před bolestí a nemocí ho chraň, jak říkám, tak se i staň. Tak a je to.“ Sklonila se a líhla ho na nezraněnou část hlavy. „Je to lepší?“

„Ano.“ Dlouze vydechl. Pulzující bolest zmizela dřív, než Mia dozpívala. „Kajenským pepřem jsem viděl léčit menší rány, ale ne takhle. Ne tak rychle.“

„Bylina je jen pomůcka. A teď buď na tu svoji hezkou hlavu opatrnější. Takže v pátek?“

„Budu se těšit.“

„Počkat,“ ozvala se Ripley. „O co jde?“

„Myslela jsem, že bude fér, nějak Macovi ten zničený přístroj vynahradit. Pozvala jsem ho jako hosta na páteční rituál.“

Ripley na chvíli oněměla a pak Miu chytla za ruku. „Můžu s tebou mluvit?“

„Samozřejmě. Co kdybys mě doprovodila k autu?“ odpověděla s milým úsměvem. „Tak v pátek po západu slunce. Cestu už znáš.“

„Tys očividně přišla o rozum,“ pustila se do ní Ripley. „Odkdy děláš představení pro obecenstvo?“

„On je vědec.“

„Tím hůř. Poslyš…“ Ripley se náhle zarazila a začala znovu. „Fajn, možná jsi zrovna trochu otřesená a neuvažuješ jasně.“

„Je mi dobře, ale oceňuju tvůj zájem.“

„Dobře, tak jo.“ Ripley udělala tři rázné kroky napřed a zase zpět. „Tak proč rovnou neprodáváš vstupenky?“

„On není žádný zvědavec, Rip, a ty to víš. Je to inteligentní člověk s otevřenou myslí. Důvěřuju mu.“ Mia natočila hlavu a ty její čarovně šedé oči dostaly pobavený i udivený výraz. „Překvapuje mě, že ty ne.“

„To není otázka důvěry.“ Ale zahýbala rameny, jako by ji něco svědilo. „Hlavně si to dobře rozmysli, než uděláš něco, co nepůjde vzít zpátky.“

„On je toho součástí,“ odpověděla Mia tiše. „To už přece víš. Něco k němu cítím. Ne sexuálního,“ dodala. „Jen

intimního. Teplo, co nepálí. Kdyby šlo jen o žár, nechala bych se tím unést. Ale on není určený pro mě.“

To poslední zdůraznila. „Ty cítíš něco jiného a rozčiluje tě to. Kdyby šlo jen o sexuální přitažlivost, už by sis to s ním užívala.“

„A jak víš, že to nedělám?“ Když se Mia jen tak usmála, Ripley zaklela. „Ale tohle nemá co dělat s tím ostatním.“

„Má to co dělat se vším. Ale ty musíš sama podstoupit volbu, až přijde tvůj čas. Řeknu Nell, aby se k nám připojila, pokud bude chtít.“ Mia otevřela dveře auta, zatímco Ripley vedle supěla. „Ty jsi samozřejmě zvaná taky.“

„Kdybych měla chuť na cirkusový výstup, naučila bych se žonglovat.“

„Tvoje volba, jak jsem řekla.“ Nastoupila, ale ještě stáhla okénko. „Je to výjimečný muž, Ripley. Závidím ti.“

Tohle prohlášení přimělo Ripley užasle otevřít pusu. A Mia odjela.

Mac už balil, když se k němu vrátila. Získal všechno, co mohl, ale rozhodl se na místo vrátit, až bude atmosféra méně napjatá.

V každém případě musel něco opravit a taky se uklidnit. Když. Ripleyin stín zakryl otvor jeskyně, vložil rekordér do pouzdra. „Snažila ses jí rozmluvit, aby mě tam vzala.“

„Přesně tak.“

„Takhle si představuješ, že se nebudeš míchat do mé práce?“

„To je něco jiného.“

„Jak jak bys jinak definovala vměšování?“

„Fajn, jsi našívaný, ale já nemůžu mlčet, když někdo, koho… někdo, koho znám, udělá rozhodnutí, když je emocionálně rozhozený. Není to fér.“

„Ty myslíš, že bych využil to, co ji trápí?“

„A ne?“

Chvíli mlčel, pak trhl rameny. „Nevím. Každopádně má ještě pár dní na rozmyšlenou.“

„Něco slíbila, tak to dodrží. Už je taková.“

„Ale ty taky. Jste jako dva díly stejné skládanky. Co se mezi vámi stalo?“

„To už je stará záležitost.“

„Ne, není. Něco ji bolí a tebe to trápí taky. Viděl jsem tě. Chránila bys ji, kdyby to šlo.“ Vzal dvě tašky a postavil se. „Jako Nell. Stavíte se na obranu těch, na kterých vám záleží. Ale kdo chrání tebe, Ripley?“

„Já se o sebe postarám sama.“

„O tom nepochybuju, ale o to teď nejde. Ony se za tebe bijí, ale ty to neumíš strávit.“

„Neznáš mě tak dobře a nemůžeš vědět, co zvládnu.“

„Znám tě celý život.“

Natáhla se a zastavila ho, než mohl odejít. „Co tohle mělo znamenat?“

„Už jsem se tě ptal na tvoje sny. Jednou ti budu vyprávět ty svoje.“

To on jí nasadil sny do hlavy, pomyslela si, ještě než do nich byla vtažena. Věděla, že jde o sen, ale nedal se zastavit.

Stála zase na pláži a k ostrovu se hnala bouře jako rozjetý vlak. Ta bouře byl její hněv. Stáli tam s ní i jiní, jako světla a stíny. Láska a hrozivá past jejího opaku.

Z nebes sjel blesk a jako stříbrné ostří rozrazil zemi v půli. Svět kolem se změnil v agónii, ale její pach ji pokoušel.

Volba je na tobě, tehdy i teď.

A pak pocítila palčivý příliv síly.

Volba, tehdy i teď. Mohla vztáhnout paži a chytit se ruky, která jí kynula a nabízela cestu za světlem. Nebo mohla zůstat v temnotě a hodovat.

Ovládal ji hlad.

Ripley se probudila s pláčem a katastrofické obrazy jí ještě vířily hlavou.

11

Málokdy hledala radu. Ze zkušenosti věděla, že bude špatně stravitelná, Ale ten sen jí vzal klid.

Už několikrát během dne chtěla všechno vyklopit Zackovi. Ten tu vždycky byl pro ni a jejich přátelství mělo stejnou sílu jako jejich pokrevní pouto. Ale musela uznat, že by raději mluvila se ženou. Mia a Nell nepřipadaly v úvahu. Byly příliš těsně spojené.

Existovala ale jedna osoba, která je dobře znala všechny, a dalo se spolehnout na to, že vždycky odpoví upřímně. Ať to člověk chtěl slyšel nebo ne.

A tak zašla za Lulu.

Počkala si, dokud nedorazí z práce domů, ale zase jí nedala čas příliš se tam uvelebil. Když prošla mezi soškami na trávníku a přivykla ostrým barvám, jakými Lulu obvykle natírala svůj domek, a zaklepala na zadní dveře, pochopila, že to načasovala dobře.

Lulu se už převlékla do trika s nápisem „Káva, čokoláda, muži… Některé věci jsou lepší bohaté“. V ruce měla neotevřenou láhev vína, na nohou odrbané červené pantofle a na tváři mírně podrážděný výraz vyrušené ženy.

„Copak potřebuješ?“ chtěla vědět.

To nebylo nejvlídnější přivítání, ale u Lulu obvykle. „Měla bys minutku?“

„Asi jo.“ Otočila se a vrátila se k lince pro vývrtku. „Dáš si taky skleničku?“

„Neškodila by.“

„Ještěže jsem si nestihla zapálit jointa.“ Ripley sebou škubla. „Kruci, Lu.“

Lulu se zachechtala a vytáhla zátku. „Dělám si legraci. Tebe vždycky dostanu. Už jsem si nezakouřila…,“

nostalgicky vzdychla, „šestadvacet let. Naposled mě načapal tvůj táta. Zabavil mi rostlinku i zásoby a řekl, že si buď můžu sehnat jiné, nebo dál pracovat pro Miinu matku a starat se o Miu. Věřil, že mám dost rozumu, abych si vybrala, o co mi jde víc. Měla jsem tvýho tátu ráda."

„To je fakt dojemná historka, Lu. Mám slzy v očích."

Lulu nalila víno do dvou sklenic, posadila se a opřela si nohy o jednu z kuchyňských židlí. „Co tě přivedlo k mým dveřím, zástupkyně?"

„Nemůžeme začít lehkou konverzací, než se k tomu dopracuju?"

„Fajn." Lulu se napila a užívala si chuti končícího pracovního dne. „Tak co tvůj sexuální život?"

„To je součást toho, k čemu se chci dopracovat."

„Nevěřila bych, že se dožiju dne, kdy si se mnou dračice Rip přijde popovídat o sexu."

Ripley se začala ošívat. „Panebože, Lu, takhle mi už nikdo neříká."

Lulu se zazubila. „Já jo. Vždycky se mi líbil tvůj nebojácný přístup k věci. Máš problém s chlapem, děvenko?"

„Tak trochu. Ale…"

„Moc hezkej chlapík. PhDrahoušek." Lulu mlaskla. „Ale ne tvůj obvyklý typ. Takový klidný a přemýšlivý a k tomu sladký. Ne tak, aby si člověk zkazil zuby, ale příchuť tam je. Kdybych já byla o třicet let mladší."

„No jo, ochutnala bys ho sama." Ripley si posmutněle podepřela bradu.

„Nedělej chytrou. Ale je hezký, že ti inteligence připadá sexy. Takže jaký je v posteli?"

„Ještě jsme tam nebyli."

Lulu to nepřekvapilo, spíš měla potvrzené svoje domněnky. Odložila víno a našpulila rty. „To jsem si myslela. Takže z toho vyplývá jedna věc. Ty se ho bojíš."

„Nebojím se ho." Takové názory Ripley vždycky naježily, zvlášť když byly pravdivé. „Jsem jen opatrná a dávám si na čas. Je to… komplikované."

Lulu spojila bříška prstů jako při modlitbě. „Tak slyš radu zkušenějšího, zelenáči.“

Ripley se musela zasmát. „A kdo tady dělá chytrou.“

„Mlč a poslouchej. Ta moudrá věta praví: Sex je vždycky lepší, když je komplikovaný.“

„A proč?“

„Protože. Až zažiješ to, co já, pochopíš to sama.“

„On se mi opravdu líbí. Tím myslím *opravdu*.“

„A co je na tom špatnýho?“

„Nic. Jen lak trochu lituju, že jsme na to neskočili rovnou, abych teď necítila lu nejistotu a chvění a nepřipadalo mi to tak…“

„Důležité.“

Ripley si hvízdavě vydechla. „No jo, důležité. A co hůř, on asi taky ví, že je to důležité, takže až na to dojde, nebudu nad tím mít, no víš, kontrolu.“

Lulu usrkla víno a čekala.

„Ale to zní hodně hloupě, co? Fajn.“ Ripley přikývla. Aspoň jednu důležitou věc si ujasnila. „Možná už to chápu.“

„Ale je toho víc, že?“

„Jo. Mia ho chce v pátek nechat sledovat rituál,“ vyklopila Ripley. „A když je v tom Mia, půjde tam Nell taky. Ale udělala to jen proto, že byla včera rozrušená. V jeskyni. Však víš, v té jej jeskyni. Hodně ji to vzalo, a i když se umí zase rychle ovládnout, zacloumalo to s ní. Dělá to jen proto, aby si dokázala, co všechno zvládne.“

„Ale ona to zvládne,“ řekla Lulu tiše. „Kdybys jí celé ty roky byla nablízku, věděla bys líp, kolik toho zvládne.“

„Nemohla jsem.“

„To je pryč. Záleží na tom, co uděláš teď.“

„Ale já nevím, co mám dělat. O to právě jde.“

„A já ti to mám říct?“

Ripley zvedla sklenici. „Asi jsem chtěla vědět, co řekneš a co si myslíš. Nevím jak dál, Lu. Všechno se mi to vrací. Kruci, neumím to vysvětlit. Chtěla jsem, aby to

zmizelo, A postarala jsem se o to. A najednou se to dere zpátky a já všechny ty díry nedokážu utěsnit.“

„Ty jsi s tím nikdy nebyla smířená. Někdo to asi nemá mít jednoduché.“

„Možná mám strach, aby to nebylo až moc jednoduché. Nemám takovou sebekontrolu jako Mia nebo soucit jako Nell. Neumím to tak.“

Kruhy se uzavírají, pomyslela si Lulu, zase znova. „Ne, ale je v tobě plno vášně a máš smysl pro spravedlnost, to je tvoje hlavní starost. Proto právě vy tři tvoříte kruh, Ripley, a dáváte do něj ze sebe to nejlepší.“

„Nebo to nejhorší.“ Toho se nejvíc bála. Z toho měla hrůzu. „Tím se to právě pokazilo před třemi sty lety, jestli na to věříš.“

„Nemůžeme změnit, co bylo, ale jen to, co přijde. Schovat se před tím nemůžeš. Mám dojem, žes pochopila, že ses schovávala příliš dlouho.“

„Nikdy jsem v tom neviděla schovávání. Nejsem zbabělec. I potom, co jsme se vypořádaly s Remingtonem, jsem to zase dokázala potlačit a udržovat normální stav věcí. Ale co je tu Mac, přestávám to zvládat.“

„Takže máš strach, že když budeš s ním, nebudeš to schopná dál potlačovat. Nejen to, co jsi, ale i to, co cítíš.“

„Asi tak nějak.“

„Takže budeš opatrně kroužit kolem.“ Lulu si ztěžka vydechla a zavrtěla hlavou. „Bát se a klepat kvůli tomu, co by mohlo být, místo abys vyskočila do sedla a pádila zjistit, co bude.“

„Nechci ublížit lidem, na kterých mi záleží.“

„Neudělat nic někdy ubližuje víc, než udělat něco. Život nedává žádné záruky, což je dobře, protože záruky jsou stejně bludy.“

„No. když to podáš takhle.“ Neexistoval nikdo a nic jako Lulu. pomyslela si Ripley. Jen ona dokázala věci tak jasně vyložit. „Mám dojem, že už jsem stejně chtěla něco udělat a šílela jsem z toho, že se nemůžu rozhoupat. A cítila se hloupě,“ dodala, což by před jinými nepřiznala.

„A teď ten poslední krok uděláš?“

Ripley zaťukala prsty do stolu a vzdychla si. „Spíš bych řekla, že udělám krok, a uvidíme, co přijde. Můžu si od tebe zavolat?“

„Kam?“

„Chci objednat pizzu.“

Oprava senzoru Macovi zabrala skoro celý den a ještě to nebylo, jak má být. Sehnat náhradní součástky bude trvat další dva dny, a protože se páteční večer blížil, byl v pěkné bryndě.

Nevím, co od pátku čekat, psal si. *A tak je to lepší. Byla by chyba věřil předem v konkrétní výsledky. Člověk pak nepočítá s novými možnostmi. Došel jsem k nové teorii, co se týče Loganovy jeskyně. Keltská věta z její stěny se dá přeložil jako: Mé srdce je tvé srdce. Vždycky a navěky. Třebaže jistý čas zabere ověření stáří nápisu (odeslání seškrábnutého vzorku do laboratoře), stále věřím, že vznikl během posledních dvaceti let. Vzhledem k poloze jeskyně a k reakci Mii Devlinové, když nás tam s Ripley zastihla, usuzuji, že jeskyně pro ni má zvláštní a velmi osobní význam. Myslím, že nápis vytvořila ona, nebo byl vytvořen pro ni.*

Loganovi měli syna Samuela, který vyrostl tady na ostrově. Nikdo o něm před Miou nemluví. Je to záměrné a promyšlené obcházení faktů, což mě vede k závěru, že Sam a Mia měli vztah a pravděpodobně byli milenci, než se z ostrova odstěhoval.

To by naopak mohl být základ poslední části legendy, která se zrcadlí v osudech potomků původních sester.

Nell a Zack tvoří hypoteticky první díl. Mia a Logan poslední.

Takže uprostřed zbývá Ripley. Ripley a…

Jeho prsty se zachvěly, a tak přestal psát, narovnal se a promnul si pod brýlemi oči. Poslepu sáhl po hrnku s kávou a srazil ho ze stolu. Povinný úklid mu dal příležitost se zklidnit.

Jsem součástí plánu, pokračoval po chvíli. *Cítil jsem to ještě před svým příjezdem, a když vezmu v úvahu dokumenty, které jsem ostatním ještě neukázal, napadají mě rozličné teorie. Ale teorie a realita jsou rázné věci a mají různý vliv na zúčastněné lidi. I na mě. Je mnohem těžší zachovat si objektivní pohled, zůstat v roli pozorovatele a dokumentovat běh věcí, když…*

Nemůžu ji pustit z hlavy. Oddělit city a profesionální úsudek je i tak dost těžké, ale jak si mám být jistý, že city nepramení z profesionálního zájmu?

„A z chtíče," zamumlal, ale nezapsal to.

Fascinuje mě Ripley Toddová proto, že má nadpřirozené schopnosti, které zdědila po předchůdkyni žijící před třemi sty lety? Nebo proto, že je to žena, která mě přitahuje v každém směru?

Začínám věřit, že jde o obojí a že jsem tím až příliš zasažený, abych se staral, odkud ty city pocházejí.

Znovu se narovnal, a jakmile se přestal soustředit, zaujalo ho bzučení jeho přístrojů z obývacího pokoje. Rychle vstal, uhodil se do kolena o desku stolu a pak s klením klopýtal z pracovny.

Ripley stála ve dveřích a mračila se na přístroje. „Copak to nikdy nevypínáš?"

„Ne." Už jen při pohledu na ni ho píchlo v žaludku. „Klepala jsem."

„Byl jsem vzadu, pracoval jsem. Neslyšel jsem tě."

„Ještě štěstí, že mám výdrž.“ Zvedla v rukou krabici. „Donáška pizzy. Velká a se vším, jak sis přál. Máš chuť?“

Začaly se mu sbíhat sliny a břicho ztuhlo. „Náhodou po pizze toužím už celé týdny.“

„Já taky.“ Odložila ji na přístroj, který musel pořídit za šestimístnou sumu. Setřásla ze sebe kabát a odhodila ho na podlahu. Pak si stáhla čepici, hodila ji do prostoru směrem za kabátem a přistoupila k němu. „Jsi hladový?“

„To jo.“

„Prima. Já taky.“ Skočila na něj. Vyšvihla se mu nohama do pasu a rozdrtila své rty o jeho.

Srazila ho o dva kroky zpět a všechny rozumné úvahy mu rázem z. mozku kamsi odtekly.

„Sex teď,“ řekla a bez dechu mu rty přejížděla po tváři a krku. „Pizza potom. Vyhovuje?“

„Skvělé.“ Vrávoral k ložnici, ale když došel ke dveřím, musel ji opřít o rám. „Jen… mě nech…“ Změnil úhel polibku a zabořil se hloub, až. společně s ním zasténala.

„Pořád cítím tvoji vůni.“ Škrábl ji zuby na hrdle. „Pořád. Zblázním se z. toho.“

„Já taky. Chci tě nahého.“ Začala mu vytahovat triko.

„Počkej. Zpomal.“

„Proč?“ Smála se a mučila jeho ucho jazykem.

„Protože… Ježíši. Protože už na to dlouho myslím.“ Zabořil jí prsty do boků a vyrazil k posteli. „Snad celou věčnost. Nechci to uspěchat.“ Nabral si plnou hrst jejích vlasů a odtáhl ji, aby jí viděl do očí. „Chci si to užít. Vychutnat si tě. Chci…“ Naklonil se a jemně ji líbal na rty. „Chci se s tebou milovat roky. Dotýkat se,“ pokračoval a položil ji na postel. „Ochutnávat.“ Jemně ji zvedl ruce nad hlavu.

Zachvěla se pod ním. „Mluvíš jako skvělý hráč,“ vypravila ze sebe, „na šílence.“

„Tak uvidíme, jak to půjde.“ Pohladil ji po obnaženém břiše, kde se jí vytáhl svetr. „S trochou týmové spolupráce.“

Skláněl se nad ní, ale v poslední chvíli stočil hlavu a políbil ji na okraj čelisti.

Její tělo se napínalo a vysílalo energii v téměř viditelných vlnách. Právě to chtěl, tohle všechno. Ale nejdřív ji toužil mít ochablou, zesláblou a přemoženou slastí.

Její paže se pod jeho napínaly, ale nebránila se. Srdce jí bušilo, ale rty se poddávaly, když si je bral. Už jen to bylo vzrušující, že mu dovolila zvolit tempo a styl.

Byla silná a také cítila cosi silného, proto mu mohla dát takový dar. A on jí chtěl ukázat, že si ho cení.

Ještě nepoznala muže, který by v ní jen ústy zažehával tolik ohníčků. I když toužila po jeho rukou, svaly a kosti jako by se jí horce roztěkaly. Vzdychla si a podvolila se.

Pulz se jí zrychlil a mysl rozostřila.

Když pustil její ruce, měla je náhle měkké a ztěžklé. Zvedla se, stáhla mu brýle z očí, odhodila je stranou, aby mohla uchopit jeho tvář a přitáhnout k sobě jeho rty.

Už se jí dotýkal, pomalu vyhrnoval svetr nahoru. Líná pouť po jejích ňadrech, nad okrajem podprsenky a pak škádlivý tanec na středovém zapínání.

Stáhla mu triko a také po něm nechala své dlaně bloudit.

Opět si našel její rty a vytáhl z nich tichý, slastný vzdech. Jako ve vzduchoprázdnu se vznášela na tom polibku. Ošívala se a vlnila jako spokojená kočka, když jí rty přejížděl po rameni. Zachvěla se v očekávání, když jí sjel jazykem dolů po krku. A zasténala, když jím zajel pod bavlnu, aby polaskal bradavku.

Pak vykřikla a bezmocně se prohnula, protože se jeho rty hladově a horce sevřely na jejím ňadru.

Marně hledala dech a rovnováhu. Prsty zarývala do prostěradla, jak bylo její tělo vrženo do slastného zoufalství.

Bylo to jako otevřít dveře rozpálené pece, pomyslel si. Takový žár by chlapa pohltil. Ale i tak chtěl víc. Rozepnul podprsenku a našel holou kůži. Cítil, jak pod ním nabírá

energii - jako bouřkové mraky elektřinu – a zachvěl se při jejím rozechvělém, uvolňujícím výkřiku.

Když ochabla, posouval se dolů po jejím štíhlém, disciplinovaně vypracovaném těle. Obliny a křivky, prohlubně a nádherné linie. Toužil je zkoumat, užívat si jich, brát. Občasné poskočení jejího pulzu přesně kopírovalo jeho tep. A její vůně byla náhle teplá a silná. Až ho napadlo, jak bez ní dosud mohl žít.

Cítila se bezmocná, což nikdy předtím nezažila. Nikdy ji nikdo nepřemohl s tak krutou trpělivostí. Vlastnil ji, a přece ji to vzrušovalo. Vědomí, že mu dovolí cokoli a že jí to udělá radost.

Měla vlhkou, horkou kůži. Vypadalo to, jako by znal každý nerv v jejím těle a chtěl jeden po druhém rozechvět. Natáhla se k němu, otevřela se mu a dala se mu s takovou svobodou, jakou s nikým jiným necítila.

Každý pohyb se zdál neskutečně pomalý, jako by spolu plavali ve vodě. Jeho tělo se chvělo a srdce prudce bušilo. To všechno vnímala spolu s napínáním svalů tam, kde se ho dotýkala.

Když jí měl plné všechny smysly, vůně, chuti, tvarů, zvedl se nad ni. Počkal, dokud se její oči, zamlžené vášní, neotevřely.

Pak do ní pronikl. Hloub a ještě hloub.

Dlouhými pohyby ji táhl vzhůru, až se její dech měnil ve vzlyky a jeho krev horečně tepala. Chtěl, aby i její krev na krásném hrdle pulzovala, až ji znovu dostane na vrchol.

Její paže vláčně klesly z jeho těla. „Já nemůžu.“

„Tak mě nech,“ odpověděl a znovu se přisál k jejím rtům. „Nech mě.“

Jako očarovaná se zvedala a klesala spolu s ním a užasle cítila, že znovu stoupá.

„Pojď se mnou.“ Popadla ho za boky a zasténala, když se blížil další vrchol.

Ale on už byl jen a jen s ní. Jeho svět se začal bortit. Zabořil tvář do temného proudu jejích vlasů a docela se v ní ztratil.

Cítila se… dokonale. Jako by se její kůže proměnila v samet, posypaný zlatem. Každý gram napětí někam odplul. Vlastně vůbec nechápala, jak si někdy s něčím mohla dělat starosti.

Skvělý sex, uvědomila si, byl nejlepší lék na všechno.

Nikdy se potom k nikomu netulila a na rozhovory v posteli také nebyla ta pravá. Ale najednou tu ležela, ovinula kolem Maca, protože se to zdálo správné. Nohy měli propletené, hlavu si položila na jeho rameno a rukou ho objala kolem krku.

A ještě lepší bylo, jak se jí držel on. Jako by takhle spokojený chtěl ležet ještě několik let.

„Ty věci ses naučil při studiu sexuálního chování primitivních kultur?“

Otřel se tváří o její temeno. „Rád bych věřil, že jsou to mé vlastní nápady.“

„Rozhodně dobrý výkon.“

„Nápodobně.“

„Hodila jsem ti brýle na zem. Tak pozor, ať je nerozšlápneš.“

„Jistě. Chtěl jsem ti předtím něco říct.“

„Co?“

„Že jsi krásná.“

„Ale jdi, to říkáš jen, že jsme v posteli.“

„Ty tvoje husté tmavé hlasy. A pořád jsem měl chuť kousnout tě do toho plného spodního rtu. Přidej k tomu super tělo a dostaneš nádherný balíček.“

Když zvedla hlavu, aby na něho viděla, znejistěle zamrkal. „Copak?“

„Jen přemýšlím, kdy jsem naposled slyšela výraz ‚super tělo‘. Ty jsi vážně zvláštní, Macu. Milý, ale zvláštní.“ Nadzvedla se, aby ho mohla políbit. „Potřebuju energii,“ řekla. „Dáš si pizzu?“

„Dobře, zajdu pro ni.“

„Ne, já ji donesu. Jen zůstaň, kde jsi. A zůstaň nahý,“ dodala a převalila se přes něj z postele. „Mimochodem, ty máš taky super tělo.“

Přešla do vedlejší místnosti a slastně se protáhla. Uvolněná a nahá zašla nejdřív do kuchyně pro pár piv, kterými by pizzu zapili. Přibrala i několik ubrousků, ale náhle se radostně zatočila dokola.

Mohla se vůbec cítit líp? napadlo ji.

Nejen kvůli sexu, pomyslela si se zasněným povzdechem, který by ji přivedl do rozpaků, kdyby se necítila tak skvěle. Ale kvůli Macovi. Byl tak milý a chytrý, vyrovnaný, a přitom ne nudný nebo protivný.

Ráda mu naslouchala a sledovala, jak při úsměvu nejdřív protahuje levý a pak pravý koutek. A jak se mu nepřítomně zamlží oči, když o něčem přemýšlí. A jak jsou ty jeho husté světlé vlasy pořád trochu rozcuchané.

Byl tak výrazný, soustředěný a ještě to vyvažoval lehkým humorem.

První muž, s nímž si něco začala, s tak košatým charakterem. Nebyl jednoduchý a od ní to také nečekal. Není to nádhera?

Vesele cinkla lahvemi o sebe a vydala se do obýváku pro pizzu. Pocítila lakový příliv štěstí, že než si uvědomila, co se děje, srdce se ji pootočilo v rytmu waltzu a pak náhle pokleslo.

Ripley vytřeštila oči. „Ach bože!“

Ani nestihla zareagovat na trochu děsivé poznání, že se zamilovala, a všechny přístroje v domku se probraly k životu.

Pískot, bzukot, hučení, až jí z toho šla hlava kolem. Kontrolky blikaly, střelky začaly kmitat. Šokovaně ztuhla na místě.

Mac vykřikl a vyskočil z postele. Přihnal se do obýváku, zakopl o pantofle a spadl na zem. S klením vstal a nahý vběhl do pokoje.

„Čeho ses dotkla? Cos udělala?“

„Ničeho. Nic.“ Ripley k sobě tiskla lahve jako záchranný kruh. Později, napadlo ji, mnohem později, až si na tuhle chvíli vzpomene, se bude v pase lámat smíchy.

Ale teď jen zírala, jak Mac obíhá jednotlivé přístroje a plácá se po nahém těle, jestli někde nemá kapsu s tužkou.

„Páni! Jen se na to koukni!“ Popadl svitek papíru a strčil si ho pod nos, aby mohl přečíst záznam hodnot. „Významné události. K první došlo asi před hodinou. Nevidím na čas, ani na grafy. Kde mám kruci brýle? Panebože, další upečený senzor. To je *nádhera!*“

„Macu.“

„Jo jo.“ Mávl rukou, jako by byla jen obtížný hmyz. „Jen bych si chtěl přehrát videozáznam, jestli kamera něco nezachytila.“

„Radši bys na sebe měl něco hodit, protože takhle jsi trochu… zranitelný.“

„Hmm? Co to jen bylo?“ zeptal se nepřítomně.

„Co kdybychom se oblékli oba, aby ses mohl vrátit k práci.“

Jen idiot by odmítl nahou ženu, aby si mohl hrát se svými hračkami. Zvlášť když vypadala jako Ripley Toddová.

A doktor MacAllister Booke žádný idiot nebyl.

„Ne. Dáme si pizzu.“ Zvedl krabici s jídlem a jeho i její vůně zase vyvolaly nové chutě. „Záznamy si projdu zítra. Ty mi neutečou.“ Přistoupil blíž a klouby na rukou ji pohladil po tváři. „Nechci, abys mi utekla ty.“

To je fér, napadlo ji. I ona si svá vnitřní data projde až zítra. „Ale teď dávej pozor na cestu. Nechci, abys s tou krabicí spadl a rozmašíroval nám večeři.“

Donutila se ke klidu a vešla za ním do ložnice. „Jak jsi přišel k té jizvě na zadku?“

„No, tak trochu jsem spadl z útesu.“

„Ježíši, Macu.“ Usadili se na posteli s pizzou uprostřed a Ripley mu podala pivo. „To jsi celý ty.“

Neměla v úmyslu u něho zůstat. Spát u někoho bylo pro Ripley něco docela jiného než spát s někým. Vznikala tak další vrstva intimity, která se nedala tak snadno přejít.

Ale aniž tušila, jak to dokázal, skončila tak, že se s ním druhý den ráno mačkala v malém sprchovém koutu.

A Mac prokázal zručnost i ve stísněných prostorách.

V důsledku toho se cítila uvolněná, trochu zasněná a poněkud nesvá, když se vracela do vlastního domu. Doufala, že proklouzne nahoru, převlékne se do tepláků pro běh na pláži a bude dělat, jako by se nic nestalo. Tahle naděje vzala za své, když na ni z kuchyně zavolala Nell.

„Jsi to ty, Ripley? Mám tu čerstvou kávu."

„Kruci," ucedila mezi zuby a váhavě změnila směr. Měla hrůzu z toho, že dojde na holčičí rozhovor, a netušila, jak ho zvládne.

A pak uviděla Nell, čerstvou jako kvítek, v kuchyni plné domáckých vůní, jak plní další várku formiček na muffiny.

Ihned si začala připadat rozcuchaná, uválená a neupravená.

„Dáš si snídani?" zeptala se Nell zvesela.

„No, možná. Ale ne," nasála Ripley vzduch. „Nejdřív bych si chtěla zaběhat. Hm… asi jsem večer měla zavolat, že se nevrátím domů."

„To nic. Mac volal."

„Nějak mě to ne…" Ripley při vytahování vody z lednice na okamžik ztuhla. „*Mac* volal?"

„Ano. Napadlo ho, že bychom mohli mít strach."

„Napadlo ho…," opakovala. Což z ní dělalo nevšímavou potvoru, nebo jak? „A co říkal?"

„Že si užíváte živočišný sex a že si nemáme dělat starosti." Zvedla oči od muffinu a nadšeně se při pohledu na Ripleyin úžas rozesmála. „Řekl jen, že jsi u něho. To ostatní jsem si domyslela."

„Nejsi ty dneska veselá kopa?" zpražila ji Ripley a otevřela si láhev vody. „Nevěděla jsem, že volal. Měla jsem to udělat sama."

„To nevadí. A užila sis… večírek?“

„Vracím se domů, v kolik? Ve tři čtvrtě na osm ráno, tak by sis z toho taky mohla něco domyslet.“

„To jo, až na to, že vypadáš trochu podrážděně.“

„Nejsem podrážděná.“ Ripley se mračila a hltavě pila vodu. „Fajn, mohl mi říct, že vám chce volat, nebo navrhnout, abych zavolala sama, ale to by dal najevo, že si myslí, že chci zůstat, což jsem nechtěla, ale on o tom byl očividně přesvědčený, což se mi zdá dost protivné, protože se mě vůbec nezeptal, jestli tam zůstat chci.“

Nell to nechala doznít. „A?“

„Já nevím. Já ani nevím, co jsem to právě řekla. Bože.“ Naštvaná sama na sebe si láhví ochladila čelo. „Je mi z toho nějak divně.“

„Z něho?“

„Já nevím. Možná. Tolik pocitů najednou a já na ně nejsem připravená. Potřebuju to vyběhat.“

„Já se taky dost naběhala,“ řekla na to Nell tiše.

„Já myslím na pláži.“ Na Nellino chápavé přikývnuti reagovala Ripley povzdechem. „Jasně že to chápu, ale na metafory je dost brzo.“

„Tak jen jednu přímou otázku. Jsi s ním šťastná?“

„Jo.“ Ripley se přitom zauzloval žaludek. „Ano, jsem.“

„Tak by snad neškodilo chvíli to nechat být a uvidíš, jak se to vyvine.“

„Možná jo. Jenže on je vždycky nějak o krok přede mnou. Mizera jeden.“ Vzdala to a posadila se. „Já myslím, že ho miluju.“

„Ach Ripley.“ Nell se sklonila a vzala její tvář do dlaní. „Já si to myslím taky.“

„Ale já nechci.“

„Já vím.“

Ripley sykla. „Jak toho můžeš tolik vědět?“

„Zažila jsem to taky a docela nedávno. Je to vzrušující a strašidelné a všechno se tím mění.“

„Mně se právě všechno líbilo, jak bylo. Neříkej to Zackovi,“ dodala a hned toho zalitovala. „Co to povídám.

Jasně že mu to řekneš, to už je přece pravidlo. Tak snad s tím pár dní počkej. Já se z toho nějak dostanu.“

„Dobře.“ Nell šla vyměnit plechy v troubě.

„Možná jsem do něj jen žhavá a mám z toho zamotanou hlavu.“

„Možná.“

„A podle minulé noci by se dalo soudit, že za pár týdnů vyhoříme.“

„To se stává.“

Ripley začala prsty ťukat do stolu. „Jestli tam budeš takhle stát a dělat si ze mě blázny, jdu se převléknout a běhat.“

Nell položila plech s muffiny na polici, aby vychladl, a cítila uspokojení, když Ripley utekla z kuchyně. „Jen utíkej,“ řekla si tiše, „však on tě stejně dohoní.“

12

Evan Remington byl shledán nesvéprávným, přesto míval světlé chvilky. V závislosti na tom, co se mu právě honilo hlavou, se někdy choval docela rozumně nebo byl dokonce okouzlující.

Podle jedné ze sester, s níž Harding dělal rozhovor, se pak jasně projevoval jeho úskočný intelekt, díky němuž míval v Hollywoodu takový vliv.

Jindy zas dlouhé dny jen seděl a slintal.

Hardinga začal fascinovat až na hranici posedlosti. Remington byl na samém vrcholu, podle všeho brilantní manipulátor v zábavním průmyslu, privilegovaný a bohatý člověk. A pak se změnil v trosku. Vinou ženy.

I ta žena ho uchvátila. Podle těch, kdo ji znali během manželství, to byla tichá a poslušná myška. Podle uznávaných feministek zase statečná bojovnice, která přežila noční můru.

Harding tak docela nevěřil ani jednomu. Ale byl ochotný přijmout, že musela být něco víc.

Mohl si zvolit tolik různých úhlů pohledu. Kráska a zvíře, maskovaná bestie zničená láskou.

Už teď měl stohy poznámek, nahrávek, fotografií a kopií policejních a lékařských zpráv. Pustil se dokonce do prvních stránek knihy, která mu měla přinést slávu a peníze.

Jediné co mu chybělo, byly solidní osobni vypovědí klíčových hráčů.

Harding ale chtěl investovat všechen čas a úsilí, aby je získal. Zatímco cestoval po stopách Nell, sbíral údaje a dojmy, pravidelně létal i na návštěvy za Remingtonem.

A pokaždé se z nich vracel s větší zatvrzelostí, ambicemi a skrytým hněvem, který ho mátl. Hněv časem slábl, ale pak se rozhořel o to silněji.

Většina cestovních nákladů šla z jeho kapsy, a třebaže po sílal články do různých časopisů, byl si dobře vědom, že brzy přijde čas zúčtování. Už teď devastoval svoje osobní konto a nedokázal přestat.

Přestože dřív byl pyšný na práci pro časopisy, měl rád její náročnost a tempo, teď litoval každé hodiny, kdy musel plnit svoje staré závazky.

Příběh Remingtona a Toddové ho rozpaloval zvláštní horečkou.

V den svatého Valentýna – jak ironické mu to později připadalo – se mu podařilo Remingtona poprvé opravdu zkontaktovat.

„Oni si myslí, že jsem blázen."

To bylo poprvé, co na něho Evan promluvil bez naléhání. Harding málem radostí nadskočil, když zaslechl tichý a *rozumný* hlas. Pohlédl na magnetofon, jestli opravdu běží.

„Kdo si to myslí?"

„Lidi tady. Proradné sestry. Moje nevěrná manželka. Už jste se setkal s mou ženou, pane Hardingu?"

Něco ledového mu stáhlo útroby, když uslyšel svoje jméno. Na každé návštěvě se znovu představil, ale nikdy nevěřil, že ho Remington slyšel a že mu rozuměl.

„Ne, ještě ne. Doufal jsem, že mi o ní něco povíte."

„Co vám mám o Helen povídat?" trpělivě i pobaveně si povzdychl. „Zradila mě. Je to děvka, podvodnice a lhářka. Ale je to moje děvka. Dal jsem jí všechno. Udělal jsem z ní krásnou ženu. Ona patří mně. Snažila se vás snad svést?"

Hardingovi vyschlo v ústech. Zdálo se to směšné, ale měl pocit, jako by mu Remington viděl do hlavy. „Ještě jsem se s ní nesetkal, pane Remingtone. Doufám, že k tomu budu mít příležitost. Až k tomu dojde, rád jí od vás předám vzkaz."

„Chtěl bych toho Helen říct hodně. Ale v *soukromí*,“ zašeptal a úlisně se přitom usmál. „Mnoho věcí mezi mužem a ženou by mělo zůstat soukromých, souhlasíte? Co se děje ve svatyni domova, do toho nikdo nemá co mluvit.“

Harding soucitně přikývl. „Je těžké střežit si soukromí, když jste veřejně známý člověk, že?“

Remingtonovy oči se zakalily, jako by nad led přivanula mlha, a začaly těkat po pokoji. Inteligence a ostrý humor z nich někam zmizely. „Potřebuji! telefon. Někde jsem ztratil telefon. Kde je sakra ta služba?“

„Určitě brzy přijde. Můžu se zeptat, co vás na paní Remingtonové na začátku nejvíc přitahovalo?“

„Byla čistá a prostá jako hlína, kterou je třeba zformovat. Hned jsem poznal, že je určená pro mě. Já jsem ji stvořil.“ Jeho ruce se začaly v poutech napínat. „Netušil jsem, kolik práce to dá a že je tak do hloubky špatná. Dal jsem jí všechno.“

Naklonil se ku předu a celé tělo mu vibrovalo. „A víte, proč utekla?“

„Proč?“

„Protože je slabá a hloupá. Slabá a hloupá. Slabá a hloupá.“ Začal to opakovat jako nějaký popěvek a přitom zatínal pěsti. „Našel jsem ji, protože já takový nejsem.“ Otočil zápěstím, jako by chtěl pohlednout na rolexky, které tam už neměl. „Je čas, abych šel, že? Čas vyzvednout Helen a zavézt ji domů. Bude muset hodně vysvětlovat. Pošlete poslíčka pro moje kufry.“

„Poslíček… už je na cestě. Povězte, co se stalo tu noc na ostrově Tří sester.“

„Nepamatuju se. A taky to není důležité. Musím chytit letadlo.“

„Ještě je dost času.“ Harding udržoval tichý a konejšivý tón, protože pacient sebou začínal na židli šít. „Vydal jste se hledat Helen. Žila na ostrově. Musel jste mít radost, že ji vidíte živou.“

„Bydlela v takové boudě, sotva lepši než kůlna na nářadí, Mrška. Dýně na verandě, kočka v domě. A s tím

domem bylo něco divného.“ Olízl si rty. „Nechtělo mě to tam.“

„Ten dům že vás tam nechtěl?“

„Ostříhala si vlasy, i když jsem jí to nedovolil. A kurvila se . Za to musí přijít trest, musí dostat za vyučenou. Aby věděla, kdo tady velí. Ona mě nutila, abych jí ubližoval.“ Remington zavrtěl hlavou. „Vyžadovala to.“

„Ona chtěla, abyste ji bil?“ zeptal se opatrně Harding. Něco se v něm probouzelo, něco ošklivého, nerozpoznatelného, něco vzrušeného touhle představou.

Šokovalo ho to a odpuzovalo, až málem znovu ucukl. Ale Remington mluvil dál.

„Nepoučila se. Copak může být tak omezená? Jistěže ne. Ona má tresty ráda. Utekla, když jsem zabil jejího milence. Jenže on vstal z mrtvých,“ pokračoval. „Měl jsem právo ho zabít, když mi chtěl vzít, co bylo moje. Právo je zabít oba. Co je to za lidi?“

„Jací lidé?“

„V tom lese,“ řekl Remington netrpělivě. Promnul si rty, protože náhle ostře dýchal. „V tom lese jsou obludy. Bestie schované za mojí tváří. Lezou do mě. Světlo, světlo v kruhu. Oheň. Spousta hlasů. Kdo ječí? Kdo to ječí? Pověste čarodějnici. ‚Nestrpíš čarodějnici mezi lidmi!‘ Zabte je všechny, než bude příliš pozdě!“

Už křičel, halekal jako šílenec. Když přiběhli asistenti a nařídili mu, aby šel, třesoucí se rukou zvedl svůj magnetofon.

A neviděl, jak se Remingtonovy oči prohnaně zaleskly.

Ripley se prokousávala pracným papírováním. Prohrála se Zackem při hodu mincí, což ji pořád štvalo, protože venku se hlásilo falešné jaro. Odpoledne bude skoro patnáct stupňů a ona sedí v kanceláři.

Jediné plus viděla v tom, že Zack nebyl nablízku, a tak se mohla vztekat a tiše mu nadávat. Když se otevřely dveře stanice, chtěla mu pár urážek vpálit přímo do tváře. Ale

objevil se Mac schovaný snad za celou zásilkou pestrobarevných tulipánů z Holandska.

„Co vyvádíš? Otevíráš květinářství?“

„Ne.“ Přistoupil k ní a podával jí duhovou jarní kytici. „Přeji šťastného Valentýna.“

„No teda. Páni.“ Srdce jí změklo a žaludek poskočil. „Hm.“

„Tak řekni děkuju a dej mi pusu,“ pomáhal jí Mac. „Díky.“

Květin bylo tolik, že je musela držet stranou, aby ho dokázala políbit. A třebaže chtěla rituál udržet v hravé náladě, on ji objal, přitáhl k sobě a vsál do toho měkkého, nezachytitelného světa.

„Je to hodně květů,“ promnul si rty vzrušivě o její, „poděkuj ještě jednou.“

„Dě…“ Prohloubil polibek, až se rozpálila a stoupla si na špičky.

„To by mělo stačit.“ Hladil ji nahoru a dolů po bocích.

„Asi jo.“ Musela si odkašlat. „Jsou vážně moc hezké.“ Cítila se s nimi hloupě a ještě hloupěji, že měla chuť do nich zabořil tvář a čichal jako děcko. „Ale nemusel jsi to dělat. Já na ty valentýnské oslavy moc nejsem.“

„No jo, hnusný komerční svátek, bla bla. No a co?“

Rozesmál ji, ale přestala se cítit trapně. „Jsou jich mraky - v květinářství museli blahem padnout na kolena, když jsi odešel. Hned se jdu podívat, jestli je tady budu mít do čeho dát.“

Našla jen plastový kbelík na úklid – ale užila si trochu čichání a vzdychání, když ho v koupelně plnila vodou.

„Doma jim najdu lepší místo,“ slíbila, když se vrátila. „Netušila jsem, že tulipány mají tolik barev. Asi jsem si toho moc nevšímala.“

„Moje mamka je miluje. Ona dokonce každou zimu – jak se to říká – rychlí cibulky ve sklenicích.“

Ripley postavila provizorní vázu na stůl. „Vsadím se, žes mamince dneska taky poslal kytku.“

„Jistě.“

Podívala se na něho a zavrtěla hlavou. „Ty jsi vážně zlatíčko, doktore.“

„Myslíš?“ Sáhl do kapsy, zamračil se a sáhl do druhé. Vytáhl malé sladké srdce a vložil ho Ripley do dlaně.

Buď mou, stálo na něm a ona znovu pocítila chvění v břiše.

„Tak co?“ natáhl se a pohrával si s jejím hladkým culíkem. „Staneš se mou valentýnkou?“

„Teda, ty na to jdeš vážně dobře. Dostals mě. Teď ti budu muset koupit aspoň růžové přáníčko.“

„Přinejmenším.“ Dál se prohraboval jejími vlasy. „Víš, ten dnešek. Neuvědomil jsem si, že bude Valentýn, když jsme to domlouvali s Miou. Jestli chceš, přesuneme to a můžeme zajít na večeři, projet se nebo co bys chtěla.“

„Aha.“ Pátek, vzpomněla si. Doteď se snažila tu věc vytěsnit z hlavy. Teď jí Mac nabízel příležitost to úplně zrušit. Ale taky zrušit něco, co bylo důležité pro jeho práci.

Jo, uvědomila si s povzdechem, on je vážně zlatíčko.

„Ne, nedělej si s tím hlavu. Už je to dohodnuté.“

„Ale mohla bys jít se mnou.“

Když se chtěla odvrátit, držel ji na místě rukou ve vlasech.

„Nevím, co budu dělat. Ale nepočítej se mnou.“

„Jak chceš.“ Mrzelo ho, jaký vnitřní boj musí Ripley svádět, ale neznal způsob jak jí pomoci. „Chtěl bych s tebou mluvit i o jiných věcech. Jestli se rozhodneš na tu seanci nejít, mohla by ses potom stavit u mě?“

„Jaké věci?“

„Promluvíme si pak.“ Naposled ji mírně zatahal za vlasy a otočil se ke dveřím. „Ripley.“ Zastavil se s rukou na klice a podíval se na ni. Zbraň u pasu a vedle květiny. „Já vím, že v jisté oblasti stojíme každý na opačné straně. Ale až pochopíme proč a přijmeme to, budeme v pohodě.“

„Ty jsi tak děsně vyrovnaný.“

„Vždyť na to moji rodiče taky vynaložili spoustu peněz.“

„Zoufalci,“ řekla s pousmáním.

„Máš pravdu, tak zatím.“

„Jo,“ zamumlala, když zavřel dveře.

Problém byl v tom, že ona nebyla ani trochu vyrovnaná a klidná. Byla do něho totiž blázen.

Pro holku bylo těžké zachovat si důstojnost a reputaci drsňačky, když se po městě procházela s kbelíkem plným tulipánů. Ale skoro nemožné, když byla přistižena, jak se probírá sentimentálními valentýnskými pohlednicemi.

„Tahle se mi líbí.“ Gladys Maceyová se jí natáhla přes rameno a klepla na obří pohled s růžovým srdcem. Ripley se ze všech sil snažila neošívat.

„Jo?“

„Před týdnem jsem ji vybrala pro Carla a měl z ní radost, když ji dnes ráno dostal. Chlapi mají rádi velké pohledy. Asi jim to připadá mužnější.“

Ripley nepochybovala, že je Gladys v tomhle směru zkušenější, a tak pohled vytáhla z přihrádky.

„Je poslední,“ poznamenala. „To mám ale štěstí.“

„To tedy máš.“ Gladys se sehnula, aby mohla obdivovat tulipány. „Těch jsou snad celé čtyři tucty.“

„Pět,“ opravila ji Ripley. Fajn, no tak je spočítala. Nemohla si pomoct.

„Pět tuctů. Hmm. V tuhle roční dobu musely stát jmění. Ale jsou moc krásné. A cukrátko jsi taky dostala?“

Ripley pomyslela na srdíčko, zastrčené v kapse. „Něco takového.“

„I cukrátko,“ přikývla Gladys vědoucně. „Tak to je ten chlapík očarovaný.“ Ripley málem převrhla kbelík. „Co jste říkala?“

„Že je očarovaný.“

„Očarovaný.“ Ripley něco zalechtalo v hrdle, ale nebyla si jistá, jestli panika nebo smích. „To slovo se poslední dobou nějak ujalo. Proč si to myslíte?“

„No, prokrindáčka, muž nekupuje ženě na Valentýna kytky a cukroví proto, že hledá parťáka pro kanastu. Proč jsou dneska mladý lidi v tomhle tak zabedněný?“

„Myslela jsem si, že je prostě z těch, co si potrpí na taková gesta.“

„Chlapi nic takového nedělají, pokud jim to nepřipomeneš nebo nemaj problém, pocit viny nebo jsou prostě očarovaní.“ Gladys ukazovala možnosti na prstech s valentýnsky rudými nehty. „Aspoň co vím já. Připomněla jsi mu snad, co je dneska za den?“

„Ne, sama jsem na to zapomněla.“

„Pohádali jste se?“

„Ne,“ připustila.

„A napadá tě něco, proč by se cítil provinile?“

„Ne, nic takového není.“

„No, tak co ti potom vychází?“

„Podle vašeho seznamu že je očarovaný.“ Bude o tom muset přemýšlet. Prohlédla si pohled ve své ruce. „Takže mají rádi velké?“

„Určitě. A dej ty kytky do něčeho hezčího. Pro starý kyblík jsou moc krásné.“ Poplácala Ripley po rameni a odkráčela ven.

A jak nejrychleji to půjde, bude paní Gladys šířit po ostrově zprávu, že se zástupkyně šerifa zbláznila do doktora z pevniny. A naopak.

Doktor z pevniny byl opět zabraný do práce. Studoval, třídil a zapisoval údaje, které přístroje zaznamenaly tu noc, kdy byli s Ripley spolu. Formuloval teorie, hypotézy a docházel k logickým závěrům.

Nevšiml si, kolik bylo, když se s Ripley začali milovat. To se právě soustředil na důležitější věci. Stejně tak netušil, jak dlouho to trvalo. Ale jeho záznamy, pokud byly jeho teorie o energetickém rozptylu správné, to upřesňovaly.

Přístroje vykazovaly výkyvy energie, pomalé stoupání, vrcholy a pády. Nebylo zvláštní, že vůbec neslyšel jejich pískot a bzučení? Tak docela ho pohltila.

Teď si mohl prohlédnout hmatatelný důkaz toho, co spolu prožívali. Bylo to neskutečně vzrušivé.

Poměřoval vzdálenosti mezi jednotlivými vrcholy, počítal propady mezi nástupy energie a její sílu.

Pak ale musel vstát a chvíli přecházet kolem, aby si ji přestal představovat nahou a soustředil se na vědeckou práci.

„Tady máme opakující se vzorec. Pak nižší, trvalejší výdej.“ Zakousl se do jablka a posunul si brýle na nose. „Chvíle po milování. To tam jen tak ležíme, odpočíváme, povídáme si. To dává smysl. Proč se to teda potom znovu nastartovalo?“

Podobalo se to schodům, uvažoval. Stupeň, rovina, další růst, rovina.

Snažil se přemýšlet. Ripley vstala, šla pro pizzu a pro pár piv do kuchyně. Možná přitom znovu myslela na milování. To by mu nevadilo. Naopak, hezky by to povzbudilo jeho sebevědomí.

Ale nevysvětlovalo to náhlý a prudký nárůst energie. To nebylo nic postupného, spíš jako když startuje raketa. Ale nic, co by přišlo zvenčí nebo patřilo k energii samotného domu.

Pokud se dobře pamatoval, v tu chvíli tam ležel v blaženém polospánku a čekal na ni. Představoval si, jak jedí pizzu. Jak spolu nazí jedí pizzu. Příjemná představa, ale tohle nemohla způsobit.

Jakže to vzešlo z Ripley. Ale jak a proč, to byla záhada.

Ze by něco jako dodatečný šok? Možná, ale ten nebývá silnější než původní příčina, a tahle věc překonala všechny meze.

Kdyby tak ten zážitek mohl zopakovat… To by byla možnost. Ale musel by najít delikátní způsob, jak jí to navrhnout.

Potřeboval s ní mluvit o mnoha věcech.

Znovu kousl do jablka a pocítil radost, když si představil, jak ji tou kyticí zaskočil. Rád ji překvapoval a sledoval, jak se s tím vypořádává.

Vlastně se na ni rád díval.

Napadlo ho, kolik práce by mu asi dalo přemluvit ji k výletu. Třeba na jaře. Dřív než zkompletuje data a teorie a vytvoří z nich knihu. Mohli by se krátce stavit v New Yorku. Rád by ji představil své rodině.

Pak by si na pár dní někam zajeli. Kamkoli by chtěla. Jemu to bylo fuk.

Strávil by s ní čas někde jinde, daleko od práce. Možná by si pak ujasnil jinou teorii, která se nabízela. Totiž že se do ní zamilovává.

Ripley se rozhodla distancovat od večera u Mii. A protože se tam Zack chystal také, mohla mít zase jednou dům sama pro sebe. Chtěla toho využít a pustit si televizi naplno, jíst nezdravé věci a sledovat nějaký hodně drsný akční film.

Poslední dobou trávila všechen volný čas s Macem a v tom byl možná ten problém. Pár hodin o samotě docela potřebovala.

Přebytečnou energii vybije zvedáním činek, bude se dlouze sprchovat a pak se usadí u televize se slaným a mastným popcornem a kamarády Lucy a Diegem.

Ve volném pokoji, kde cvičila, si pustila hudbu, až to rvalo ušní bubínky, a se psem a kočkou v patách se šla do ložnice převléknout.

A tam uviděla tulipány, jako barevný vodopád zakrývající celý prádelník. Vzduch po nich sladce voněl.

„Svatý Valentýn je pěkný humbuk," řekla nahlas a pak si odevzdaně povzdechla. „Ale funguje to."

Uchopila pohled, který Macovi koupila. Nezabere jí moc času zajet k jeho domu a podstrčit ho pode dveřmi. Možná to bude dokonce lepší, než mu něco tak kýčovitého dávat z ruky do ruky.

Mohla by ještě připsat vzkaz, že za ním zajde zítra. Čím víc o tom přemýšlela, tím měla menší chuť bavit se s ním, až bude u vytržení z čarodějnické seance.

Nestarala se, jestli je to nerozumné nebo nefér, nebo dokonce hloupé. Ještě chvíli si ale chtěla užívat toho, co k němu cítí, a neplést do toho jeho práci nebo svůj… dar.

Nikdy dřív zamilovaná nebyla. Copak je špatné, že si ten pocit chce podržet a všechno ostatní odstrčit stranou?

„Tak fajn, v deset jsem zpátky," řekla Lucy a Diegovi. „Žádné kouření, pití a žádné mezistátní hovory, co budu pryč."

Popadla pohlednici a zamířila ke dveřím na terasu.

Došla na pláž, kde začínala zuřit bouře. Vítr po ní šlehal jako ledový bič. Ve vzduchu se modravě blýskalo. Začala se točit v povětří, vznášet se v proudu síly, která jí mocně pulzovala pod kůží.

V písku spatřila bílý ohňový kruh. Byla v něm, nad ním i mimo něj.

Uprostřed se za ruce držely tři postavy. Viděla sebe v té, co nebyla ona, jak svírá ruce svých sester. Zpěv, který stoupal vzhůru, zněl i v její hlavě.

Pak se viděla, ale také to nebyla ona, jak stojí mimo jasný kruh a vztahuje prázdné paže. Z jejího osamělého srdce prudce tryskal silný žár.

A nakonec se spatřila takovou, jakou byla, uprostřed bouře vysoko nad kruhem, kde čekaly sestry. A v jejím nitru se svářely moc a zuřivost.

Jeden muž se choulil u jejích nohou a jiný se k ní hnal zdivočelou tmou. Ale nemohl na ni dosáhnout. Nedovolila to. V ruce držela stříbrný meč spravedlnosti. A pak jím s výkřikem roztála tmu.

A zničila všechno.

Probudila se natažená na terase a bezmocně se chvěla uprostřed klidné noci. Kůži měla orosenou potem a v nose cítila elektrizující ozón. Když se zvedla na ruce a kolena, obrátil se jí žaludek.

Slabost jí nedovolila vstát, a tak tam seděla, kolébala se a namáhavě vtahovala dech do plic. Hukot v hlavě začal slábnout, až zbylo jen nekonečné šumění moře.

Takhle ji to nikdy nezasáhlo, hrubě a fyzicky. Ani když ještě magii praktikovala a byla ochotná tyhle věci vyhledávat.

Zatoužila zalézt zpět do svého pokoje a kňučet jako děcko. Ale právě ty ubohé kvílivé zvuky, které vycházely z jejího hrdla, ji přiměly zvednout se a postupně zase nabrat dech.

Děsivá vize ji ale stále neopouštěla, a tak vstala a dala se do běhu.

13

„Víš jistě, že tam chceš?“ Nell chytila Zacka za ruku a schválně zpomalila krok.

Nad hlavou jim pluly průhledné mraky, které filtrovaly světlo hvězd. Dorůstající měsíc měl měkkou bílou barvu. Cestu přes Miinu zahradu, kolem útesů a do zimního lesa znala i potmě. Držela se Zackovy teplé ruky a nechala Maca s Miou jít napřed.

Skrze stromy a stíny k nim jako hudba doléhal Miin hlas.

„Byla bys radši, kdybych zůstal doma?“

„Ne. Já jen, žes se mnou nikdy předtím nešel.“

„Nikdys mě nepozvala.“

Sevřela prsty v jeho dlani a zastavila se. Viděla ho docela jasně. Jako vždycky. „Ne že bys nebyl vítaný.“ Všimla si, jak povytáhl obočí, a usmála se. „Ne tak docela.“

Pomalým pohybem zvedl jejich spojené ruce ke rtům. „Je ti moje přítomnost nepříjemná?“

„Ne nepříjemná, jen mě trochu znervózňuje.“ Proto se ho také jemně dotkla, pohladila ho po paži. „Nejsem si jistá, jak budeš reagovat, jak tuhle moji stránku přijmeš.“

„Nell.“ Položil jí ruce na ramena a trochu jimi zamnul. „Já nejsem Darren.“

„Kdo?“

„Však víš – Darren, ten seriál *Čarodějka*. Že bys zavrtěla nosem a já z toho byl celý špatný.“

Na chvíli strnula a pak ho objala kolem pasu. Nervozitu, pochybnosti a obavy zahnala radost. „Já tě vážně miluju.“

„Já vím. Je tu jen jedna věc. Chtěl jsem být tolerantní a nezačínat o tom, ale…“ Pohlédl směrem, kde v lese zmizeli Mac s Miou. „Četl jsem o těch rituálech a kouzlech, a tak vím, že se při nich účastníci občas svlékají do naha. Možná to bude znít hloupě, ale chci, abys před Macem zůstala oblečená.“

Snažila se zachovat vážnou tvář. „Ale on je vědec. Něco jako doktor.“

„To je mi fuk. V tomhle směru jsem Darren.“

„Tak dobře, Darrene, ale dneska je na to zima. A abych byla upřímná, já se nesvlékám, ani když jsem jen s Miou. Asi budu dost prudérní čarodějka.“

„To mi vyhovuje.“

Vyrazili spolu dál a Zack se nechal vést. „Takže… Mia bývá nahá?“

„Jak se narodila,“ opravila ho. „Ale nechápu, proč tě to zajímá.“

„Jen z vědeckého hlediska.“

„Jistě.“

Takhle se škádlili, dokud nedošli na mýtinu.

Obkružovaly ji stíny podobné kouři. Na holých větvích se pohupovaly sušené byliny a zvonivé krystaly. Trojice kamenů uprostřed připomínala oltář. Mac si před nimi dřepl a spěšně měřil energii.

Mia mu zakázala vzít kameru i magnetofon. V tomhle se nedala obměkčit. Dovolila mu jen senzory a zápisník.

A otevřenou mysl.

Ted odložila tašku, kterou si přinesla, a zašla k Zackovi pro Nellinu. „Necháme našeho vědce trochu si pohrát,“ mávla k Macovi. „Dělá mu to tak dobře.“

Pak vzala Nell kolem ramen. „Nemusíš být nervózní, sestřičko.“

„Cítím se jen trochu divně. Ještě pořád je to pro mě nové.“

„Tvůj muž stojí při tobě a dnes jsi mnohem silnější než poprvé a taky sebevědomější.“ Zadívala se na Zacka a pátrala v jeho obličeji. „Copak necítíš, jak je na tebe

pyšný? Na všechno, cos dokázala? Jsou mnozí, kteří takové kouzlo ne poznají. Ale bez něj není kruh nikdy tak jasný.“

Aby podpořila Nell i sebe, stiskla jí mírně ramena a pak se vydala za Macem.

„Je tak osamělá,“ svěřila Nell Zackovi. „Nemyslí na to a vypadá vyrovnaně a sebevědomě, takže to nevidí ani druzí. Ale občas je tak sama, až mě to bolí.“

„Jsi dobrá kamarádka, Nell.“

Mia se zasmála něčemu, co Mac řekl, a ladně se od něho odvrátila. Jako při tanci, napadlo Maca později. Její dlouhé šedé šaty se zavlnily. Pak pozvedla paže a její plný, sytý hlas zazněl jako hudba.

„Tohle je naše místo, místo trojice. Stvořené z nutnosti a poznání, naděje i zoufalství. Z moci, která se odvrátila od smrti, strachu a omezenosti. Toto je naše místo,“ opakovala, „předané od trojice trojici. Pro dnešní večer jsme pouze dvě.“

Mac pomalu vstal. Mia se mu měnila přímo před očima. Vlasy měla náhle mnohem výraznější a pleť jí zářila jako mramor. Její už tak udivující krása ještě zintenzivněla, jako by někdo poodhalil tenký závoj.

Uvažoval, jestli využívala své schopnosti, aby teď zvýraznila svůj půvab, nebo naopak aby ho jindy zakrývala. A v duchu klel, že nesmí natáčet.

„Přišli jsme sem vzdát díky a hold těm, kdo žili před námi, a vzpomínat. Tohle je posvátná půda. MacAllister Booke je tu vítaný, když přijde pozván. Nebudu tě urážet žádostí o slib, abys sem jindy nechodil.“

„I tak ho máš.“

Královsky mu pokynula.

„Zacku, ty patříš k Nell, a toto místo je její stejně jako moje. Takže je i tvé. Můžeš se na cokoli zeptat,“ dodala a sehnula se pro tašku. „Myslím, že doktor Booke bude umět na všechno odpovědět.“

Mac to pochopil jako výzvu a šel si stoupnout k Zackovi. „Teď vytahují rituální svíčky. Asi je předem

posvětily a vyryly do nich nápisy. Používají stříbro, zastupující Bohyni. Ženskou sílu. Ty symboly na nich…“

Popošel o něco blíž a mhouřil oči. „No ano, čtyři živly. Země, Vzduch, Oheň, Voda. Mia mi nechtěla říct, jaký rituál to dneska bude, ale podle příprav asi vzývání čtyř elementů. Vzdání úcty,“ pokračoval. „Možná žádost o vyložení snu nebo o jasnozřivost. To také znamenají ty stříbrné svíčky. Je to atraktivní rituál.“

„Už jsi ho viděl.“ Zack sledoval svoji ženu, jak z tašky vytahuje nůž s vyřezávanou rukojetí, pohár a dřevěnou hůlku s křišťálovou špičkou.

„Ano. Pokud přitom vznikne dost energie, můžeš cítit chvění ve vzduchu. I kdyby ne, moje senzory ji zaznamenají. Ony vytvoří kruh a zapálí svíčky dřevěnými zápalkami.“

„Zápalkami?“ Zack se pomalu usmál. „Brácho, tak to se dívej.“ Pobaveny a fascinovaný svou ženou si strčil ruce do kapes a zhoupl se na patách.

Mac si horlivě dělal poznámky, když ženy vytvořily kruh. Byl to docela obvyklý postup, jen mírně obměněné pohyby a slova, které už. viděl a slyšel.

„Škoda že je zataženo,“ poznamenal a sledoval nové hodnoty na svém přístroji. „Hodilo by se víc světla.“

Jakmile to řekl, na zemi se ukázala tenká stříbrná linka, dokonalý světelný kruh.

„Ježíši.“ Šokovaně popošel kupředu a na zápisník docela zapomněl.

Ze středu kruhu zapálily Nell s Miou svíčky jen pouhým pokynutím ruky.

„Myslel jsem, že už jsi to viděl,“ řekl Zack.

„Tohle ne, takové to nebylo nikdy.“ Mac se přistihl, jak užasle civí, a o krok ustoupil a pustil se do práce.

„Jsme tady dvě,“ pravila Mia, „a přivedly jsme další dva. Jednoho kvůli lásce a druhého kvůli poznání. To první je třeba chránit, to druhé hledat.“ Zvedla hůlku. „Tohle jsou jen pomůcky,“ dodala zběžně. „Nástroje, které je dobré

respektovat.“ Otevřela malou sklenici a vytáhla hrst okvětních lístků „Kosatec pro moudrost.“

Z jiné Nell vyndala větvičku rozmarýny. „A tohle pro lásku.“ Zvedla svůj rituální nůž a začala jím do zemí rýt symboly. „Tímto je spojíme a svážeme, lásku a moudrost s nadějí, uvnitř kruhu i mimo něj, aby pokořily strach zahnaly pochybnosti.“

„Srdce i mysli otevřené máme,“ pokračovala Mia a sypala bylinky a květiny do hluboké misky. „Jen tak svůj osud dobře poznáme. Protože obojí ctíme a hledáme, naše dva svědky rády tu necháme. Na tomto místě, této noci, provedem rituál pro jejich oči. Toto je moje svobodná vůle.“

„I moje,“ přidala se Nell.

„Tak dobrá. Nějaké otázky, profesore?“

„Takový rituál jsem ještě neviděl.“

„To bylo jen předběžné opatření. Nechceme, abyste byli považováni za slídily. Berte to jako zahřívací kolo před samotným výstupem. Ani tak ale nesmíte vstupovat do kruhu, ani se k němu přiblížit, až začneme. Jasné?“

„No ano.“

„Takže…“

„Ještě jednu otázku,“ zvedl Mac prst. „Ptej se,“ pokynula mu Mia. „Co je tohle za místo?“

Mia pozvedla ruku dlaní nahoru s prsty mírně pokrčenými, jako by v ní držela něco cenného. Vzduch – Mac by na to mohl přísahat – kolem ní pulzoval.

„To je,“ pravila tiše, „srdce ostrova.“

Pak ruku svěsila a pokynula Nell. „Buď požehnána, sestřičko.“

Nell se nadechla, zadržela dech a zvedla paže. „Volám Vítr, sladký, neklidný, na jeho vlně moje křídla poletí. Zvedni se, toč, přines teplý dech, Vítr ať přijde, škodit ho nenech. Já jsem Vítr,“ zvolala, když se zavěšené krystalky rozcinkaly, „a on je já. Jak říkám, tak stát se má.“

Vzduch se roztočil a tančil předtím klidnou nocí. Mac v něm ucítil moře, když ho pohladil po tváři a vlasech, zaslechl šepot.

„Úžasné," řekl jen a sledoval, jak Mia opakuje Nelliny pohyby a pozvedá hlas.

„Já volám Oheň, světlo a žár. V jeho srdci silný, jasný život plá. Jazyku sluneční, neubliž nám, já jsem Oheň a Oheň je já. Jak říkám, tak se staň."

Stříbrné svíce zazářily jako pochodně a ze třpytivého kruhu se zvedla stěna z plamenů.

Macův přístroj začal šílet. Poprvé za svou kariéru tomu nevěnoval pozornost. Tužka mu nepozorovaně vypadla z ruky. Cítil žár a skrze oheň sledoval dvě ženy, které planuly stejně jasně.

Vítr nad nimi zpíval jako zamilovaná dívka. Nell a Mia se uprostřed kruhu otočily čelem k sobě a vzaly se za ruce.

Vtom Ripley vyrazila z lesa jako střela. Mac jen na okamžik zahlédl, jak je bledá a jak má potemnělé oči. Pak už se vrhla do ohne.

„Ne!"

Představa, jak její tělo hoří, ho donutila přiskočit blíž.

„Zůstaň tam!" vyštěkla Mia rozkaz a sehnula se k Ripley.

„Kruci, je zraněna." Mac zvedl rozechvělou ruku a přitiskl ji k neviditelné bariéře. Ta zajiskřila, zasyčela, ale nezmizela. Nic co zatím viděl a zažil, ho nepřipravilo na chvíli, kdy bude stal bezmocný proti kouzlu a nebude smět k ženě, kterou miluje.

„Prolomte kruh," dožadoval se. „Pusťte mě tam."

„Tohle není tvoje záležitost."

„Ona je." Zaťal na průhledné stěně pěst a ignoroval horko, které z ní sálalo.

„Nell." Zack se natahoval ke kruhu. Cítil jeho nesmírnou sílu a poprvé i velký strach.

„To je v pořádku. Tady je v bezpečí. Věř mi." S pohledem upřeným na manžela, vzala do rukou hlavu jeho sestry. „Prosím."

„Co to děláš?“ Mia promluvila klidně a odhrnula Ripley vlasy z tváře. I když už se jí oči vyjasnily, srdce jí poplašeně bušilo. „Nebyla jsem na tebe připravená a ty na tohle taky ne.“

„Nepeskuj ji. Celá se třese. Co se stalo, Ripley?“ zeptala se Nell. „Co je?“

Ripley zavrtěla hlavou a pokusila se vyškrábat na kolena „Nedokážu to ovládnout. Ani zastavit. Nevím, co mám dělat.“

„Povídej,“ pobídla ji Mia a ustaraně pohlédla na oba muže, Její vůle a obranná stěna je venku už dlouho neudrží. Žádna obrana neodolá lásce. „Ale rychle.“

„Vidění. Zasáhlo mě jako pěst. Co bylo a co se může stát, Je to zlé. Jsem to já.“ Zasténala a zhroutila se do klubíčka. „To bolí.“

„Ty víš, co je třeba udělat.“

„Ne.“

„Ale víš,“ opakovala Mia a prudčeji zvedla ze země. „Přišla jsi, jsi tady a víš, co je třeba dělat teď. Zbytek se vyřeší později.“

Znovu se jí obrátil žaludek. „Já to nechci.“

„Ale přece jsi přišla. Proč? Zachránit nás? Radši nejdřív zachraň sebe. Udělej to. Hned.“

Přerývaně dýchala a pohled, který vyslala k Mie, nebyl vůbec přátelský. Ale pak vztáhla ruku. „Tak mi pomoz na nohy, kruci. Nebudu to dělat v kleče.“

Nell ji chytila za jednu, Mia za druhou paži. A když se Ripley postavila, nechaly ji být.

„Nepamatuju si slova.“

„Ale pamatuješ. Nezdržuj to.“

Ripley sykla. Hrdlo měla stažené, až ji v něm pálilo, a žaludek jako na vodě. „Volám Zemi, štědrou, hlubokou, do níž sejeme, co sklidit mužem…“

Pocítila nával síly a trochu zavrávorala. „Mio…“

„Dokonči to.“

„Vydej své kouzlo, nikomu neuškoď. Já jsem Země a Země je mnou. Jak říkám, tak se staň.“

Síla se dostavila jako mocný proud, který odplavuje všechnu bolest. A půda kolem jejích nohou se obsypala květy.

„A ještě poslední.“ Mia ji pevně uchopila za ruku a druhou podala Nell. Stály tam spojené, kruh uprostřed kruhu. „My jsme ty tři, voláme Vodu, proudy a moře.“

„V jejím velkém srdci,“ pokračovala Nell, „se život zrodil.“

„Svým jemným deštěm neškoď a neubliž.“ Ripley pozvedla tvář a při posledním zvolání se připojila k sestrám.

„My jsme Voda a Voda jsme my. Jak říkáme, tak se staň.“

Spustil se déšť, jemný jako hedvábí a zářivý jako stříbro.

„My jsme ty tři,“ řekla Mia znovu, ale tak tiše, že to mohly slyšet jen Ripley a Nell.

Mac neměl na vybranou, a tak počkal, až rituál skončí a kruh bude uzavřen. Pak se vrhl k Ripley a popadl ji za paži. Rukou mu projel elektrický šok, ale nepustil se.

„Jsi v pořádku?“

„Ano. Potřebuji: se jen…“

„Neodtahuj se ode mě.“ Jeho hlas zněl neoblomně. „Neodtahovala bych se, kdyby ses nevtíral.“

„Račte prominout,“ řekl a pustil ji.

„Kruci.“ Dloubla do něj, když se odvrátil. „Jsem právě trochu rozhozená, Potřebovala bych pár minut klidu.“

„Kolik budeš chtít. Já mám práce dost.“ Vrátil se pro svůj notes a začal kontrolovat senzor. „To od tebe nebylo hezké,“ zpražila ji Mia. „Ty mě taky nech.“

„Jak chceš. Teď jdeme ke mně domů. Jsi samozřejmě taky vítaná. Nebo můžeš jít ke všem čertům, což ti většinou vyhovuje víc.“

Mia vystrčila bradu a vydala se za Macem.

„Hej.“ Přistoupil k ní Zack, prohrábl jí vlasy a nadzvedl tvář dlaní. „Vyděsilas mě.“

„Byla jsem vyděšená.“

„Tak na to mysli a nech ho trochu vydechnout. Já už jsem viděl, co vy tři společně dokážete. Ale on ne, Rip.“ Na chvíli ji k sobě přitáhl. „Když tě vidí probíhat ohněm, musí to s ním otřást.“

„No jo.“ Nikdo nemohl být tak pevný a solidní jako její bratr. „Promluvím s ním. Co kdybys odvedl Nell s Miou do domu? My dorazíme za chvíli.“

„Dobře.“

Sebrala odvahu, šla zvednout jednu z Macových pohozených tužek a podala mu ji. „Promiň, že jsem byla protivná,“

„To nic.“

„Netvař se tak nešťastně. Nevíš, jaké to je, když…“

„Ne, nevím,“ odsekl. „Ale ty zas nevíš, jaké je jen tady stát, když nevím, jestli jsi zraněná.“

„Fajn, omlouvám se. Nemohla jsem…“ Ke své hrůze cítila, jak se jí láme hlas a do očí stoupají slzy. „Kruci, říkala jsem, že jsem rozhozená.“

„O. K. Uf,“ vtáhl ji do náruče a hladil po vlasech. „Proč se o mě na chvíli neopřeš?“

„Slzy mě rozčilujou.“

„To je mi jasné. Prostě zůstaň tak.“

Vzdala to a pevně ho objala. „Za minutku se seberu.“

„To nic, protože já se tě taky chci držet. Myslel jsem, že jsi…“ Viděl to znova, ten výraz její bledé tváře, když skočila do plamenů. „Nevím, co jsem si myslel. Jsem připravený na ledacos. Už jsem zažil magické rituály. A věřím v magii. Ale nic z dřívějška se ani nepřibližuje tomu, co jste vy tři dneska dělaly.“

„Nechtěla jsem přijít.“

„Tak proč tu jsi? Co tě tak vyděsilo, že jsi přiběhla?“

Zavrtěla hlavou. „Chtěla bych to vyprávět jen jednou. Pojďme za Miou.“

Dal si tašku s přístroji na rameno. „Něco ti bylo. Viděl jsem to.“

„Kruh nebyl připravený pro mě a já se nepřipravila na něj.“

„Ne, myslím předtím, než ses odrazila k tomu neskutečnému skoku.“

„Ty vidíš sakra dobře, co? Na chlapíka, který neustále ztrácí brýle.“

„Ty jsou jen na čtení a na práci zblízka.“ Chtěl ji hladit, chovat a utěšovat. Ale měl strach, že by se pak sesypali oba. „A teď tě nic nebolí?“

„Ne.“ Vzdychla si. „Ne. Sebrala jsem svou sílu, zavolala svůj živel a dokončila kruh tří. Už mě nic nebolí.“

„Ale nedělá ti to radost.“

Stejně jako Nell znala dobře cestu lesem i tmou. Už ale zahlédla třpyt oken Miina domu. „Nell to přináší radost a pro Miu je to něco jako, já nevím, základ. Nell objevuje, Mia tím žije.“

„A ty?“

„Pro mě je to, jako když se splaší stádo.“

„Takže se to snažíš zadržet.“

„Ale nemám na to dost síly,“ dodala s náznakem hořkosti a pak zavrtěla hlavou, aby odrazila další otázky.

Mac předpokládal, že jídlo a víno je další takový rituál, sloužící jako most mezi fantazií a realitou. Třebaže pochyboval, že by zapomněl na jediný detail toho, co zažil, začal si psát poznámky, zatímco Mia dělala hostitelku.

„Můžu se ještě trochu vyptávat?“

Usmála se na něho.

„Jistě,“ odpověděla a pohodlně se schoulila v křesle. „Ale ne vždycky dostaneš odpověď.“

„To co jste dnes dělaly… Ty přípravy a pomůcky a rituální nástroje se mi zdály dost jednoduché na tak výjimečný výsledek.“

„Příliš mnoho nástrojů a složitá ceremonie většinou zakrývají nedostatek síly, posilují něčí ego nebo jen mají ohromit publikum.“

„A potřebujete je vůbec?“

„Zajímavá otázka, Macu. Co bys řekl?“

„Myslím, že ne.“ A až do dnešní noci bych něčemu takovému nevěřil. „Myslím, že dar každé z vás je silnější. Že byste mohly třeba zapálit oheň pouhým dechem, aniž byste vstaly z křesla, aniž byste utvořily kruh a podstupovaly rituál.“

Pohodlně se opřela a prohlížela si ho. Co ji to na něm tolik přitahovalo? přemýšlela. Proč měla potřebu tolik se mu svěřovat, jakou nepoznala s žádným jiným cizím člověkem? „Tradice je důležitá, i kdyby jen z pověrčivosti. I ceremoniál. Pomáhá soustředit síly a je výrazem úcty ke zdrojům. Ale samozřejmě…“ Za jejími zády se v krbu náhle rozhořel oheň „Jinak máš naprostou pravdu.“

„Přestaň se předvádět,“ zavrčela Ripley.

Mia se zasmála a oheň se změnil v příjemné plápolání „Ty máš pravdu taky.“ Usrkla víno a přes okraj sklenice pohledla na Ripley. „Kdysi jsi měla víc smyslu pro humor.“

„A tys mě zas poučovala, že bych měla být zodpovědnější.“

„Asi ano. Jak jsem byla otravná, co?“

„Přestaňte do sebe rýt,“ nařídila Nell. „Unavuje mě to.“

„Škoda že nám nedělala prostředníka už před lety,“ poznamenala Mia a znovu se napila. „My jsme trojice. Nedá se to změnit, ignorovat ani zpochybnit. Vždyť legendu znáš,“ řekla Macovi.

„Znám ji dobře. Ta, které říkali Vítr, opustila svatyni ostrova. Vzala si muže, který ji nedokázal přijmout a uznávat a nakonec ji zničil.“

„Zničila se sama,“ nesouhlasila Nell. „Tím, že nevěřila v to, kdo je, a nenašla v sobě dost odvahy.“

„Možná.“ Mac přikývl. „Ta, které říkali Země, se s tím odmítla smířit. Užíralo ji to, až využila svou moc a sestru pomstila.“

„Chtěla spravedlnost.“ Ripley vstala a přecházela kolem. „Potřebovala ji.“

„Ale tahle potřeba ji přiměla porušit víru.“ Mia nadzvedla paži z opěradla a zase ji spustila. „Odvrátila se od toho, kým byla, a využila svou sílu k ubližování.“

„Nedokázala to ovládnout,“ řekla Ripley chvějivým hlasem. „Nemohla to zastavit.“

„Neovládla to a nezastavila, a tak zničila všechny, které milovala.“

„A ta třetí,“ vyštěkla Ripley. „Ta, které říkali Oheň, našla mystického tuleně v lidské podobě, jak spí v jeskyni u zátoky. A schovala mu kožešinu, aby ho k sobě připoutala.“

„To není nic proti zákonům magie.“ Mia musela vyvinout velké úsilí, aby si ležérně vzala z tácu kostičku sýra. „Udělala z něho svého milence, pak manžela, vychovávala s ním děti a později i děti svých ztracených sester.“

Sýr chutnal jako kousek křídy, ale snažila se to nedat najevo. „Dala mu své srdce. Ale jednoho dne nebyla dost ostražitá a on svou kůži našel. A přestože ji miloval, když má tuleň svou kůži, moře ho vábí. Zapomněl na ni i na společný život, lásku a děti, jako by nic z toho neexistovalo, a opustil ji kvůli moři.“

Mia trhla ramenem. „Bez sester a bez manžela a milence začala propadat smutku a zoufalství. Proklela magii, že jí dala a pak zase vzala lásku. A s tím pocitem se vrhla do moře, kam její milý odešel.“

„Smrt není odpověď“ dodala Nell. „To už vím.“

„Pro ni v tu chvíli byla,“ prohlásila Mia. „A tak po třech stech letech musí potomci sester, potomci trojice, zjednat nápravu a znovu otočil správnými klíči. Jedním po druhém. Jinak se ostrov, který vytvořily, navždycky zřítí do moře.“

„Když tomu věříš, proč tady žiješ?“ chtěla vědět Ripley. „Proč bydlíš v tomhle domě, proč máš knihkupectví a všechno ostatní?“

„Protože tolik je moje místo a můj čas. Stejně jako tvoje a Nellino. A jestli tomu nevěříš ty, proč tady dneska jsi?“

Mia cítila, jak v ní sílí zlost, ale potlačila ji. Taky si všimla zoufalství v Ripleyině výrazu. Bylo těžké přiblížit se po tolika letech, ale vstala a natáhla k ní ruku.

„Pověz. Chci ti pomoct.“

„Viděla jsem – bylo to hrozné, jako by mě něco roztrhlo od hlavy k patě. A stalo se to tak rychle, že jsem nestačila zareagovat.“

„Ty víš, že to tak nemusí být. Že není třeba škodit a působit bolest.“

„Třikrát.“ Než se mohla ovládnout, skanula jí po tváři slza. „Co vyšleš, vrátí se ti třikrát silněji. Ona je zničila.“

„Nemohla za to sama. Každý měl svůj díl odpovědnosti. Povídej.“ Setřela Ripley slzu z tváře. „Co jsi viděla?“

„Viděla jsem…“ Ripley co nejklidněji převyprávěla své vidění. „Nevím, kdo to byl a co přestavuje, ale brzy přijede. Nikdo z vás mě nedokázal zastavit a já sebe taky ne. Byl to můj vlastní meč, Mio. Můj rituální meč. Zabila jsem ho – a s ním i vás všechny.“

„To ne, to se nestane,“ řekla Mia, než mohla Ripley protestovat. „Jsi mnohem silnější.“

„Já jsem mu chtěla ublížit. Cítila jsem takovou zuřivost. Nikdy jsem neuměla ovládat svoji moc, když mě přemohly emoce. Proč myslíš, že jsem s tím přestala?“

„Protože jsi měla strach?“ Deset let potlačovaná zlost *se* náhle vrátila. „Odmítla jsi mě i svůj dar, protože se bojíš, co by se mohlo stát! A protože jsi *hloupá!*“

Odvrátila se, ale pak vyjekla, protože ji Ripley popadla za vlasy a škubla. „Jak se odvažuješ říct, že jsem hloupá, ty hubená, nafoukaná, sebestředná čubko?!“ Přimhouřila oči, když Mia ukázala pěst, ale pak se zasmála. „Jo, to mě tak

vyděsí. Uhoď mě s takhle vystrčeným palcem a ublížíš víc sobě než mně. Ty jsi taková slečinka, Mio.“

„To je zajímavý názor, když jsi to ty, kdo tady tahá za vlasy.“

Ripley trhla rameny a pustila ji. „Fajn, jsme si kvit.“ Vydechla si a zamrkala, když si všimla, že všichni v místnosti vyskočili na nohy. Docela zapomněla, kde je. „Omlouvám se.“

Mia si uhladila vlasy a zase vklouzla do křesla. „Rozčílilo tě, když jsem řekla, že jsi hloupá, viď?“

„To si piš. Takže už si dej pozor.“

„Ale nezneužila jsi svoji moc, sotva jsem se otočila zády.“ Mia znovu zvedla sklenici s vínem. „Ani tě to nenapadlo.“

Čarodějnice zákeřná, pomyslela si Ripley s obdivem. Vždycky byla tak chytrá. „Zas takový vztek jsem neměla.“

„Ale měla,“ ozval se Zack a znovu si sedl. „Když někdo řekne, že jsi zbabělá nebo hloupá, naštve tě to nejvíc. Ona udělala obojí. A tys ji jen zatahala za vlasy.“

„To je něco jiného.“

„Ale je to podobné.“ Zack vzal za ruku svou ženu a zadíval se na sestru. „To jsou právě dvě věci, které ty nejsi, Rip. Zbabělá a hloupá. Každý v téhle místnosti se umí ovládat. Možná tomu nerozumím jako vy, ale tebe znám dobře. A je čas, abys přestala věřit, že všechno stojí jen na tobě. Nikdo z nás není sám.“

„Nesnesla bych, kdyby se ti něco stalo, a já za to byla odpovědná. Za rodiče, za Nell. Tak odpověz na tohle,“ obrátila se zpátky k Mie, „ale žádné lži. Co kdybych z ostrova odjela? Co kdybych se sbalila, sedla na trajekt a už se nevrátila? Prolomilo by se tím to spojení?“

„Na to si umíš odpovědět sama. Ale co kdyby nám to řekl Mac? Je to jeho obor. Jako akademik, pozorovatel a člověk, který tyhle věci studuje, nám jistě poskytne objektivní názor. Co, doktore Booku?“

„Ostrov sám má svoji sílu. Jako by držel pohromadě její vzorec, dokud není nějak narušena nebo použita.“

„Takže když odjedu, odvezu s sebou i něco jako návod k použití? Šlo by to?“

„Do jisté míry ano, ale tím by se jen oslabila tvoje vlastní síla. Jinak by se nic nezměnilo. Je mi líto, ale v tom, kde budeš, to není. Důležité je, co uděláš.“

Viděl, že ji to neuspokojilo, a tak rozhodil paže a pokusil se vysvětlit svou teorii. „Fajn, i kdybychom jen pro účel této diskuze věřili, že legenda platí, budeš muset projít volbou. Bud něco uděláš, nebo neuděláš nic. Ty jsi tady.“

Použil ubrousek jako ostrov a na něj umístil tři olivy. Pak jednu vzal a odložil ji na tácek. „Odjedeš, ale tím jen změníš místo volby, činu a sebeovládání. Ať půjdeš kamkoli, čtyři živly nepřestanou existovat. Nemůžeš popřít základní zákon přírody. Nezměníš to, co jsi, a co uděláš, se vrátí zpátky – zemí, vzduchem, ohněm a vodou.“

Zapíchl prst do ubrousku. „Přímo ke zdroji. Nevyhnutelně. Jediná logická možnost je zůstat. Tady jsi silnější a jen vy tři společně můžete něco změnit.“

„Má pravdu,“ promluvila Nell a zjednala si Ripleyinu pozornost. „Už jednou jsme vzorec síly změnily. Jsme tři, kdežto tehdy zbyly jen dvě. Bez tebe a Mii a bez tebe,“ otočila se k Zackovi, „by teď tady byly jen dvě. Jejich kruh by se tím oslabil. Náš oslabený není.“

„Jen trochu zarezlý,“ řekla Mia a vybrala si další kousek sýra. „Budeš se zase muset dostat do formy, zástupkyně.“

Ripley sebrala olivu a hodila si ji do pusy. „To sotva.“

14

„Co kdybys to aspoň pro dnešek vypnul?“

Ripley stála na prahu žlutého domku. Neměla chuť vejít dovnitř a nechat se zase měřit všemi těmi přístroji, zvlášť po tak vyčerpávajícím večeru.

„Jistě.“ Mac vklouzl do domu, odložil tašku a začal vypínat své mašinky.

Nečekal, že k němu Ripley zajde. I když tak nevypadala, tušil, že je unavená. Nebo aspoň musela mít po krk lidí, obzvlášť jeho.

Během večera se vzpamatovala. Opět si s Miou vyměňovaly narážky a Rip se chovala, jako by se na mýtině v lese nic zvláštního nestalo.

Byla to neuvěřitelná sebeobrana, skoro stejně působivá jako štít, který ho v lese udržel mimo kruh. Uvažoval, jak se asi cítí zranitelná, když se tahle její ochrana bortí.

„Chceš se posadit?“ zeptal se, když vešla a zavřela dveře. „Nebo jít do postele?“

„No, tos to rozsekl.“

Začervenal se. „Nemyslel jsem na sex. Napadlo mě, že by sis chtěla zdřímnout.“

Pochopila, že to tak opravdu myslel. No ano, je skutečně milý, napadlo ji, když přecházela po stísněném prostoru.

„Na spaní je trochu brzo. Říkals, že se mnou chceš o něčem mluvit.“

„To ano. Ale netušil jsem, že se na to dnes budeš cítit.“

„Nejsem unavená. Tak to nefunguje.“

„Jak… Ukaž, dej mi kabát.“

Ustoupila od něho a svlékla si ho sama. „Když už jsi to nakousl, můžeš se rovnou zeptat. Jak to teda funguje? Mám

pocit, jako bych vypila sud kafe najednou. Jsem nabitá energií," pokračovala, přešla k němu a svižně do něj strčila. „Napružená." Žduchla do něj ještě jednou. „A chci do té postele." Posledním žďuchancem ho dostala dveřmi do ložnice. „Ale nikdo nebude spát."

„Tak jo. Jen bysme mohli…"

Znovu ho postrčila a rozsvítila světlo. „Nechci žádnou konverzaci a žádnou tmu."

„Dobře." Měl dojem, jako by otevřel dveře hodně hladové vlčici. Měla docela jiné oči. Zelenější, ostřejší a dravější. Krev v něm začala bezmocně pulzovat. „Já jen… zatáhnu ty závěsy."

„Nech je byt"

„Ripley." Trochu přiškrceně se zasmál. „Jsme tady docela opuštění, ale přece jen, když se svítí…"

„Nech to být." Jedním prudkým pohybem si stáhla svetr. „Jestli máš rád tuhle košili, radši si ji sundej, neboje po ní."

„Víš…," vydechl a pokusil se o úsměv, „trochu mě děsíš."

„Prima, len se boj."

Skočila na něho a srazila ho na postel. Pak se nad ním nahrbila jako ohebná kočka. Když vycenila zuby, vydral se jí z hrdla jakýsi prazákladní zvuk, a pak se mu zakousla do krku.

„Kristepane!" Ihned se vzrušil.

„Chci to rychle," dýchala přerývaně a rvala z něho košili. „A tvrdě. A hned."

Natáhl se k ní, ale popadla ho za vlasy, trhla s ním a přisála se k jeho rtům. Její horkost do něj pronikla jako blesk, ožehla mu nervy, vyrazila dech a rozpálila krev.

Začal ve spirále padat kamsi do temnoty, kde byly bolest i požitek stejně silné a stejně neodolatelné. V odpověď se v něm probudilo zvíře, které se zmítá na řetězu a chňape po něm.

Jeho tělo se pod ní napínalo, jeho ruce tvrdě trhaly a braly. Škubl jejími vlasy, až obnažila krk pro jeho zuby.

To nebylo zoufalství, co ho naplnilo, ale žádost.

Váleli se po posteli, sápali se po dalších kusech nahého těla a horkosti.

Ripleyino tělo ožilo pekelnou touhou. Cítila rytmické pulzování divoké energie. Škrábala ho a kousala. A když do ní zabořil prsty, triumfálně vykřikla.

Ještě výš bylo jediné, na co myslela. Rychleji. Chtěla zažít jeden dravý vrchol za druhým. V mysli jí tančila světla a oslepovala ji jako stříbrná sprcha. A bouře, která to světlo poháněla, poháněla i ji.

Svíjela se na něm jako had, osedlala si ho. A vyplnila se jím.

Cítil se jako pojídaný za živa. A vcelku. Sevřela se kolem něho jako pěst, uvěznila ho ve vlhkém horku a držela ho tam silou svého vyvrcholení. Ohromeně sledoval, jak jí projíždí, jak se její tělo, potažené perlivým potem, prohýbá dozadu. Extaticky se chvěla.

A pak se začala pohybovat rychlostí blesku. Vlasy jí přepadly kupředu, hustá hnědá změť, protože se naklonila a začala ho kousat do spodního rtu.

Prorážel do ní tvrdými, rychlými pohyby a přidržoval ji za boky ocelovými pažemi.

Pak se opět prohnula a neurvale ho hnala k ostnatému okraji srázu.

„Ještě ne, ještě ne," vyrážela ze sebe.

Jeho oči už se zakalovaly a tělo směřovalo k blaženému uvolnění, jenže ona zvedla paže vzhůru, jako když předtím vzývala svou sílu. Ucítil její šokující nával, jako by do šílené slasti zajel rudý šíp. Čistý, ostrý, omamující zásah, který projel jejím tělem dolů do jeho.

Ležel tam jako mrtvý, ale nezáleželo mu na tom. Zemřít při takovém zážitku mu v tu chvíli nepřipadalo jako velká oběť.

Cítil se jako prázdná skořápka. Všechny starosti i myšlenky z něho někdo vyškrábl a nahradil dokonalým požitkem.

Možná už nikdy nebude chodit, mluvit a myslet, ale to se zdálo jako drobný defekt. Odejde z tohoto světa jako šťastný muž.

Ripley zapředla jako kočka. Aha, pomyslel si nejasně. Tak přece jen ještě slyší. To je bonus. Pak ucítil její rty na svých. Takže tělo pořád reaguje. Je to lepší a lepší.

„Macu?“

Otevřel ústa. Vyšel z nich nějaký zvuk. Slovo to nebylo, ale je více způsobů verbální komunikace. Nějak to půjde.

„Macu?“ řekla znovu, sjela mu rukou dolů po těle a sevřela ho v dlani.

O ano, tělo opravdu reaguje.

„Hm hm.“ Odkašlal si a podařilo se mu otevřít jedno oko. Takže ani slepý nebyl. Další plus. „Ano, já nespím.“ Měl zhrublý hlas, ale mohl mluvit. A uvědomil si, že pociťuje zoufalou žízeň. „Měl jsem jen zážitek blízký smrti. Nebylo to špatné.“

„Takže teď, když ses nám vrátil z druhého břehu…“ Znovu se na něho položila a vyrazila mu dech, když viděl, že se jí oči pořád stejně lesknou. „Ještě.“

„No teda.“ Měl potíže s dechem, když mu ústy sjížděla dolů po prsou. „Budeš mě muset nechat trochu odpočinout, víš? Asi tak měsíc.“

Zasmála se a len škádlivý zvuk ho polechtal na kůži. „V tom případě budeš muset jen ležet a nebránit se.“

Její ústa pokračovala v cestě dolů. Začínal se rozplývat do matrace. „Když musím, tak musím.“

Ripley tušila, že má problém. Dřív se s žádným mužem nedělila o svou moc. Nikdy neměla takovou potřebu. S Macem poznala náhlou touhu rozšířit hranice intimity a spojit s ním i tuhle svou část.

Už nebylo pochyb, že je do něho zamilovaná a že by si to mohla nějak rozumně vymluvit.

Toddové si už tradičně dávali s láskou na čas, ale pak je zasáhla rychle a silně a taky navždycky. Zdálo se, že v tomhle dostála rodinnému jménu.

Jen neměla ponětí, co si s tím počne.

Právě v tu chvíli se o to ale nestarala.

Mac se cítil jako mírně opilý a neviděl důvod ten pocit zahánět. Venku se zvedal vítr. Jeho dorážení na okna činilo domek ještě útulnějším. Jako by byli jediní dva lide na ostrově. Pokud se jeho týkalo, mohlo to tak zůstat.

„Co jsi mi to vlastně chtěl říct?“

„Hmm.“ Dál si pohrával s jejími vlasy a myslel na to, že by s ní takhle zachumlaný v posteli zůstal do konce života. „To počká.“

„Proč? Jsem tady, ty taky. Mám ale žízeň.“ Posadila se a odhrnula si vlasy z tváře. „Neříkal jsi něco o vínu?“

„Možná. Víš jistě, že stojíš o víno a konverzaci?“

Naklonila hlavu ke straně. „Buď to, nebo můžeme dělat něco jiného.“

I když bylo ponižující si to připustit, kdyby se na něho vrhla znovu, věděl, že by to nepřežil. „Zajdu pro víno.“

Smála se, když se skulil z postele. „Na.“ Otevřel zásuvku prádelníku a hodil jí teplákovou soupravu. „Bude to pohodlné.“

„Díky. Máš něco k jídlu?“

„To záleží, co považuješ za jídlo.“

„Cokoli na chroupání. Mám chutě.“

„To mi povídej. Měl bych slané chipsy.“

„To bude stačit.“ Natáhla si tepláky a stáhla šňůrku, aby jí nepadaly. „Jdu je někde vyštrachat.“

Když odešel, natáhla si i triko a chvíli očichávala rukávy, aby si užila pocit, že nosí jeho věci. Bylo to bláhově ženské, přiznala si, ale nikdo to nemusel vědět.

Zašla za ním do kuchyně. Už otevřel láhev vína, připravil skleničky a na linku položil sáček chipsů. Popadla ho, sedla si na židli a chystala se cpát.

„Nebudeme sedět tady,“ začal Mac. Nervozita zničila bublinu jeho spokojenosti. Netušil, jak bude Ripley reagovat na to, co se jí chystal říct. Její nepředvídatelnost byla další věc, která ho na ní fascinovala.

„Proč?“

A taky to, že se ptala na důvody stejně často jako on. „Protože vedle to bude pohodlnější.“

„V obýváku? To budeme sedět na těch monitorech?“

„Ha ha. Ne, pořád je tam gauč. A můžeme si zatopit v krbu. Není ti chladno na nohy? Nechceš ponožky?“

„Ne, je mi fajn.“ Ale jemu nebylo, všimla si. Něco ho znervózňovalo. Uvažovala o tom cestou do obýváku. Museli se ke gauči proklestit, takže pochybovala, že na něm někdy skutečně seděl.

Postavil víno na zem a začal z pohovky přesunovat stohy knih. Chtěla ho zarazit, že to není třeba, ale pak naprázdno sklapla pusu.

Víno, konverzace, příjemný oheň. Přesně ta romantická scéna, kdy chce muž povědět ženě, že ji miluje. Srdce jí začalo prudce bušit.

„Je to hodně důležitý rozhovor?“ zeptala se a rty se jí zachvěly.

„Myslím, že ano.“ Dřepl si u krbu. „Jsem z něho trochu nesvůj, což jsem nečekal. Asi nevím jak začít.“

„Ty na to přijdeš.“ Měla najednou nejisté nohy, a tak si sedla.

Narovnal do krbu polena, třísky a pak se na ni ohlédl. Teprve po chvíli pochopila, že je to tázavý pohled vědce. „Ano, mohla bych to zapálit odsud,“ řekla mu. „Ale neudělám to.“

„Jen mě to napadlo. Z toho, co vím, je zapalování ohně základní kouzlo, co se první učí a naposled zapomíná. Je to tak?“

„Asi ano, když mluvíš o skutečném ohni, což vyžaduje zaměření, soustředění a sebekontrolu.“ Nejistě se ošila. „Mia by to uměla vysvětlit líp. Já jsem o tom hodně dlouho nepřemýšlela, kdežto ona nikdy nepřestala.“

„Proto se asi líp ovládá a víc teoretizuje.“ Škrtl a zapálil třísky. „Tvoje síla je víc – já nevím – výbušná, kdežto ta její soustředěná.“

Vstal, když se plameny rozhořely, a otřel si ruce o džíny. „Snažím se přijít na to, jak tu věc nakousnout.“

V žaludku jako by jí zavířilo hejno vrabců. „Tak to prostě řekni.“

„Jde mi to líp postupně.“ Sklonil se a nalil víno. „Měl jsem to už docela připravené. Ale když jsem tě dneska viděl, do jisté míry jsem pochopil, čím procházíš, co cítíš, a když jsem pak s tebou byl… Ripley.“

Posadil se vedle ní, podal jí víno a pak se dotkl její ruky. „Chci ti říct, že jsem dřív nic podobného nezažil. S nikým jiným.“

Ucítila v krku slzy a poprvé v životě jí jejich chuť připadala sladká. „I pro mě je to jiné.“

Přikývl a srdce se mu stáhlo, protože pochopil, že Ripley prožívá intimitu jinak díky tomu, kdo je. „Dobře. No, snažím se říct, že…“ Prohrábl si vlasy. „Protože mi na tobě záleží, na tom co je mezi námi, je zbytek o dost komplikovanější. Mám obavy, že až to řeknu, budeš si myslet, že je to všechno jen kvůli mojí práci. Ale to není pravda, Ripley. Záleží mi na tobě.“

Všechno se v ní uklidnilo, jako by po ní přejel hedvábím. „To si nemyslím. Jinak bych tady ani nebyla. Nechtěla bych, jenže chci.“

Vzal ji za ruku a políbil do dlaně, což pocítila od prstů na nohou až k hrdlu. „Macu…,“ zašeptala.

„Myslel jsem, že s tím nejdřív zajdu za Miou, ale musím to říct tobě.“

„Já… ty… Za Miou?“

„Ona je teoreticky vzato hlavní spojka, jenže je to vlastně propojené všechno. A taky jsem pochopil, že to musíš vědět první ty.“ Znovu jí políbil ruku, ale trochu nepřítomně, a napil se vína, jako by si svlažoval hrdlo před přednáškou.

Její sladké rozpoložení dostávalo trhliny. „Radši to rychle vysyp, Macu.“

„Fajn. Takže každá z původních sester měla děti. Některé zůstaly na ostrově, jiné odešly a nikdy se nevrátily. Další cestovaly, vdávaly se, ženily, vrátily se na ostrov založit rodinu. Je mi jasné, že chápeš, jak to šlo generaci za generací. Někteří potomci tady žili vždycky a jiní se rozběhli do světa.“

„Nechápu, na co narážíš.“

„Radši bych ti to měl ukázat. Vydrž minutku.“

Sledovala, jak vstal a proplétal se mezi přístroji. Když zaklel, jak se kopl do palce, pocítila mírné zadostiučinění.

Ten mizera, pomyslela si a uhodila pěstí do polštáře. On se nechystal vyznat jí nehynoucí lásku, vylít jí srdce a žádat o ruku. On se vrátil ke své stupidní pavědě, zatímco tam čekala s hvězdičkami v očích.

A či je to vina? připomněla si. To ona se takhle nastartovala. To ona se otevřela, aby do sebe nechala bodnout. Ona byla tak pitomě zamilovaná, že přestala jasně uvažovat. Ale to musí napravil.

Ne tu zamilovanost, Byla přece Toddová a musela přijmout, že se zamilovala navždycky. Ale rozhodně mohla zase začít používal i hlavu.

On byl pro ni ten pravý, a tak se to taky musí dovědět. Doktor MacAllister Booke nebude jen studovat život čarodějek, on se pěkně s jednou ožení, jen co přijde na to, jak ho k tomu dostrkat.

„Promiň.“ Už opatrněji obešel svoje přístroje. „Nebylo to tam, kam jsem to dal. Jako vždycky.“ Jeho výraz se změnil, když spatřil její třpytivý pohled. „Copak? Děje se něco?“

„Ne, nic.“ Hravě plácla na místo vedle sebe. „Jen mě napadlo, že je škoda seděl lady takhle sama před krbem.“ Když se posadil, přehodila mu mazlivě nohu před stehno. „Takhle je to lepší.“

„No.“ Zase mu začal stoupat tlak, protože se o něj opřela a políbila ho na tvář. „Myslím, že by sis měla přečíst tohle.“

„Hmm. Proč mi to nepřečteš sám?“ Lehce mu oždibovala ušní lalůček. „Máš tak sexy hlas.“ Vytáhla mu z kapsy brýle. „A víš, jak mě vzrušuje, když si nasadíš tohle?“

Vydal zvláštní zvuk a potýkal se s brýlemi. „Tohle jsou jen fotokopie několika stránek. Originální deník mám v trezoru, protože je moc starý a křehký. Napsala to moje prapra… vlastně ještě hodněkrát pra prababička. Z matčiny strany. První zápis je z 12. září 1753 a byl pořízen na ostrově Tří sester.“

Ripley sebou trhla. „Cos to řekl?“

„Myslím, že by sis to měla poslechnout. „Dnes“ začal číst, „se mé nejmladší dceři narodilo děťátko. Pojmenovali ho Sebastian a je krásný a zdravý. Jsem šťastná, že se Hesler a její milý muž rozhodli zůstat na ostrově, založit tu domov a rodinu. Ostatní děti jsou tak daleko, a i když se na ně čas od času dívám v křišťálové kouli, srdce mě bolí, že se nemůžu dotknout jejich tváře nebo tváře svých vnoučat.

Já tento ostrov už nikdy neopustím.

I tohle jsem viděla v křišťálu. Ještě mi tady zbývá nějaký čas a taky vím, že smrt neznamená konec. Ale když vidím krásu nového života, vzešlého z mého dítěte, cítím smutek, že ho neuvidím vyrůstat.“

Risknul krátký pohled na Ripley a všiml si, že na něj zírá, jako by ho viděla poprvé. Radši to rychle dokončí, řekl si, a dostane ze sebe všechno najednou.

„Je mi líto, že moje vlastní matka odmítla život,“ pokračoval, „že si odepřela radost, jakou zažívám já dnes.

Čas tak rychle běží. Co vzejde z tohoto chlapce, to jednoho dne vyváží misky vah, pokud se naše děti rozhodnou správně a nezapomenou.“

Ripley si neuvědomila, že drží skleničku, a prsty jí na ní zbělely. „Kdes to vzal?“

„Loni v létě jsem se probíral krabicemi u rodičů na půdě a našel jsem ten deník. Už dřív jsem se tam hrabal, až z toho matka šílela, že pořád přehazuju staré věci. Nevím, proč jsem ho neobjevil. Jedině že bys uvěřila, že jsem ho měl najít až loni v červnu.“

„Červen.“ Ripley se zachvěla a raději vstala. Nell přijela na ostrov právě v červnu a jejich trojice se poprvé spojila. Vycítila, že chce Mac něco říct, a tak zvedla ruku. Potřebovala se soustředit.

„Ty předpokládáš, že tohle psal tvůj předek.“

„Ne, já to vím. Vypracoval jsem rodokmen. Jmenovala se Constance a její nejmladší dcera Hester si 15. května 1757 vzala Jamese MacAllistera. Jejich první syn Sebastian Edward MacAllister se narodil na ostrově Tří sester. Bojoval ve válce za nezávislost, oženil se, měl děti a usadil se v New Yorku. Od něj rod pokračuje k mojí matce a ke mně.“

„Ty říkáš, že jsi potomek…“

„Mám všechny dokumenty. Oddací listy, křestní listy. Dá se říct, že jsme velmi vzdálení příbuzní.“

Zírala na něho, pak se obrátila a zadívala se do ohně. „A proč jsi nám to neřekl, hned jak jsi přijel?“

„No, to je trochu nehezké.“ Přál si, aby si znovu sedla a přitiskla se k němu. Ale věděl, že se to nestane, dokud neodpoví. „Myslel jsem, že to použiju jako takové vnadidlo nebo úplatek.“

„Na prolomení bariéry,“ poznamenala.

„Jo. Kdyby kolem sebe Mia postavila barikádu, myslel jsem, že by ji tahle informace mohla pomoct trochu odbourat. Ale neudělala to, a tak jsem se začal cítit trapně, že jsem to zamlčel. Chystal jsem se jí to říct dnes. Ale nejdřív jsem s tím musel za tebou.“

„Proč?“

„Protože mi na tobě záleží. Chápu, že se zlobíš, ale…“

Zavrtěla hlavou. „Ani ne.“ Znejistělo ji to, ale nezlobila se. „Asi bych udělala to samé.“

„Netušil jsem, že tu budeš ty. Víš, jak to myslím. Ty. Že budeme mít vztah. Ocitl jsem se na dost nelogickém území. O to víc by to chtělo rozumný přístup. Ale když to vezmu z osobního hlediska, byl jsem k tomuto místu přitahovaný celý život, aniž jsem tušil, kde přesně je. Loni v létě jsem na to konečně přišel.“

„Ale nepřijel jsi hned.“

„Musel jsem nejdřív posbírat informace, zpracovat je, analyzovat a tak.“

„Pořád stejný cvok.“

Posadila se na opěradlo gauče. Aspoň něco, pomyslel si. „Možná. Zdálo se mi o vašem ostrově. Ještě dřív než jsem věděl, kde je, nebo jestli vůbec je. A zdálo se mi o tobě. A bylo to tak silné a tak moc to ke mně patřilo, že jsem to potřeboval zpracovat tak, jak jsem se naučil. Jako pozorovatel a zapisovatel.“

„A co jsi vypozoroval, doktore?“

„Mám spoustu informací, ale myslím, že bys je nechtěla číst.“ Na jeho zpytavý pohled reagovala vrtěním hlavy. „Dobrá. Ale taky zažívám jeden důležitý pocit. Že jsem tam, kde mám být, a že v tomhle hraju jistou roli. Jen přesně ne vím jakou.“

To ji zase zvedlo na nohy. „Roli v čem?“

„Vyvažování vah.“

„Ty věříš tím svým analytickým vědeckým mozkem, že tenhle ostrov se má zřítit do moře? Jak můžeš baštit tři sta let starou kletbu? Ostrovy se nepotápějí jako převrácené loďky.“

„Našlo by se hodně uznávaných vědců a historiků, kteří by oponovali a použili třeba příklad Atlantidy.“

„A ty jsi jeden z nich,“ odpověděla otráveně.

„Jo, ale než to začnu vysvětlovat a unudím tě k smrti, nezapomeň, že to nemusí být myšleno doslova. Máš hurikány o síle pěti stupňů, zemětřesení…“

„Zemětřesení?“ Ve snech cítila chvění země pod nohama. Sama ho způsobila. Nechtěla na to teď myslet. „Ježíši, Macu!“

„Mám začít o zemských deskách, tlaku a posunech?“

Otevřela pusu, znovu ji zavřela a pak jen zavrtěla hlavou.

„Myslel jsem si to. Mám zkoušky z geologie a meteorologie a umím být hodně nudný. Ale jednoduše řečeno, příroda je mrcha a nebere na nás ohledy.“

Zamyšleně si ho prohlížela. Náruživý, sexy, klidný. Tak zvláštně nepohnutelný. Není divu, že se zamilovala.

„Víš co? Vsadila bych se, že nejsi nudný, když začneš vyprávět.“

„Prohrála bys.“ Protože věřil, že už to přijme, natáhl se a vzal ji za ruku. „Nebe a země, Ripley, dělají víc, než že nás drží mezi sebou. A čekají, že i to si zasloužíme.“

„A my se máme rozhodnout, jak daleko zajdeme.“

„Tak nějak by se to dalo říct.“

Odfoukla si. „Je čím dál těžší považovat to za bláboly. Nejdřív se objevila Nell, pak ty a teď tohle,“ kývla na stránky z deníku. „Připadá mi to, jako by někdo přidával mříže do klece, takže je čím dál menší šance se z ní vyvléknout.“

Zamračila se na papíry v jeho rukou, protože ji napadla jiná věc. „Ty jsi pokrevně spojený s ostrovem,“ zadívala se mu do očí. „Máš taky magické schopnosti?“

„Ne. Tohle mě minulo,“ řekl. „Asi jsem podědil zájem o magii a fascinaci, ale žádné praktické dovednosti.“

Uvolnila se a svezla se na gauč vedle něj. „Tak aspoň něco.“

15

Mia četla první zápis z deníku za stolem ve své kanceláři. Venku se s ledovým větrem přihnal déšť, který bičoval okenní tabulku.

Měla na sobě jasně modré oblečení, aby zaplašila ponurost, a na uších náušnice s hvězdičkami a půlměsíci, které dostala od Nell k minulým narozeninám. Při čtení si s nimi pohrávala, až o sebe cinkaly.

Když stránku dočetla, zaklonila se a pobaveně si Maca prohlížela. „Tak vítej, bratránku."

„Netušil jsem, jak to vezmeš."

„Beru věci, jak přijdou. Mohla bych si to chvilku nechat? Ráda bych si přečetla i zbytek."

„Jistě."

Odložila papíry a chopila se bílé kávy. „Jak se to pěkně rýsuje, co?"

„Vypadá to jako zajímavá náhoda," začal, ale přerušila ho.

„Náhody jsou od toho, aby věci doladily. Teď můžu zmapovat svoji rodinu až ke třem sestrám. Vím, že někteří členové zůstali, jiní odešli. Vzpomínám si, že existovala i větev MacAllisterů. Jeden syn a tři dcery. Odešel z ostrova, přežil válku a začal vydělávat. Zvláštní, že jsem na to doteď nepomyslela a nespojila si to s tebou. Asi to tak nemělo být. I tak jsem k tobě něco cítila. Nějakou spřízněnost. Takže to je taky pěkné. Taková útěcha."

„Když si na to vzpomenu, já jsem nic jako útěchu necítil."

„A co tedy?"

„Vzrušení. Že jsem potomek čarodějky a tuleně. Není to super?" Uždíbl si kousek jablečného muffinu, který mu

nabídla. „Pak jsem dostal zlost, že jsem taky nezdědil nějaké schopnosti.“

„To se pleteš.“ Obdiv a náklonnost v jejím hlase mu téměř vehnaly červeň do tváře. „Tvoje inteligence je velká síla. Otevřenost mysli je mocné kouzlo. O to silnější, že máš i otevřené srdce. Obojí budeme potřebovat.“ Odmlčela se. „Ona tě bude potřebovat.“

To s ním hnulo. Mia to přitom řekla klidně a tiše. „Udělej mi laskavost a neříkej o tom Ripley. Rozčílilo by ji to.“

„Rozumíš jí a chápeš její nedostatky i otravné návyky. Ale přesto jí moc miluješ.“

„Ano, já…“ zarazil se a odložil muffin. „To bylo docela podlé.“

„Omluvila bych se, ale nebylo by to upřímné.“ Zasmála se, ale přátelsky. „Věděla jsem to, jen jsem to chtěla slyšet od tebe. Dokázal bys být šťastný tady na ostrově?“

Chvíli neodpovídal. „Ty ji opravdu dobře znáš, že? Ripley by neuměla žít jinde. Takže ano, mohl bych tady být šťastný. Stejně jsem sem směřoval celý život.“

„Líbíš se mi a moc. Tak moc, že trochu lituju, že jsi nebyl určený pro mě. Ani já pro tebe,“ dodala rychle, když se mírně vyděsil. „Ale protože to tak není, jsem ráda, že můžeme být přátelé. A vím, že vy dva si pomůžete navzájem a přijdete na to, co si můžete dát.“

„Ty ji máš taky moc ráda, viď?“

Mia na chvíli přišla o svůj klid. Trochu zrudla ve tváři, což se jí nestávalo. Pak trhla rameny. „Ano, skoro stejně jako mě štve. Ale věřím, že si to taky necháš pro sebe.“

„Dohodnuto.“

„A abychom to zpečetili…“ Vstala a obrátila se k polici za zády. Sundala vyřezávanou krabičku, otevřela ji a vytáhla řetěz s přívěskem ve tvaru hvězdy se slunečním kamenem uprostřed.

„Tohle se v mé rodině – v naší rodině – předává od počátku ostrova. Říká se, že ta moje čarodějka ho vytvořila

ze spadlé hvězdy a kámen ze slunečního paprsku. Schovávala jsem ho pro tebe.“

„Mio…“

Ale ona ho jen lehce políbila a pověsila mu řetěz na krk. „Žehnám ti, bratránku.“

Harding ještě jednou navštívil Evana Remingtona. Už měl přesný plán cesty a rozvrh, ale před odjezdem cítil povinnost za ním zaskočit.

Jako by s tím člověkem byl podivně spřízněn. Ta představa ho zároveň odpuzovala i vzrušovala. Remington byl přece monstrum. A stejně…

Neměli v sobě snad všichni muži skryté zvíře? Ti rozumní a civilizovaní – jak Harding viděl sám sebe – ho drželi na uzdě. Ovládali se.

Ale už proto byli ti druzí, kteří ho nechali řádit, tak zajímaví.

Přesvědčoval sám sebe, že jeho návštěvy u Remingtona jsou pracovní. A obchodní. Ale ve skutečnosti zjistil, že mu pravidelné doteky zla přinášejí vzrušení.

Všichni jsme přece jednou nohou od jámy pekelné, říkal si, když v hlavě při čekání přede dveřmi sumíroval věty do své knihy. Jen pozorováním a poučením od těch, kteří mu propadli, můžeme pochopit, co čeká na druhé straně zdravého rozumu.

Harding vešel do návštěvní místnosti a zaslechl klapnutí zámku. Je tohle poslední zvuk, který uslyšíme? To beznadějné klapnutí západky? sepisoval v hlavě.

Tentokrát nebyl Remington spoutaný. Harding už věděl, že je to součást léčení. V poslední době se údajně neprojevoval násilně k sobě ani k druhým a na sezeních reagoval a spolupracoval.

Ocitli se v malé, téměř prázdné místnosti. Jen stolek a dvě židle. Třebaže Remington nebyl svázaný, Harding zaslechl cinkot řetězu, který měl připevněný na náramku na

pravé ruce. Na třetí židli v rohu seděl rozložitý hlídač s tvarohovým obličejem.

Bezpečnostní kamery zaznamenávaly každý pohyb a zvuk.

Jáma pekelná, nebo jak se to dá nazvat, neposkytuje soukromí ani pohodlí, pomyslel si Harding. „Pane Remingtone."

„Evane." Dnes na něm nebylo patrné žádné šílenství. „Po tom všem se asi nemusíme chovat formálně. Budu vám říkat Jonathane. Víte, že jste jediný, kdo si se mou chodí povídat? Prý tu byla moje sestra, ale to si nepamatuju. Vás ano."

Mluvil tiše, ale docela jasně. Harding se uvnitř mírně zachvěl, když si vzpomněl, jak Remington vypadal při jeho první návštěvě.

Stále byl vyhublý a bledý a vlasy měl prořídlé. Ale kdyby ho znovu oblékli do elegantního obleku a poslali do Los Angeles, jeho kolegové by si nejspíš řekli, že je jen trochu přepracovaný.

„Vypadáte dobře. Evane."

„Určitě ne nejlíp, vzhledem k prostředí." Ve tváři se mu pohnul sval. „Já sem nepatřím. To moji právní zástupci to zpackali. Ale o to jsem se postaral. Pitomí, neschopní bastardi. Všechny jsem vyhodil. Příští týden dostanu nové a brzo budu volný."

„Ach tak, chápu."

„Já myslím, že ano." Remington se naklonil kupředu, pak mrkl na bezpečnostní kamery. „Myslím, že chápete dobře. Chránil jsem jen to, co mi patřilo." Oči teď upíral na Hardinga a pod bezbarvým povrchem jako by plulo něco temného.

„Byl jsem zrazen a využit. Sem patří ti, co stáli proti mně. Ne já."

Harding se nedokázal odvrátit, nemohl prolomit ten oční kontakt. „Vaše exmanželka?"

„Moje manželka,“ opravil ho Remington a pak šeptem dodal: „Dokud nás smrt nerozdělí. Povězte jí, že na ni myslím, až ji uvidíte, ano?“

„Prosím?“

„Nemůžete dokončit, co jste začal, a dosáhnout toho, co chcete, aniž byste se s ní a s těmi ostatními setkal. Přemýšlel jsem o tom.“ Remington pomalu přikývl a jeho oči, bledé jako voda, se vpíjely do Hardinga. „Mám tady hodně času na přemýšlení. Potřebuju, aby jí někdo připomněl, že jsem nezapomněl. Aby jim všem někdo ukázal, že mě nemůžou ignorovat. Agenta, jestli chcete.“

„Pane Remingtone. Evane. Já jsem reportér. Spisovatel.“

„Já vím, kdo jste. A vím, o co vám jde. O slávu, jmění, uznání. O respekt. Ale já vám to můžu zajistit. Postavil jsem kariéru na tom, že jsem to zajišťoval pro jiné. Vy se chcete stát hvězdou, Jonathane, a já vyrábím hvězdy.“

Za jeho očima se opět něco pohnulo – jako žraloci v hluboké vodě. Harding se zachvěl, ale oči neodvrátil. Na těle ucítil chlad a zároveň ho cosi vtahovalo dovnitř. Dech se mu krátil a na prsou cítil hrozný tlak.

„Já se chystám psát knihu.“

„Ano, ano. Důležitou knihu. Vypovíte ten příběh, jak se patří. A ukončíte ho, jak má být. Chci, aby je stihl trest.“ Volnou rukou sáhl po Hardingovi a sevřel jeho ochablé prsty. „Chci je vidět mrtvé.“

Ve vzduchu něco luplo a začoudilo a strážný vyskočil na nohy. „Žádný kontakt.“

„Nestrpíš čarodějnici mezi živými,“ pronesl Harding otupěle a na Remingtonově tváři se usadil břitký úsměv.

„Žádný fyzický kontakt,“ nařídil strážný a přistoupil ke stolu. Ale Remington už ruku odtáhl.

„Omlouvám se.“ Svěsil hlavu a podíval se stranou. „Zapomněl jsem. Chtěl jsem mu jen potřást rukou. Chodí za mnou na návštěvy a povídá si se mnou.“

„Právě jsme se loučili.“ Vlastní hlas zněl Hardingovi jako vzdálené kňučení. „Odjíždím a nějaký čas se neukážu.

Už musím jít.“ Nejistě vstal a ve spáncích ho rozbolela hlava.

Remington naposledy zvedl oči. „Ještě vás uvidím.“

„Samozřejmě.“

Pacient se nechal vyvést. Se svěšenou hlavou se poslušně vrátil do své cely. Ale v jeho srdci vykvetl ohavný květ černé radosti. Pochopil, že i šílenství má svou moc.

Při cestě trajektem na ostrov Tří sester si Harding na poslední návštěvu Remingtona stěží dokázal vzpomenout. Rozčilovalo ho to a začal se obávat, že onemocněl. Paměť na detaily byla jedna z jeho největších předností. A najednou mu sotva osm hodin stará událost připadala jako rozmazaná scéna za zamlženým sklem.

Nemohl si vzpomenout, o čem mluvili, kromě toho, že ho náhle zasáhla prudká bolest hlavy. Bylo mu tak špatně, že se musel natáhnout na předním sedadle auta a počkat, až mrazení, bolest a nevolnost poleví, než se odvážil odjet.

I teď se jen při té vzpomínce zachvěl. Jeho stavu nijak nepomáhala cesta po rozbouřeném moři a pichlavý déšť Musel se schovat do auta a nasucho spolknout pár tablet na nevolnost.

Děsil se toho, že bude muset proběhnout deštěm a zvracet do vysokých vln.

Bránil se lak, že zase ležel natažený na sedadle a zhluboka dýchal. Začal odpočítávat minuty do přistání na pevné zemi.

Asi musel na chvíli usnout.

Zdálo se mu o hadech pod kůží a ledovém chladu, který tam zanechali.

O ženě s modrýma očima a dlouhými světlými vlasy, jak křičí a prosí, když. ji znova a znova bije holí.

Už ztichla. Ztichla. Plémě Satanovo.

Zdálo se mu o modravém blesku, který mu jako šíp sjel z oblohy přímo do srdce.

O hrůze, o pomstě a nenávisti.

O krásné ženě v bílých šatech, jak pláče schoulená na mramorové podlaze.

O lese za nového měsíce, kde držel nůž na jejím bílém hrdle. A když tentokrát prudce řízl a její krev ho zalila, svět vybuchl. Nebe se prolomilo a moře se otevřelo jako obrovská ústa, která pohltila všechny, kdo stáli proti němu.

Probudil se ve chvíli, kdy se mu ze staženého hrdla dral jekot, a přitom po sobě plácal rukama, jako by chtěl zabít to, co mu lezlo pod kůží. Pak dlouho vyděšeně zíral do zpětného zrcátka.

Díval se na sebe očima, které nebyly jeho, očima bledýma jak voda.

Pak trajekt houkáním oznámil příjezd na ostrov Tří sester. A oči, které teď viděl v zrcátku, když si z tváře otíral pot, byly zarudlé, propadlé, ale jeho.

Jen na něj něco leze, ujišťoval se. Je přepracovaný a moc cestoval. Často překračoval časové zóny. Jeden dva dny bude muset odpočívat, než se zase dá dohromady.

S tou povzbudivou myšlenkou si zapnul pás a nastartoval motor. Pak sjel po rampě z trajektu na ostrov Tří sester.

Bouře se změnila ve vichřici. Trvala už druhý den, když se Mac konečně vytrhl z práce a rozhlédl kolem. Dorazila další zásilka knih a nějaké součástky do jeho přístrojů. Právě měl na malém kuchyňském stole rozložené kousky jednoho senzoru. Na lince stál porouchaný monitor s vyhřezlými vnitřnostmi.

Stále tam byla cítit vejce, která ráno připálil, a připustil, že je vůbec neměl dělat, když v mysli bloudil jinde.

Taky rozbil skleničku a na patě měl řeznou ránu, protože ho něco zaujalo dřív, než střepy stačil uklidit.

Proměnil domek v laboratoř, což mu vyhovovalo. Ale bez pomocného laboranta, který by po něm uklízel, ho proměnil v kalamitu.

Kalamitní prostředí mu při práci nevadilo, ale rozhodně nevyhovovalo pro trvalé bydlení.

Pokud se do domku nevejde on sám a jeho pracovní prostředky, sotva by se tam vešla i….

Ripley, doplnil rychle. Ještě nedokázal používat výraz „manželka“ i kdyby jen v myšlenkách.

Ne že by se s ní nechtěl oženit. Nebo že by pochyboval o tom, že si ona vezme jeho. V tomhle směruji udolá, dokud nekývne. Jeho trpělivost se mohla vždycky směle rovnat její tvrdohlavosti.

Ale pěkně popořadě.

Když se chlap hodlá usadit, musí si najít vhodný domov. Třebaže měl žlutý domek rád, k tomuhle vhodný nebyl. A Mac pochyboval, že by ho Mia chtěla prodat.

Vstal a nejenže se mu podařilo šlápnout na šroubek, trefil se dokonce do pořezané paty. Chvíli vynalézavě klel a poskakoval, jak se snažil najít boty, které myslel, že si už obul.

Jeden pár ležel na prahu do ložnice, kde na něj zákeřně čekal, aby zakopl.

Zvedl boty, zadíval se clo místnosti a škubl sebou.

Obyčejně nežil jako čuně. Fajn, připustil, obyčejně *neměl v úmyslu* žil jako čuně. Ale stávalo se to.

Zapomněl na boly a vyhrnul si rukávy. Uklidí ložnici. Fyzická práce mu aspoň pročistí hlavu. Musí přemýšlet o novém domě.

Měl by být dost velký, aby jeho laboratorní vybavení nikomu nepřekáželo. Potřeboval by i pracovnu.

Nebyl si docela jistý, kdy naposledy měnil povlečení, ale rozhodl se ho raději stáhnout.

Bylo by fajn, kdyby zbylo i místo na činky a jiné cvičební nářadí. Ripley by jistě stála o vlastní pokoj, uvažoval a začal sbírat ponožky, trika a spodní prádlo. Místo, kam by se schovala, až ji bude dohánět k šílenství.

Jeho matka tomu svému říkala zašívárna, vzpomněl si a rozhodl se zavolat domů.

Odnesl prádlo do malé místnosti vedle kuchyně, jen těsně minul stejný šroubek a nastrkal všechno do pračky. Přidal prášek a nařídil si sepsat seznam nutných potřeb pro domácnost. Vydal se hledat nějaký notes a zapomněl pračku zapnout.

Nejméně tři ložnice, uvažoval. Radši čtyři.

A mělo by to být blízko u vody. Na ostrově to sice bylo k moři všude blízko, ale Ripley byla zvyklá žít přímo na pláži, takže…

„Booku, ty idiote! Vždyť jsi to měl přímo před nosem. Poznals to místo na první pohled."

Běžel k telefonu a zavolal na informace o meziměstských hovorech. „New York City," diktoval operátorovi. „Prosil bych číslo na firmu Logan Enterprises."

O hodinu později si na oslavu prvního kroku k vlastnictví domu zopakoval fakta. Thaddeus Logan neskákal radosti, ale ani jeho nabídku hned neodmítl.

A vůbec neškodilo, že se Mac seznámil se Samovým otcem. Známost známých se hodí, pomyslel si a pak se rozhodl zajít do kavárny pěšky, než by riskoval jízdu po ledovce.

Měl z rozhovoru dobrý pocit a taky jistotu, že Logan bude vyjednávat. Což Macovi připomnělo, že by se v té věci měl poradit s otcem. Jednu věc věděl jistě – když o něco moc stojíte, druhá strana se vás pokusí oškubat.

Bude muset zjistit ceny nemovitostí v oblasti. Začal se plácat po kapsách, jestli nenajde lístek, kam by si to poznamenal.

Ne že by mu tolik záleželo na penězích, ale šlo o princip. Kdyby se nechal napálit, Ripley by to jistě mrzelo a celá věc by nezačala dobře.

Hned zítra, slíbil si, tam zajede a znovu si prohlédne jejich budoucí majetek.

Šel dál, nadšený touhle představou, zatímco ho ledový sníh bičoval do tváře.

Jen se na něj podívejte, pomyslela si Ripley. Prochází se v takové smršti, když by vůbec nemusel. Nekouká se na cestu a vykračuje si, jako by byl slunný letní den.

Ten chlap vážně potřebuje opatrovníka.

Asi to bude muset vzít na sebe.

Chtěla mu jít naproti, ale pak posoudila vzdálenost a zůstala stát. Nechala ho, aby do ní přímo vrazil.

„Ježíši.“ Protože se zapřela, ale on to nečekal, podklouzly mu nohy. Reflexivně po ní chňapl a tak klouzali oba najednou. „Promiň.“

Ale Ripley se smála a žďuchanec loktem byl přátelský. „Kolikrát za den v průměru vrazíš do zdi?“

„Ani to nepočítám. Je to hrozné. Páni, tobě to sluší.“ Chytil ji znova, ale už klidnou rukou. Zvedl ji na špičky a dlouze, vřele ji políbil.

V těle se jí rozhostilo sladké teplo. „Jsem spíš mokrá a ledová. Mám rudý nos a nohy jako rampouch. Právě jsme se Zackem strávili děsnou hodinu na pobřežní silnici. Někde spadlo vedení, jinde auta do příkopu a taky strom na dílnu Eda Suttera.“

„To je slušná práce.“

„Nic veselýho. Ale nejhůř to asi bude foukat zítra,“ řekla a jako každý ostrovan celá staletí pohlédla na nebe a moře. Obojí bylo jako z ocele. „Po tyhle vichřici budeme ještě hodně dlouho uklízet. Co vlastně děláš venku? Nejde ti elektřina?“

„Když jsem odcházel, šla. Chtěl jsem si někde dát slušnou kávu.“ Zadíval se, odkud přišla a kam měla namířeno. „Jdeš mě zkontrolovat?“

„Je moje práce dohlížet na blaho spoluobčanů na tomhle našem skalisku.“

„To je hezké, zástupkyně, tak co kdybych vás pozval na kávu?“

„Hodila by se a teple suché místo na deset minut taky.“

Vzal ji za ruku a vydali se proti větru na Hlavní ulici. „Co kdybych taky koupil nějakou polévku na doma? Mohli bychom pak u mě povečeřet.“

„Je malá šance, že ti přes noc půjde elektřina. My máme doma generátor. Nechceš si radši sbalit pár věcí a přespat u nás?“

„A bude Nell vařit?“

„A je tráva zelená?“

„Tak to jdu.“ Přidržel jí dveře.

Jako když mávneš proutkem, Lulu vystrčila hlavu zpoza jedné police. „Já věděla, že to bude párek nějakých šílenců. Rozumný lidi teď totiž sedej doma a nadávaj na počasí.“

„A proč ne ty?“ zeptala se Ripley.

„Protože se tady vždycky najde dost cvoků, kvůli kterým musí zůstat otevřeno. Pár jich je taky nahoře.“

„Tam právě jdeme. Nell nešla domů?“

„Ještě ne. Mia ji posílala, ale že prý nemá smysl, aby sem Peg chodila, když je tady ona. Ale zavíráme dřív, asi za hodinku.“

„To je dobré vědět.“

Ripley si stáhla mokrou čepici a vyrazila do schodů. „Uděláš pro mě něco?“ zeptala se Maca. „Jistě.“

„Mohl by ses tady zdržet a dohlídnout, aby se Nell dostala v pořádku domů?“

„Rád.“

„Díky. O starost míň. Dám vědět Zackovi, že je to vyřešený.“

„A já ji poprosím, aby se mnou zašla do domku pro moje věci.“

Ripley se ušklíbla. „Ty jsi ale vychytralý, co?“

„Lidi to říkají.“ Ruku v ruce vešli do kavárny.

„Právě volal Zack,“ řekla jim Nell. „To byl ale den, co?“

„Tak už to tady chodí. Dala bys mi dvě velké kávy s sebou? Jednu mu zanesu. A platí to tady ten,“ ukázala palcem na Maca.

„Pro mě taky jednu velkou, ale tady. A… je to jablečný koláč?“

„Je. Chceš kousek teplého?“

„No jo.“

Ripley se opřela o pult a ležérně se rozhlédla. „Měla bych ti říct, že jsem Maca a jeho apetýt pozvala dneska na večeři a přespání.“

„Bude pečené kuře.“

Mac se rozzářil. „Domácí pečené kuře?“

Nell se zasmála a uzavřela kávy víčkem. „Tobě stačí málo.“

Ripley se zhoupla tělem směrem ke stolkům. „Kdopak je ten chlapík, co tam sedí sám?“ zeptala se Nell. „Hnědý svetr, městské boty.“

„Nevím. Je tady poprvé. Mám dojem, že bydlí v hotelu. Přišel asi před půlhodinou.“

„Dostala jsi z něj něco?“

Nell ukrojila Macovi velký kus koláče. „Prohodili jsme jen pár přátelských vět. Přijel trajektem před pár dny. Poznává severovýchod. Lidi sem přece jezdí často, Rip.“

„Na uhlazeného měšťáka je dost divná doba. Žádná obchodní konference se v hotelu nepořádá. To nic.“ Vzala si kelímky, které Nell postavila na pult. „Díky. Uvidíme se pak,“ řekla Macovi a vyhnula by se polibku, kdyby neměla plné ruce.

„Dávej lam venku pozor.“ Vytáhl jí z kapsy čepici a nasadil na její hlavu.

Harding sledoval výjev přes okraj novin, které si koupil v hotelu. Podle informací, co měl, ihned poznal Ripley Toddovou. Stejně jako předtím Nell. Ale nechápal svoji reakci na ně.

Čekal vzrušené očekávání, že se mu tak hezky představují hráči na jevišti, Místo toho pokaždé dostával záchvaty. Jakmile vystoupal po schodech do kavárny a uviděl za pultem Nell, zmocnil se ho jakýsi divý vztek.

Byl nucen poodejít a schovat se mezi regály s knihami, dokud se zase neovládl. Potil se přitom jako šílený. A představoval si, že rukama svírá její hrdlo.

Ta násilnická představa ho málem donutila odejít. Ale pak se mu stejně náhle ulevilo. Vzpomněl si na svůj cíl.

Příběh a kniha. Sláva a bohatství.

Nakonec byl schopen přistoupit k pultu a objednat si jídlo s obvyklým klidem. Jeden nebo dva dny je chtěl zpovzdálí pozorovat, než se odváží požádat o rozhovor.

Nějaký čas už ztratil. Prvních dvacet čtyři hodin na ostrově ho něco skolilo. Nemohl nic jiného, než ležet v posteli a vypotit se za živých a nepříjemných snů.

Ale to odpoledne se cítil líp. Téměř sám sebou.

Jen se ještě trochu chvěl, to se nedalo popřít. Snad mu pomůže dobré jídlo a cvičení.

Polévka mu rozhodně uklidnila žaludek aspoň do chvíle, než vešla ta bruneta.

Pak se nevolnost vrátila. Hlavobol i nevysvětlitelná zuřivost. Zažil podivnou představu, jak na něho míří zbraní, křičí a on po ní touží skočit a rozbít jí tvář pěstmi.

Rychle na to následovala další, kdy se ta žena nad ním vznášela v bouři. Vlasy ozářené jakýmsi světlem jí vlály a v rukou svírala stříbrný meč.

Ještěže pak odešla z kavárny a tu divnou náladu odnesla s sebou.

I tak se mu ruka chvěla, když se znovu chopil polévkové lžíce.

Ripley zanesla kávu Zackovi a popíjela svou, zatímco telefonoval. Přecházela kolem a poslouchala, jak někoho ujišťuje, že za bouře mají pohotovost a o lékaře je postaráno.

To museli být noví rezidenti, napadlo ji. Možná Carterovi, kteří se na ostrov přistěhovali v září. Nikdo jiný by nemohl panikařit kvůli zimní bouři na Třech sestrách.

„Justine Carterová,“ potvrdil Zack, když zavěsil. „Ta bouře jí nahání husí kůži.“

„Buď si zvykne, nebo ji to před příští zimou vyžene zpátky na pevninu. Hele, pozvala jsem dneska Maca k nám. Nejspíš to shodí elektřinu.“

„Dobrý nápad.“

„A poprosila jsem ho, aby se zdržel v kavárně a dohlédl na Nell.“

„Ten je ještě lepší. Díky. Děje se něco?“

„Možná mě taky rozčiluje ta bouřka. Nějak mě znervóznil jeden chlápek v kavárně. Nevím proč. Z města. Nové boty, manikúra, drahé oblečení. Hodně přes čtyřicet. Dobře stavěný, ale jakoby nemocný. Bledý a potil se.“

„Touhle dobou řádí chřipka.“

„No jo. Myslela jsem, že se stavím v hotelu a přeptám se na něj.“

Věřil Ripleyiným instinktům, a tak ukázal na telefon. „Zavolej tam a ušetříš si vycházku v tomhle počasí.“

„Ne, osobně z nich vytáhnu víc. Mám z něj svrbění, Zacku,“ přiznala se. „Jen tam tak seděl, jedl a četl noviny, ale něco mi na něm nesedělo. Chci si ho prověřit.“

„Fajn. Dej mi pak vědět.“

16

Přesně naplánovaná procedura po předchozích propočtech a hypotézách to byly jeho pracovní metody. Věda, i když mimo hlavní proud, pro něj představovala bezpečně známé pole. A kromě cesty za poznáním i jistou útěchu.

Poprvé, co se na tu cestu vydal, pocítil Mac nejistotu.

Nikdy mu nevadilo riziko, protože bez něj se ničeho hodnotného nedalo dosáhnout. Ale teď ho každý nový krok vedl dál po podivné fascinující stezce, na které už nebyl sám.

„Jsi si jistá, že do toho chceš jít?“

Nell zvedla oči, protože Mac se právě skláněl nad její hlavou. „Jsem.“

„Já jen, aby ses necítila povinná to dělat.“ Připevnil na ni další elektrodu. „Chovat se zdvořile kvůli jednomu bláznovi. Klidně mě s tím pošli do háje.“

„Macu. Já tě nepovažuju za blázna a nedělám to ze zdvořilosti, ale ze zájmu.“

„To je dobře.“ Obešel pohovku, na které ležela, a zadíval se na ni. Jak už jí jednou řekl, celá zářila. A také cítil, že je velmi otevřená. „Budeme postupovat pomalu a opatrně. Ale kdykoli bys toho chtěla nechat, stačí říct.“

„Rozumím.“ Ukázala svoje dolíčky. „A přestaň si o mě dělat starosti.“

„Nejde jen o tebe.“ Když na něj tázavě pohlédla, prohrábl si vlasy. „Všechno co teď dělám, a někdy i nedělám, zasahuje Ripley. Nechápu to, není to moc logické, ale je to tak.“

„Jste spojení,“ řekla Nell tiše. „A já taky. Nikdo z nás neudělá nic, co by jí ublížilo.“ Dotkla se hřbetu jeho ruky.

„Ale oba asi uděláme pár věcí, které ji naštvou. S tím se musíme nějak vyrovnat.“

„Asi ano. Takže fajn…“ Nejistě máchl se dvěma elektrodami v rukou. „Potřeboval bych je dát… Víš, budeme zaznamenávat srdeční činnost, takže…“

Pohlédla na malé přísavky a pak zpět na jeho tvář. „Ach.“

„Jestli je ti to nepříjemné, tak to vynecháme.“

Zkoumala jeho výraz a pak usoudila, že víc než tomuhle zaraženému chlapíkovi věří už jen svému muži. „Jdu do toho,“ řekla a rozepnula si blůzu.

Byl rychlý, přesný a jemný.

„A teď se co nejvíc uvolni. Změříme, co dělá srdce v klidovém stavu.“

Odvrátil se od ni k přístrojům, které si dovezl ze žlutého domku. Neměl to původně v úmyslu, ale když tam s ním Nell zašla, začala se vyptávat. Nejdřív mu položila pár zdvořilých otázek a pak i cílené, podrobnější dotazy.

Než si to některý z nich uvědomil, rozebírali fyzickou reakci na magii. Elektrické impulzy mozku, EKG a podobně a ona se uvolila podstoupit několik testů.

„Tak kde ses naučila tak vařit?“

„To maminka. S ní mě to začalo bavit. Když jsme přišly o tatínka, vybudovala si vlastní cateringovou firmu.“

Nastavil přístroje a sledoval grafy. „Uvažovala jsi někdy o vlastní restauraci?“

„Tak trochu, ale nechci se omezovat provozem jednoho místa. Líbí se mi u Mii a pak práce na volné noze. Ale pár nápadů bych měla. Myslím, že bychom se mohly… Ona by mohla podnik rozšířit,“ opravila se. „V sezóně o sezení venku. Nebo o klub pro kuchařky. Promluvím s ní, až to budu mít víc promyšlené.“

„Jsi dobrá obchodnice.“

„To rozhodně.“ Řekla to docela hrdě. „Řídila jsem i mamčinu firmu. Ráda organizuju.“

„A tvoříš. Tvoje vaření je tvorba.“

Znovu ukázala dolíčky ve tvářích. „Je hezké, že to říkáš.“

„Je to dar, stejně jako tvoje magie.“ Její životní funkce se jevily klidné a stálé. Zkontroloval svodku EKG a rychle si něco zapsal do laptopu.

„Napadlo mě, kdy jsi ji v sobě objevila. Vypadá to, že Mia se s tím vědomím už narodila.“

„Ano. Mluvily jsme o tom.“

„A Ripley?“

„Ta o tom moc nemluví, ale bude to podobné. Cítila to odjakživa.“

Jako břemeno? napadlo ho. Taky odjakživa? „A co ty?“

„Pro mě je to objev a proces učení. Jako malé se mi zdály sny o tomhle místě, o lidech, které potkám. Ale nikdy jsem v nich neviděla předvídání nebo věštbu. Pak s Evanem…“ Napjala a poté cíleně uvolnila paže. „Zapomněla jsem na ně nebo je odblokovala. Když jsem odešla, myslela jsem jen na to, jak z toho vyváznout. Ale sny se začaly vracet.“

„Neděsily tě?“

„Ne, vůbec ne. Přinášely nejdřív útěchu a nakonec touhu. Až jsem jednoho dne uviděla ten obraz – maják na útesech, Miin dům - a věděla jsem, kde chci být. Bylo to jako… místo určení. Chápeš, jaké to je poznat, kam opravdu patříš?“

Pomyslel na dům blízko jeskyně. „Ano. Docela přesně.“

„Pak víš, že je to úleva, ale i vzrušující pocit. Když jsem v červnu přijížděla na trajektu a zahlédla ostrov Tří sester, pomyslela jsem si: To je ono. *Konečně.* Tam bych mohla patřit.“

„Poznala jsi ho.“

„Částečně. Druhá půlka po něm prostě zatoužila. Pak jsem potkala Miu a všechno začalo.“

Neustále ji monitoroval a polovinou mozku propočítával změny, stoupání a propady energie. „Řekla bys, že tě učila?“

„Ano, i když ona tvrdí, že mi to jen připomněla.“ Nell natočila hlavu, aby na Maca dohlédla. Jak odtažitý se zdál, uvědomila si. Klidný a soustředěný. A přece měl tak milý a přátelský hlas. „Když mi poprvé pomohla kouzlit, pohnula jsem vzduchem.“

„Jaký to byl pocit?“

„Skvělý, vzrušující. Ale taky známý.“

„Mohla bys to zkusit teď?“

„Teď?“

„Jestli ti to nevadí. Nic velkého. Nechci, aby sis tu rozházela nábytek. Jen malý poryv pro moje údaje.“

„Ty jsi vážně zajímavý muž. Macu.“

„Prosím?“

„Jen malý poryv pro mé údaje,“ zakuckala se. „Není divu, že je do tebe Ripley cvok.“

„Co?“

„Tak dobrá. Malý poryv větru, jen pohyb odsud tam, aby ten milý člověk viděl, co dávno znám.“

Ještě než to začalo, hodnoty vzrostly. Jako když se valí vlna, pomyslel si Mac, zrychlení tepu i mozkové činnosti.

A pak poskočily znovu, jak se vzduch, no vážně!, pohnul.

„Úžasné! Koukni se na to! Já to věděl. To není jen mozková aktivita. Je to jako rozpínání, téměř výhradně v pravé hemisféře. Tvořivost, imaginace. Moc hezké.“

Nell se zakuckala smíchy a vzduch zase uklidnila. Doktor Booke přece jen není tak chladný. „Tak tohle jsi chtěl zjistit?“

„Potvrzuje se tím jedna moje teorie. Mohla bys teď zkusit něco jiného? Něco složitějšího. Ne že by tohle bylo málo,“ dodal rychle. „Ale něco, co vyžaduje větší úsilí.“

„Větší odpich?“

„Přesně tak.“

„Počkej.“ Přemýšlivě našpulila rty. Protože ho chtěla překvapit, pronesla zaříkávání jen v duchu, a vyvolala vjemy zároveň udivující i milé.

Tentokrát se vlna přivalila rychleji. Jehla EKG začala divoce kmitat. Pokoj se náhle naplnil hudbou – harfy, flétny, dudy – a také duhovými barvami a něžnou jarní vůní.

Mac nestíhal pozorovat změny. Horlivě zjišťoval, zda všechno zaznamenává, jestli běží kamera a monitory, málem začal tančit kolem kardiografu.

„Líbí se ti to?“ zeptala se Nell hravě.

„To je kruci nádhera! Promiň, omlouvám se. Můžeš to ještě chvíli nechat běžet?“ poprosil a kontroloval energetický senzor. „Je to fakt moc pěkné.“

„Nemůžu se dočkat jara.“

„Já taky ne, zvlášť po těch posledních dvou dnech. Dech se zrychlil, ale ne moc. Srdce bije silně, ale klidně. Fyzická námaha se jeví minimální. Hmm, tep už se vrátil do normálu. Zklidnilo ji použití síly, nebo výsledek?“

„Výsledek,“ odpověděla Nell.

Mac zamrkal a zadíval se na ni. „Co?“

„Mluvil sis pro sebe, ale myslím, že znám odpověď.“ Zasmála se, když Diego přiběhl do místnosti a začal se natahovat po její duze. „Je to uklidňující kouzlo. Uvolňuje mě.“

„Ano?“ Se zájmem usedl na zem vedle ní, zatímco v pokoji dál zněly harfy. „Takže se dá říct, že tvoje tělo reaguje na povahu kouzla?“

„Přesně tak.“

„Například tu noc na mýtině to bylo silnější a dejme tomu dráždivější, protože jsi přivolala jiné kouzlo a protože jste vy tři byly pohromadě?“

„Vždycky je to silnější, když jsme spolu. To se cítím, jako bych mohla pohnout horou. A pak zůstanu ještě hodiny nabitá energií.“

Vzpomněl si, jak Ripley využila svoji energii, a musel si odkašlat. „Fajn. A jak dokážeš udržet tohle kouzlo, když tě rozptyluju konverzací?“

Zatvářila se bezradně. „Na to jsem nikdy nepomyslela. To bylo chytré. Nevěděla jsem, že mě rozptyluješ. Tak

počkej… Je to prostě tady?“ navrhla odpověď. „Ne, to není docela přesné. Je to spíš, jako když dokážeš dělat dvě různé věci najednou.“

„Jako plácat se po hlavě a hladit na břiše?“

„Ne,“ řekla. „Spíš jako… péct kuře a prostírat stůl. Dokážeš pohlídat, aby se maso nespálilo, ale snadno zvládneš i to druhé.“

„Kolik je devětkrát šest?“

„Padesát čtyři. Ano, chápu, levá mozková hemisféra. Ale mně jdou počty dobře.“

„Odříkej abecedu pozpátku.“

Po chvilce soustředění začala, dvakrát se spletla, vrátila, zaváhala, ale hudba a barvy nezakolísaly. „Jsi lechtivá?“

Zatvářila se podezřívavě. „Proč?“

„Chci zkusit tělesné rozptylování.“ Stiskl ji nad kolenem, až vyjekla a nadskočila, ale v tu chvíli vešli Zack a Ripley. „Co se tady kruci děje?“

Mac zaslechl Ripleyin hlas, trhl sebou a proklel se, že si nehlídal čas. Pak si uvědomil, že má stále ruku na Nellině koleni a že její muž je ozbrojený, a tak rychle ucukl.

„Hm“.

„Vypadá to,“ ozval se Zack a mrkl na svou ženu, „že si tady tenhle chlápek užívá s mou manželkou.“ Protože s ním do domu vešla Lucy, sehnul se, aby ji podrbal na hlavě, zatímco větřila a vrtěla ocasem. „Myslím, že s ním půjdu ven a nakopu mu zadek.“

„Postav se do fronty,“ řekla Ripley a připomněla tím Macovi, že je taky ozbrojená.

„Já, no… Nell souhlasila, že se zúčastní několika pokusů,“ začal.

„To není tak docela pravda,“ opravila ho Nell a podařilo se jí vyhnat Macovi všechnu krev z tváře. Jeho omráčený výraz ji hlasitě rozesmál. „Já jsem se *dobrovolně* nabídla.“

„Mohla bys vypnout tu zábavnou vložku tvého vystoupení?“ řekla Ripley chladně.

„Dobře.“ Nell ukončila kouzlo a na chvíli zavládlo naprosté ticho.

„Takže…“ Zack si začal svlékat bundu. „Copak je k večeři?“

„Můžeš mi s ní pomoct,“ prohodila Nell zvesela. „Jen co budu odpojená tady od toho.“

„Á, promiň. Dovol, abych…“ Mac se začal natahovat k elektrodám v jejím výstřihu, ale pak ucukl, jako by se popálil. „Nikdo z nich mě přitom nestřeli do zad, že ne?“ zeptal se Nell.

„Zack určitě ne, jen tě tak zlobil.“

„Toho se taky nebojím.“ Co nejjemněji ji odpojil a diskrétně se díval stranou, když si zapínala blůzu.

„To byla legrace,“ řekla Nell a vstala. „Ale poučná. Zacku, co kdybys mi šel pomoct do kuchyně? Hned teď.“

„Dobře, dobře, ale nerad přicházím o zábavu,“ stěžoval si, když ho táhla pryč.

„Fajn, Booku, co kdybys mi zkusil říct, proč tě nemám praštit.“

„Protože násilí není rozumné řešení.“

V odpověď Ripley jen ostře a nebezpečně zavrčela. Přestal se zabývat odpojováním přístrojů a obrátil se k ní. „Dobrá, vidím, že jsi kvůli pár věcem naštvaná, tak něco vyberu. Mezi mnou a Nell k ničemu nedošlo, bylo to čistě profesionální.“

„Hochu, kdybych si myslela něco jiného, už se dávno svíjíš na zemi.“

„Fajn.“ Sundal si brýle, aby na ni lépe viděl a aby o ně nepřišel, kdyby mu jednu vrazila. „Zlobíš se, protože jsem přivezl přístroje a testoval Nell.“

„Bingo! Pozvala jsem tě do svého domu, ale tohle není žádná laboratoř.“

„Je to taky Nellin domov,“ podotkl. „Nic bych sem netahal, kdyby nesouhlasila.“

„Ukecal jsi ji.“

„To umím, když musím," řekl klidně. „Ale nemusel jsem. Ve skutečnosti ji to zajímalo. Ona se hledá a tohle k tomu patří. Je mi líto, že tě to rozčiluje, a taky jsem se toho bál. A kdybych si víc hlídal čas, měl bych to odpojené, než bys dorazila domů."

„Takže bys to přede mnou schoval? To je hezký."

Už cítil i vlastní rozčilení. „S tebou se nedá vyhrát, zástupkyně. Nikdy jsem svoji práci neschovával a nedělal bych to ani teď. Jen bych se snažil respektovat tvoje pocity, jako to dělám od začátku."

„Tak proč…"

Přerušil ji zvednutím prstu. „Tohle je moje práce a musíš se s tím vyrovnat. Ale je to taky tvůj domov a rozčiluje tě, že jsem tady za těchto podmínek. Za to se omlouvám. Do čtvrt hodiny to budu mít sbalené a vypadnu. Řeknu Nell, aby se mnou na tu večeři nepočítala."

„Nech si ty pitomosti."

„Víš, Rip, ty pořád bojuješ, bojuješ, až nevyhraje nikdo."

Když se otočil, aby sundal kameru ze stojanu, chytla se za vlasy a prudce zatáhla, aby jí bolest vyjasnila hlavu. „Možná ano. Neříkala jsem, že máš odejít."

„Tak co jsi chtěla?"

„Já nevím! Přijdu domů po tak hrozném dnu, jsem unavená a naštvaná a načapu tě tady, jak provádíš svoje pavědecké hokus pokusy s Nell, která nejen spolupracuje, ale ještě si to užívá. Chtěla jsem pivo a horkou sprchu, a ne hádku."

„Tomu rozumím. Můžu se jen omluvit za špatné načasování. Ale nic to nemění na tom, že tohle je moje práce."

„To ne." Ani na tom, uvědomila si provinile, že ho právě kvůli tomu setřela. A že to *očekával.*

Nejenže byla pěkná mrcha, ale taky předvídatelná mrcha. Jak ponižující.

„Něco jsi vynechal."

Zabalil kameru a zavřel laptop. „Co?"

„Chtěla bych vědět, proč ses nezeptal mě?“

„Nemohl jsem se zeptat, jestli ti testování Nell nevadí, protože jsi tu nebyla.“

„Myslím, proč jsi nechtěl testovat mě?“ Zarazil se při odpojování kabelů a pohlédl na ni. Ripley jen trhla rameny. „Je neslušné jít nejdřív za Nell, a ne za mnou.“

Jakmile si myslel, že ji má přečtenou, změnila chování. „A ty bys souhlasila?“

„To nevím,“ odfrkla si. „Možná. Aspoň bych o tom přemýšlela. Ale nezeptal ses.“

„Myslíš to vážně, nebo to jen zkoušíš otočit, abych vypadal jako pitomec?“

Nebylo pochyb, že i když se chvílemi choval jako blázen, jeho mozek dokázal proniknout každým bludem jako skalpel. „Ten pitomec je jenom bonus. Ale neměla jsem se do tebe tak pouštět. A navážet se do tvé práce. Je mi to líto.“

„A teď se dokonce omlouváš. Na to si musím sednout.“

„Nech toho, Booku.“ Ale přešla k němu a dotkla se jeho paže. „Co kdybys zašel pro pivo, a až si dám tu horkou sprchu, můžeš mi vysvětlit, na co všechny ty mašinky jsou. Třeba tě nechám je na mě použít.“

„To by šlo.“ Popadl ji za ruce, než stihla ucuknout. „Ale nejdřív jednu otázku. Proč to najednou dovolíš?“

„Protože, jak jsi říkal, je to tvoje práce a tvůj život. Když respektuju tebe, budu muset začít respektoval i to, co děláš.“

Žádné profesionální uznání mu nemohlo přinést tolik radosti jako takovéhle těžko vydobyté prohlášení. Přitiskl se k ní a vzal její tvář do dlaní. „Děkuju.“

„Není zač. Ale stejně jsi cvok.“

„Jasně.“ Když ji líbal, cítil, jak se její rty pod jeho protahují do úsměvu.

„Paranormální věda…“

„Aha, tak to se neshodnem hned na začátku,“ stěžovala si Ripley. „Protože pro mě je spojení paranormální a věda nesmysl.“

Seděla v tureckém sedu na posteli ve své ložnici, zatímco zapojoval přístroje.

„Kdysi byla za pavědu považovaná třeba astronomie. Kdyby se věda nepokoušela posunout hranice přijatelného a studovat nové možnosti, stagnovala by. Nic se nedovíme, pokud stojíme na místě.“

„Právě věda a vzdělání se podílely na tom, že se z magie stalo něco zavrženíhodného a pak opomíjeného.“

„Máš pravdu, ale přidej taky hloupost, netoleranci a strach. Ale jen věda a vzdělání to zase časem můžou zvrátit.“

„Naháněli nás, vraždili a s námi i mnoho jiných.“

Náhle jí v hlase zněly vztek i strach. „Nedokážeš to odpustit?“

„A ty bys dokázal?“ Neklidně trhla rameny. „Ale nebabrám se v tom. Jen se vyplatí pamatovat si, co se může stát, když lidi začnou ukazovat prstem.“

„Máš obavy, co by bylo, kdyby se cizí lidi začali moc zajímat?“

„O sebe se postarám. Stejně jako se sestry postaraly o sebe. Ale víš, kolik čarodějnic bylo v Salemu pověšeno? Žádná,“ odpověděla, než stihl něco říct. „Všechno to byly nevinné, bezmocné oběti.“

„Proto jsi policistka,“ pronesl, „abys mohla chránit nevinné a bezmocné, což se tehdy nestalo.“

Chtěla reagovat, ale pak jen sykla. „Člověk nemusí být superhrdina, aby udržel pořádek na Třech sestrách.“

„Ale o to tady nejde, že? Ty chráníš, Mia vzdělává a Nell pečuje. Každá jste si zvolila to nejlepší, abyste mohly hojit staré rány. Vyvážit je.“

„To je na mě trochu moc hluboké.“

Pohladil ji něžně po vlasech, než se sehnul, aby zapojil kabely.

To gesto a jeho prostá jemnost uvolnily každý sval v jejím těle.

„Byla jsi někdy hypnotizovaná?“

Ale tahle otázka ji zase napružila. „Ne. Proč?“

Ohlédl se na ni, jen jakoby mimoděk. „Chtěl bych to zkusit. Mám na to licenci.“

„Takovýhle šílenosti jsi s Nell nedělal.“

„Zapomenu na slovo *šílenosti*. Ne, s Nell jsem hypnózu nezkoušel. Nechtěl jsem to přehánět. Ale s tebou mám jiný vztah a chci věřit, že je v něm i víc důvěry. Neublížím ti.“

„To vím. Ale stejně to na mě asi nezabere.“

„To bych právě rád zjistil. Je to jednoduchý proces, založený na relaxaci, a je to bezpečné.“

„Já se nebojím…“

„Fajn. Tak se hezky polož.“

„Počkej.“ Panika jí stáhla hrdlo. „Proč nemůžeš dělat to samé, co s Nell dole před večeří?“

„Mohl bych. Ale chci zkusit pár nových testů, jestli souhlasíš. Třeba bych rád věděl, jestli tě tvůj dar dělá víc nebo míň přístupnou hypnóze. A kdyby ses do ní dostala, jestli bys i tak byla schopná demonstrovat svoje schopnosti.“

„A napadlo tě, že v tom stavu nemusím mít všechno pod kontrolou?“

Nepřítomně přikývl a tlačil ji zpět na postel. „Což by mohlo být zajímavé, viď?“

„Zajímavé. Vzpomeň si, jak Mia usmažila tvoje hračky, když byla trochu vytočená.“

„To bylo super. Ale neublížila mi,“ připomněl jí. „A ty to taky neuděláš. Teď tě připojím a vysvětlím ti, k čemu všechny přístroje slouží.“

„No jo.“

„Budeš si muset sundat svetr.“

Zadívala se na kameru a ušklíbla se. „A nepouštíte si pak tyhle pásky s tvýma šílenýma kolegama?“

„Jasně. Nic neopepří otravnou práci v laboratoři víc než nahrávka polonahé ženy.“ Políbil ji na čelo a začal

připevňovat první elektrodu. „Ale tuhle kazetu si schovám do soukromé sbírky.“

Pak jí vysvětlil postup stejně jako předtím Nell. Obvyklé otázky, sledování a záznam jejích životních funkcí. První výkyv se objevil, když ji požádal o menší kouzlo. Úzkost, uvědomil si. Nebylo jí úplně příjemné, když se své síle otvírala.

Ale poslechla a světlo v přilehlé koupelně začalo rychle blikat.

„Jako dítě jsem to dělala Zackovi, když se koupal,“ řekla. „Vytáčelo ho to.“

„Teď něco většího, namáhavějšího.“ Srdeční tep jí zrychlil víc než u Nell, všiml si. Ale mozková činnost zůstala na stejné úrovni.

Spojila dlaně a pozvedla ruce. Uviděl, jak jí v hrsti vznikla světelná koule a vystřelila ke stropu. Pak další a další. Když si všiml, jak jsou rozmístěny, zazubil se.

„To je baseballové hřiště. Infield, outfield, devět hráčů.“

„Odpal,“ řekla a vyslala k nadhazovači další světlo. „Tohle jsem taky dělala jako malá.“ A chybělo jí to, uvědomila si. „Když jsem nemohla usnout nebo se mi nechtělo. Zkusíme, jak se mu bude líbit fastball.“

Další světélko, menší a modravé, odlétlo od postu pálkaře. Ozvalo se lupnutí a pak odtamtud vylétl rychlý paprsek. „Jo! Zásah, pravá strana pole. Zkusíme triple.“

Mac zapomněl na přístroje, sedl si na postel a užasle sledoval jedno celé kolo.

„Hraj dál,“ pobídl ji pak. „Kolik ti bylo, když jsi poprvé rozeznala tyhle schopnosti?“

„Nevím, věděla jsem to vždycky. Double play, jen to sviští.“

„A hraješ někdy taky venku?“

„Jasně. Jsem super rohověj hráč, mám šikovný ruce. Ty?“

„Já ne. Jsem neohrabanej. Osmdesát čtyři děleno dvanácti.“

„Vystrajkuj ho! Tak tak. Děleno co? To je matyka. Tu nesnáším.“ Svraštila obočí. „Neřekls, že to bude kvíz.“

„Zkus to,“ požádal ji a vstal, aby zkontroloval přístroje.

„Dvanáctka je pitomá. A teď dlouhej míč, pěkně na stranu. Šest, je to šest, ne, počkej. Kruci. Sedm, sedmkrát dvě je čtrnáct, a přidej to k tomu. Sedm. Takže co?“

Pocítil vzrušení, ale dal znát jen pobavenost. „Trochu jsi namáhala levou hemisféru, ale kouzlo se nezměnilo.“

Abecedu pozpátku odříkala bleskově. Netušil, co to vypovídá o její mysli nebo osobnosti, ale hodnoty energie zůstaly vysoké a v rovině. „Fajn, teď to stopni.“

„Ale já mám dva hráče na pálce.“

„Dohrajem to později.“

„Ted už si fakt připadám jak ve škole,“ postěžovala si, ale znovu zvedla ruce a stáhla světélka dolů a nechala je zhasnout.

„Chci, aby ses zase uklidnila. Pomalu se nadechuj nosem a vydechuj ústy. Pomaličku a zhluboka.“

Měla chuť protestovat, že zkazil hru, a tak k němu zvedla oči. Jenže zahlédla to, co předtím Nell. Klid a chladnou sebekontrolu. „Jsem klidná dost.“

„Dýchej, Ripley. Počítej vdechy. Pomalu, zhluboka a klidně.“

Posadil se vedle ní na postel a prsty jí kontroloval pulz. „Uvolni prsty na nohou.“

„Co?“

„Prsty na nohou. Uvolni je a nech všechno napětí odplouvat.“

„Nejsem napjatá.“ Ale ucítila, jak jí poskočil pulz. „Jestli to má být předehra k hypnóze, tak to asi nezabere.“

„Tak nezabere.“ Díval se jí do tváře a přejel prsty do ohbí lokte, kde změřil tep, a zase zpátky na zápěstí. Pomalými, měkkými tahy. „Uvolni chodidla. Stála jsi na nich celý den. Pošli z nich napětí pryč. A teď z kotníků.“

Měl tak tichý, uklidňující hlas a jeho prsty na její kůži tvořily lehké, jemné spojení.

„Uvolni lýtka. Je to jako teplá voda, která stoupá tělem nahoru a odplavuje všechnu tenzi. Mysl se ti uvolňuje také. Nech si ji vyprázdnit. Teď uvolni kolena, stehna. Představ si měkké bílé pole. Nic na něm není. Oči nebolí, relaxují.“

Vytáhl zpod košile přívěsek ve tvaru hvězdy a řetěz si dvakrát ovinul kolem ruky. „Klidně dýchej, vydechuj napětí. Jsi tady v bezpečí. Můžeš si zdřímnout.“

„Neměl bys říct taky něco jako, že jsem ospalá?“

„Ššt. Dýchej. Soustřeď se na přívěsek.“

Tep jí zase poskočil, když jí ho zvedl před oči. „Ten je Miy.“

„Klid. Soustřeď se. Jsi v bezpečí. Víš, že mi můžeš věřit.“

Navlhčila si rty. „Stejně to nebude fungovat.“

„Přívěsek se houpá před tou bílou stěnou. Nic jiného nevidíš, nic jiného vidět nepotřebuješ. Nech svoji mysl čistou. Jen se na něj dívej. Poslouchej můj hlas. Nic jiného nepotřebuješ slyšet.“

Vedl ji postupně a jemně dolů, až se jí začala klížit víčka. Pak vklouzla do hlubiny.

„Subjekt je neobyčejně citlivý na hypnózu. Životní funkce jsou v normálu, hodnoty typické pro stav transu. Ripley, slyšíš mě?“

„Ano.“

„Pamatuj si, že jsi v bezpečí a že nemusíš dělat nic, co by ti bylo nepříjemné. Jestli budu chtít něco, co nechceš dělat, řekneš mi to. Rozumíš?“

„Ano.“

„Mohla bys pohnout vzduchem?“

„Ano.“

„Udělej to. Jen jemně.“

Zvedla ruce jako k objetí a vzduch se přes něj převalil jako měkká vlna. „Jak se při tom cítíš?“ zeptal se. „Neumím to vysvětlit. Šťastně a vystrašeně.“

„Čeho se bojíš?“

„Že to moc chci a že od toho moc čekám.“

„Ukonči kouzlo,“ nařídil. Nebylo fér klást jí takové otázky, uvědomil si. Nedala mu předem souhlas. „A co ta světla? Baseballová světýlka? Mohla bys je zase oživit?“

„Mám zakázané si hrát, když bych už měla spát,“ řekla a její hlas se mírně změnil. Byl mladší a šibalský. „Ale stejně si hraju.“

Zíral na ni, víc než. na světla, která vysílala ke stropu. „Subjekt se dostal do regrese, aniž o to byl požádán. Nejspíš to odstartovala hra z dětství.“

Vědec v něm by ten stav rád zkoumal, ale muž nemohl.

„Ripley, už nejsi malá. Chci, abys zůstala na tomto místě a v tomto čase.“

„S Miou byla legrace. Kdybych nemusela vyrůst, byly bysme pořád kamarádky,“ řekla smutně a našpulila pusu, zatímco si hrála se světýlky.

„Potřebuju tě tady a teď.“

Dlouze si povzdechla. „Ano, jsem tady.“

„Můžu se jednoho světla dotknout?“

„Neublíží ti. Nechci ti ublížit.“ Zavedla jedno ze světel dolů a nechala ho vznášet nad jeho dlaní.

Mohl se ho dotknout prstem, byla to dokonalá koule. „Je krásné. To, co je v tobě, je krásné.“

„Něco je temné.“ Když to řekla, její tělo se lukovitě prohnulo a světla zavířila v místnosti jako jasné hvězdy.

Mac se instinktivně sehnul. Světla začala divoce kroužit a krvavě zrudla.

„Ukonči kouzlo.“

„Něco tady je. Něco nás chce ulovit a pohltit.“ Vlasy se jí začaly kroutit do rozvířených loken. „Vrátilo se to. Třikrát silnější.“

„Ripley.“ Světla mu prolétala kolem tváře, jak k ní přispěchal. „Ukonči kouzlo. Chci, abys to skončila a vrátila se. Budu počítat od desíti.“

„Ona potřebuje, abys ji vedl.“

„Vrátím ji zpátky.“ Mac sevřel ramena, která už nepatřila Ripley. „Nemáš právo do ní vstupoval.“

„Ona mi patří a já patřím jí. Ukaž jí cestu. Ukaž jí *její* cestu. Nesmí jít po té mojí, nebo budeme ztraceni.“

„Ripley, soustřeď se na můj hlas. Na *můj* hlas.“ Vyžadovalo to velkou sebekontrolu, aby udržel hlas v klidu. Pevný a konejšivý. „Vrať se. Až dopočítám do jedné, probudíš se.“

„On přináší smrt. Baží po ní.“

„Nedočká se,“ vyštěkl Mac. „Deset, devět, osm. Pomalu se probouzíš. Sedm, šest. Budeš se cítit odpočatá a uvolněná. Pět, čtyři. Všechno si budeš pamatovat a budeš v bezpečí. Vrať se. Probuď se, Ripley. Tři, dva, jedna.“

Počítal a viděl, jak se vynořuje nejen k povrchu vědomí, ale i fyzicky. Víčka se jí zatřepotala, světla zmizela a místnost ztichla.

Ripley vydechla a polkla. „A kruci,“ vypravila ze sebe, ale to už ji zvedal z postele na klín a drtil v objetí.

17

Nechtěl se jí pustit a nepřestával se obviňovat, že tolik riskoval. Nic z toho, co dosud viděl, zažil a představil si, ho nevyděsilo, jako když se mu Ripley měnila před očima.

„Už je to dobré.“ Mladila a plácala ho po zádech. Když si uvědomila, že se oba chvějí, ovinula mu paže kolem krku a přitiskla ho blíž k sobě. „Jsem v pořádku.“

Zavrtěl hlavou a zabořil tvář do jejích vlasů. „Měl bych se zastřelit.“

Protože jemné konejšení nezabíralo, zkusila taktiku, která jí byla bližší. „Jak se vzchop, Booku,“ nařídila a strčila do něho. „Nikomu se nic nestalo, tak se neobviňuj.“

„Nechal jsem tě bezbrannou a otevřenou.“ Odtáhl se a ona viděla v jeho tváři strach i vztek. „Bolelo tě to, to jsem jasně viděl. A pak jsi byla pryč.“

„Ne, nebyla.“ Kvůli jeho reakci zatím neměla čas se vzpamatovat. Cítila, jak se jí ještě chvěje žaludek. Něco do ní vstoupilo. Ne, to není docela přesné, pomyslela si. Něco ji jen *překrylo.*

„Byla jsem tam,“ řekla pomalu, jak se snažila ujasnit si pocity. „Jen jakoby pod vodou. Nějako bych se topila nebo tak, ale spíš se vznášela ve vodě. Nebolelo to. Přišlo to jako šok a pak už bylo jen to plynutí.“

Svraštila obočí, jak o tom přemýšlela. „Ale určitě jsem O to nestála. Nelíbí se mi, když mě někdo odstrčí šíranou, aby si mohl říct svoje.“

„Jak ti je teď?“

„Fajn. Vlastně úplně skvěle. Přestaň mi měřit pulz doktore.“

„Nech mě to z tebe sundat.“ Ale když se pokoušel sbírat elektrody, chytila ho za zápěstí.

„Počkej. Co sis z toho vlastně vzal?“

„Ponaučení,“ skousl ta slova. „Že mám být opatrnější.“

„Ne. Mysli jako vědec. Jako na začátku. Měl bys být objektivní, nebo ne?“

„Kašlu na objektivnost.“

„No tak, Macu. Nemůžeme výsledky jen tak hodit z okna. Pověz. Zajímá mě to.“ Když se na ni zamračil, vzdychla si. „Teď už to není jen tvoje věc. Mám osobní zájem na tom, co se tady dělo.“

Měla pravdu. A proto se pokusil co nejvíc zklidnit. „Kolik si toho pamatuješ?“

„Všechno, aspoň myslím. Na chvíli jsem byla osmiletá holka. To bylo docela prima.“

„Upadla jsi do regrese, samovolně.“ Přitiskl si prsty ke spánkům. Chce to čistou hlavu, žádné emoce, nařizoval si. Musíš jí poskytnout nějaké odpovědi.

„Možná se to spustilo tou hrou,“ uvažoval. „Jestli chceš slyšet můj názor, možná ses vrátila do doby, která byla nekonfliktní. Podvědomě jsi chtěla zažít chvíle, kdy všechno bylo jednodušší a nemuselas o sobě pochybovat. Kdy sis svého daru užívala.“

„Jo a taky vylepšování Umění, jak bys asi řekl.“ Neklidně si procvičila ramena. „Ale pak povyrosteš a začneš přemýšlet o břemenu a následcích.“

Položil jí ruku na tvář. „Tohle všechno tě trápí?“

„No, teď už to jednoduché není, nebo ano? Deset let to tak nebylo.“

Neřekl nic a trpělivě ji pozoroval. Cítila, jak se jí slova derou na jazyk a pak se hráz protrhla. „Ve snech vídávám, co by se mohlo stát, kdybych zašla příliš daleko. Kdybych to v sobě nedržela a nebyla opatrná. A někdy mi to v těch snech dokonce dělá dobře. Je úžasné, že můžu, co chci a kdy chci. A kašlu na pravidla.“

„Ale tomu jsi nikdy nepodlehla,“ řekl tiše. „Radši jsi toho nechala docela.“

„Když Sam Logan opustil Miu, zničilo ji to. Pořád jsem si říkala, proč s tím něco neudělá? Proč se tomu

parchantovi nepomstí, nedonutí ho trpět stejně, jako trpí sama. A pomyslela jsem na to, co bych udělala já. Co bych mohla udělat. Že mně by nikdo takhle neublížil, protože, kdyby to jen zkusil…“

Zachvěla se. „Představila jsem si to, ale než jsem si to uvědomila, vyšlehl z nebe blesk. Černé světlo jako ozubený šíp. A potopil Zackovu loď,“ dodala s chabým pousmáním. „Nikdo v ní nebyl, ale mohl být. Zack tam mohl být a já bych to neuměla ovládnout a zastavit. Byl to jen čistý vztek bez kontroly.“

Položil jí ruku na stehno a pohladil ji. „Kolik ti bylo let?“

„Ani ne dvacet, ale na tom nesejde,“ řekla ostře. „Ty víš, že na tom nezáleží. ‚A nikomu neuškoď.‘ To je podstatná zásada a já neměla záruku, že ji dodržím. Bože, byl v té lodi sotva dvacet minut předtím, než do ní uhodilo. Nepomyslela jsem na něj, nestarala jsem se o něj, ani o jiné. Měla jsem jen vztek.“

„Tak ses vzdala svého daru i přítelkyně.“

„Musela jsem. V tomhle jsme byly propojené. Všechno spolu souvisí. Ona by to nikdy nepochopila ani nepřijala a taky do mě kvůli tomu nikdy nepřestala rýt. A ještě jsem na ni měla zlost, protože…“

Setřela si z tváře slzu a vyslovila to, co se zdráhala přiznat i sama sobě. „Protože jsem cítila její bolest stejně jako ona, myslím fyzicky. Její žal a zoufalství. Tu nenaplněnou lásku k němu. A nedalo se to vydržet. Byly jsme si tak blízké, že jsem nemohla dýchat.“

„Bylo to pro tebe stejně těžké jako pro ni. A možná těžší.“

„Asi jo. Tohle jsem nikdy nikomu neřekla. Byla bych ráda, kdyby to zůstalo mezi námi.“

Přikývl a měl teplé rty, když ji políbil. „Dřív nebo později si budeš muset s Miou promluvit.“

„Radši později.“ Znovu popotáhla a přejela si rukama přes tvář. „Pojďme od toho, ano? Nebo spíš zpátky. Máš nahrávku a naměřené hodnoty,“ kývla směrem k

přístrojům. „Nevířila jsem, že mě uspíš. Pořád tě podceňuju. Bylo to uvolňující a docela příjemné.“ Odhrnula si z tváře těžké vlasy. „Ale pak…“

„Co bylo pak?“ pobídl ji. Nemusel sledovat grafy, aby ví děl, že jí zase stoupl tep.

„Pak jako by se po mně něco sápalo. Tlačilo se dovnitř. Něco číhajícího. Bože, to zní dramaticky.“ Ale přestože se smála sama sobě, přitáhla si kolena k tělu jako v obraně. „Ne ona, to nebyla ona, ale něco… jiného.“

„Ublížilo ti to.“

„Ne, ale chtělo. Pak jsem padala pod vodu a ona byla na hladině. Jinak to nedokážu vysvětlit.“

„Tohle je docela dobré.“

„Nevím, co je na tom dobrého. Nedokázala jsem to ovládnout. Stejně jako to, co se stalo se Zackovou lodí. Nebo to, co dnes dělala ta světla. A i když byla ve mně, nebo její část, taky nad tím neměla moc. Jako by síla vězela někde uprostřed. Na pospas.“ Zachvěla se a pocítila mrazení. „Už to nechci.“

„Fajn, tak toho necháme.“ Vzal ji za ruce. „Všechno to uklidím.“

I když přikývla, věděla, že ji nepochopil. Nechtěla už nic z toho zažít znova. Jen měla obavy, silné obavy, že nebude mít na vybranou.

Něco přichází, pomyslela si. Něco si pro ni jde.

Držel ji v náruči jako dítě a ona ho nechala. Když ji k sobě ve tmě přitiskl, předstírala, že spí. Hladil ji po vlasech, až z toho měla pláč na krajíčku.

Kdyby byla normální a obyčejná, její život by mohl být přesně takovýhle, pomyslela si s hořkostí. Mohla by se ve tmě tisknout k muži, kterého miluje.

Prostá věc. A přece všechno.

Kdyby ho nikdy nepoznala, žila by si dál po starém. Občas by si s někým zalaškovala, kdyby na ni přišla chuť,

možná by někdy použila i svoji sílu, ale její srdce by určitě zůstalo svobodné.

Ale když jednou srdce někomu dáte, riskujete víc než sebe sama. Ohrožujete i toho, kdo ho dostal. Copak mohla?

Zničená starostmi nasála jeho vůni a poddala se spánku.

Bouře se vrátila, ledová a krutá. Vybičovala moře do šílené zuřivosti. Blesky se míhaly po nebi a rozbíjely ho jako sklo.

Černý déšť se valil z puklin a hnaný zlým větrem připomínal zmrzlé trní.

Byla to pekelná bouře. A ona jí vládla.

Moc ji naplnila, tryskala ze všech svalů a kostí s vítězoslavnou silou. Tolik energie nikdy nepoznala, ani nevěřila, že je možné ji poznat.

S takovou silou v prstech dosáhne pomsty.

Ne, spravedlnosti. Potrestat zlo není pomsta. Je správné požadovat trest a vykonat ho s jasnou myslí.

Ale její mysl nebyla jasná. I přes hladové záchvaty to cítila a bála se toho.

Zatracovala samu sebe.

Pohlédla na muže, skrčeného u svých nohou. K čemu je síla, když se nevyužije k napravování, zastavení zla a potrestání špatností?

„Jestli to uděláš, skončí to násilím a beznadějí."

Její žalem zasažené sestry stály v kruhu, kdežto ona mimo něj.

„Mám na to právo!"

„Nikdo nemá. Když to uděláš, vyrveš srdce svému daru. Duši toho, čím jsi."

Ale už byla ztracená. „Nemůžu to zastavit."

„Můžeš. Jen ty můžeš. Pojď si stoupnout k nám. On jinak zničí tebe."

Pohlédla dolů a viděla, jak se tvář muže míní, jak hrůza ve výrazu ustupuje škodolibosti a hladové touze „Ne. Tohle je jeho konec."

Rozhodila pažemi. Na nebi explodoval blesk a jako šíp ji sjel do konečků prstů. A tam vytvořil stříbrný meč. „Tím co je ve mně, beru si život tvůj. Napravím zlo a skočím boj. Po právu pouštím svůj vztek z opratí a osud může své vykonali. Od této hodiny a této noci…“ S výkřikem a temnou radosti zvedla meč vysoko nad hlavu. „Budu sklízet plody své moci. Krev žádá si krvavou daň, jak říkám, tak se staň.“

S divokým švihnutím nechala meč dopadnout, ale on se usmál, když se ostří zaťalo do masa. A pak zmizel.

Noc byla náhle plná skřeků a země se začala chvět. A skrze bouři se k ní hnal ten, kterého milovala.

„Zůstaň tam!“ vykřikla. „Nechoď blíž!“

Ale on se pral s větrem a natahoval k ní ruce. Z hrotu jejího meče vyšlehl blesk a zasáhl ho do srdce.

„Ripley, no tak. Miláčku, probuď se. To byl jen zlý sen.“ Žalostně vzlykala a ten zvuk ho děsil víc než její třas. „Nedokázala jsem to zastavit. Zabila jsem ho. Nešlo to jinak.“

„Už je to pryč.“ Šátral po lampičce, ale nemohl najít vypínač. A tak si raději sedl, objal ji a pohupoval s ní. „Už je to dobré. Probuď se.“ Líbal ji na vlhké spánky a čelo.

Prudce ho objala. „Macu.“

„Tak tak. Jsem tady. Měla jsi noční můru. Chceš, abych rozsvítil a donesl trochu vody?“

„Ne, jen… ne. Drž mě chviličku, ano?“

„Jistě.“

Žádná noční můra, pomyslela si. Měla vidění, směs toho, co bylo a co by mohlo být. Poznala tvář – tváře toho muže na pláži. Jednoho vídala v jiných snech. Zemřel před třemi sty lety. Byl prokletý tou, které říkali Země.

Druhou tvář spatřila poprvé v lese u žlutého domku. Ten člověk držel nůž na Nellině hrdle.

A třetího viděla v kavárně číst noviny nad polévkou.

Tři části celku? Tři kroky k naplnění jednoho osudu? Bože, jak to má člověk vědět?

Ona je zabila. Na konci se viděla stát v bouři s mečem v ruce. Zabíjela, protože mohla a protože cítila silnou potřebu.

Ale draze za to zaplatila.

To Mac za ní v té bouři přiběhl. Maca srazil blesk, protože nedokázala ovládat to, co měla v sobě.

„To nedopustím," šeptala. „Nedopustím."

„Vyprávěj. Pověz, co se ti zdálo. To pomůže."

„Ne. Tohle pomůže." Zvedla k němu rty a položila se do polibku. „Dotýkej se mě. Bože. Miluj mě. Potřebuju být s tebou." Z očí jí vytryskly nové slzy, když se k němu tiskla. „Potřebuju tebe."

Aby našla útěchu a naplnění. A také je mohla dávat. Naposled. Všechno, co by mohlo být, po čem začala toužit, se spojí v jednom dokonalém aktu lásky.

Viděla ho i ve tmě. Každý rys, každou linii i plochu měla vrytou do mysli i srdce. Jak se mohla tak hluboce a beznadějně zamilovat?

Dřív nevěřila, že je toho schopná, ani si to nepřála. A najednou to bylo tady a v nitru ji bolelo. On znamenal začátek i konec všeho a nenašla by slova, aby mu to sdělila.

Ale nepotřeboval je.

Žádostivě se do ní vtiskl. Ale byla v tom i něha a hloubka, kterou dosud neobjevili. Přemožen těmi pocity zašeptal její jméno. Zatoužil jí dát všechno. Srdce, mysl, tělo. Zahřát ji dlaněmi a ústy a navěky ji bezpečně objímat.

Zvedla se k němu, stáhla ho k sobě dolů. Na každý jeho vzdech odpovídala vzdechem. Láska byla jako hostina a oni se jí sytili.

Jemné hlazení, splývání rtů. Tichá žádost, co rozechvívá duši.

Otevřela se, aby ji naplnil. Horkost sevřená v horkosti. Pohybovali se spolu v bezešvé tmě, zatímco požitky pučely a zrály a srdce jim tepala stejným rytmem.

Rty stíral její slzy, které měly jemnou chuť. Nahmátl její ruce a propletl si s ní prsty. „Ty jsi všechno, co existuje.“

Slyšela, jak něžně to řekl. Pak se v nich naráz vzedmula vlna měkká jako hedvábí. Po zbytek temné noci spala v jeho náruči a spala beze snů.

Přišlo ráno, na které už byla připravená. Musela podniknout jisté kroky, a to bez váhání a bez lítosti, slibovala si.

Velmi časně vyklouzla z domu. Naposled pohlédla na Maca, který poklidně spal v její posteli. Na chviličku si povolila představu, co by mohlo být.

Pak za sebou zavřela dveře a už se neohlížela.

Slyšela Nell, jak si prozpěvuje v kuchyni, a tušila, že i bratr brzy vstane. Bylo tedy třeba si pospíšit.

Vyšla předními dveřmi a poklusem zamířila k městečku a ke stanici.

Vítr a déšť se v noci uklidnily, ale pod jasnou oblohou byl vzduch znovu ostrý.

Zaslechla bouření moře. Vlny budou stále vysoké a pláž zasypaná vším, co vyvrhly.

Žádný uvolňující běh ji tohle ráno nečeká.

Městečko stále připomínalo obraz s třpytivým ledovým povlakem. Představila si, jak se probouzí, zívá, protahuje a proniká jím ven jako skořápkou.

Byla rozhodnutá zajistit, aby se všichni její blízcí mohli probouzet v bezpečí. Odemkla dveře policejní stanice.

Uvnitř bylo chladno, což jí připomnělo, že elektřina jde ze záložního zdroje. V noci spadlo vedení, a tak naskočil generátor. Uvědomila si, že budou mít se Zackem později dost práce s lidmi, kteří vlastní generátor nemají.

Ale to ještě počká.

Zkontrolovala čas a zapnula počítač. Na to, co potřebovala zjistit, by jeho baterie měla stačit.

Jonathan Q. Harding. Procvičila si ramena a pustila se do pátrání.

Známá policejní práce ji zklidnila. Šlo o rutinu, druhou přirozenost. V hotelu zjistila jeho domovskou adresu – nebo tu, kterou udal.

Teď se podívá, kdo to kruci vůbec je. A třeba částečně zjistí, jakou roli má hrát v jejím soukromém dramatu.

Přejela rychle očima po údajích na monitoru. Harding, Jonathan Quincy. Čtyřicet osm let. Rozvedený. Bezdětný. Los Angeles.

„L. A.," opakovala a pocítila stejné zachvění, jako když jí jeho adresu sdělili v hotelu.

Evan Remington byl z L. A. Ale odtamtud je spousta jiných lidí, namítla v duchu. Jenže tentokrát ji to už tak přesvědčivě neodradilo.

Přečetla si informace o jeho zaměstnání. Autor časopiseckých článků, sloupkař. Reportér. Ten mizera.

„Tak ty hledáš horkou story, Hardingu? No, tak to máš smůlu. Jen si zkus dostat se prese mě k Nell a…"

Zarazila se, odfoukla si a záměrně zkrotila svůj instinktivní vztek.

Už tu byli jiní reportéři, řekla si v duchu. Čumilové, paraziti a zvědavci. Všechny zvládli bez větších problémů. S tímhle si poradí taky.

Vrátila se k informacím a všimla si, že Harding nemá žádný záznam u policie. Ani o špatném parkování. Byl to podle všeho týpek poslušný zákona.

Opřela se do židle a přemýšlela.

Kdyby byla reportérkou z L. A. a šla po nějakém skandálu, kde by začala? Nejspíš u Remingtonovy rodiny. Jeho sestry, přátel, kolegů. Informacemi o lidech kolem Nell. A pak? Policejní zprávy. Rozhovory s lidmi, kteří znali Remingtona i Nell.

Ale to nebylo všechno. Nedostal by se k podstatě, kdyby si nepromluvil s klíčovými hráči.

Popadla telefon s úmyslem zavolat do ústavu, kde drželi Remingtona. Ale zaslechla, jak ve sluchátku

zapraskalo a telefon ohluchl. S klením se chopila mobilu a zapnula ho, ale pak jen stiskla zuby, když se ukázalo, že je vybitý.

„Kruci! Krucinál!“ Zvedla se ze židle a rázovala po místnosti. Cítila nutkání něco podniknout. Ať už ji poháněla policistka, žena nebo čarodějka, musela zjistil, jestli se Harding setkal s Remingtonem.

„Tak dobře.“ Znovu se uklidnila. Potřebovala zůstat klidná a soustředěná.

Už dlouho se nepokusila o let. Neměla ani nástroje, které by jí pomohly vstřebat energii. A i když vedle sebe nakrátko zatoužila mít Miu, pochopila, že tohle je jen na ní.

Snažila se nespěchat. Utvořila kruh a v jeho středu pročistila a otevřela svou mysl.

„Vzývám vše, co dá mi sílu, co pomůže mému dílu. Přižeň sem vítr pro můj let, ať tvé oči posílí můj pohled. Mé tělo ať zůstane, duch letí dál. Jak říkám, tak se staň.“

Bylo to, jako by ji něco táhlo vzhůru, jako jemné lechtáni v celém těle. Pak se začala zvedat z těla, které ji drželo u země.

Pohlédla na něj dolů – na Ripley stojící v kruhu se zavřenýma očima a vztyčenou hlavou.

Protože bylo riskantní prodlévat příliš dlouho a nechat se očarovat letem, rychle soustředila myšlenky na cíl. A pak vyrazila.

Proud větru a moře pod ní. Zažívala takovou radost, ale věděla, že je až příliš svůdná. Než by ji zcela omámil ten pohyb a nadpozemský klid, naplnila si hlavu zvuky zezdola.

Hučení lidských hlasů – myšlenky i řeč celého města v ní ožily. Obavy, radosti, hádky, vášně smíchané dohromady v úžasný lidský koncert.

Během pomalého klesání je začala třídit, až našla, co potřebovala.

„Přes noc nedošlo k žádné změně.“ Jedna sestra předávala kartu druhé. Jejich myšlenky vyslaly jen mírný vzruch.

Vzdychnutí, únava, vzpomínka na hádku s manželem a mučivá chuť na zmrzlinu.

„No, v komatu je s ním míň práce. Ale stejně je to divné, jak se zhroutil jen pár hodin po tom, co odešel ten reportér. Poslední dny byl docela čilý, stabilní a reagoval na léčbu, a pak takový obrat."

Jak sestry procházely chodbou, jedna se krátce zachvěla, když ji minula Ripley. „Brr, to je tady najednou zima."

Prošla zavřenými dveřmi do pokoje, kde ležel Remington. Monitory hlídaly jeho životní funkce, sledovala ho kamera.

Ripley se nad ním zastavila a prohlížela si ho. Kóma, pouta, zamčené dveře. Čím by mohl být nebezpečný?

Jakmile ji to ale napadlo, otevřel oči a zazubil se na ni.

Ucítila bodnutí do srdce, neuvěřitelně prudké a naprosto skutečné. Síla v ní i kolem ní se začala vytrácet. A ona padala dolů.

Jeho myšlenky jako líté, krvavé pěsti narážely na její mysl. Pomsta, smrt, destrukce. Sápaly se po ní hladovými prsty, které byly i podivně vzrušivé. Nutily ji poddat se.

A nejen to, nutily ji brát.

Ne, mě nebo moje blízké nedostaneš.

Začala se bránit, snažila se od nich oprostit. Křidélka paniky jí zašimrala v hrdle, když pocítila, jak velká síla v něm ožila.

Vytrhla se mu s výkřikem vzteku i hrůzy.

A ocitla se vleže na prosté dřevěné podlaze stanice, v kruhu, který vytvořila.

Sykla bolestí a rozepnula si košili. Pak vyděšeně zírala na ošklivé rudé šrámy mezi ňadry.

S námahou se zvedla na nohy a našla sílu uzavřít kruh. Právě klopýtala pro lékárničku, když se rozlétly dveře.

Mia jimi proběhla jako smršť. „Co si sakra myslíš, že děláš?"

Ripley si instinktivně přitáhla košili k tělu. „Co tady děláš?"

„Myslelas, že se to nedovím?“ Mia přistoupila blíž a úplně se třásla zlostí. „Že to neucítím? Jak se opovažuješ dělat něco takového sama a bez přípravy? Víš, co jsi riskovala?“

„Je to moje riziko, ty mě nemáš co špehovat.“

„Riskovala jsi všechno a víš to, stejně jako to, že nešpehuju. Probudila jsi mě z moc příjemného snu.“

Ripley naklonila hlavu ke straně a lépe si ji prohlédla. Vlasy jí divoce vířily kolem hlavy, nebyla nalíčená a měla bledý obličej. „Když o tom mluvíš, vážně jsi neměla čas pomalovat se válečnými barvami. Bez make-upu jsem tě neviděla snad od tvých patnácti let.“

„I bez něj budu vždycky vypadat líp než ty, zvlášť teď. Jsi bílá jako stěna. Sedni si. Sedni…,“ opakovala a pak Ripley prostě zatlačila na židli.

„Starej se o svoje věci.“

„Ty jsi bohužel taky moje starost. Když jsi chtěla zkontrolovat Remingtona, proč ses prostě jen nepodívala?“

„Nech si to kázání, Mio. Víš dobře, že tohle mi tak nejde. A nemám žádnou skleněnou kouli nebo…“

„Stačil by hrnek vody a víš to dobře. Je nezodpovědné a nebezpečné létat bez partnera, který by tě zavolal zpátky, kdyby bylo třeba.“

„No, nebylo to třeba. Vrátila jsem se v pohodě.“

„Mohla jsi mě přece požádat o pomoc.“ Zklamáním pronikla i bolest. „Při bohyni, Ripley, to mě tolik nenávidíš?“

Ripley šokovaně spustila ruce a zírala. „To přece není pravda. Nemohla bych tě…“

„Co se ti to stalo?“ Mia se přestala zlobit, když zahlédla šrámy. Rychle se natáhla a rozhrnula Ripley košili. Její duše se zachvěla. „Tohle ti udělal? Jak je to možné? Byla jsi v kruhu. A je to jen člověk, jak mohl proniknout tvou obranou a poškodit tvoje pozemské tělo?“

„Není to jen člověk,“ řekla Ripley bezvýrazně. „Už ne. Je v něm něco moc silného a temného. A je to částečně i tady. V jednom muži z hotelu.“

Vyprávěla Mie, co věděla, jako se to chystala říct Nell. Musely být připravené.

„Potřebuju zjistit víc," odpověděla Mia, „a promyslet si to. Nějaké řešení najdeme. Máš ještě svůj amulet a nějaké ochranné kameny?"

„Mio…"

„Nezlob, teď ne. Nos ten amulet. Ale znovu ho aktivuj. A od toho Hardinga se musíš držet dál, dokud něco nevymyslíme."

„To vím. Já nedovolím, aby se to stalo, Mio. Slib mi, že mě nezastavíš, ať podniknu cokoli."

„Na něco přijdeme. Nech mě ošetřit ty rány."

„Ty mě zastavíš," opakovala Ripley a pro důraz chytla Miu za zápěstí. „Jsi silnější než já a víš, jak na tom asi jsem, když to přiznávám."

„Uděláme, co bude třeba." Mia už netrpělivě odstrčila Ripleyiny ruce. „Tohle je bolestivé. Nech mě je ošetřit."

„Na chvilku mě to pálení i vzrušovalo." Ripley se pro uklidnění nadechla. „Bylo svůdné. Zatoužila jsem po tom, co se pak se mnou stane."

„To je součást jeho úskočnosti." Ale Mia přesto pocítila mrazení a temný strach. „To přece víš taky."

„Jo, vím to. Ale teď jsem to i cítila. Ty a Nell se tomu postavíte a Nell ochrání Zacka. Ale já jsem viděla, co se může stát, a nemůžu to riskovat. Nepomůže, ani kdybych odjela. Takže musí odjet Mac."

„Ten neodjede." Mia zklidňovala bolest dotekem svých prstů.

„Donutím ho."

Mia měla ruku na Ripleyině srdci, a tak ucítila jak bije láskou i strachem. A její vlastní se soucitně sevřelo. „Můžeš to zkusit."

Jen další nutný krok, připomínala si Ripley cestou ke žlutému domu. Nutný a nevyhnutelný. Nepotřebovala skleněnou kouli, aby předem věděla, že bude bolestný.

Bolestnější než čerstvé šrámy, které jí ani Mia nedokázala z těla docela vymazat.

Možná ji Mac nakonec bude nenávidět, ale hlavně se dostane do bezpečí.

Už neváhala, zaklepala a vešla dovnitř.

Našla ho v ložnici, oblečeného v odraném triku a ještě starších džínách. Pouštěl si nahrávku z předchozího večera. Škublo s ní, když ho zahlédla na monitoru – tak klidného a trpělivého – jak sedí na její posteli, měří jí pulz a konejšivě k ní promlouvá.

A trhlo s ní také, když se otočil, zaměřil na ni pohled a pak se jeho oči usmály.

Postavil se tak, aby tělem blokoval monitor, a pak ho vypnul. „Ahoj. Dneska jsi mě překvapila."

„Něco jsem tu poblíž měla," pokrčila omluvně rameny. „Zase pracuješ, co?"

„To počká. Dáš si kafe?"

„Jo, to by bodlo." Nevyhnula se jeho polibku, ale také ho neopětovala. Věděla, že ho to zmátlo, a tak rychle zašel do kuchyně.

„Chtěla jsem s tebou mluvit," začala. „Já vím, že jsme si spolu docela užívali."

„Užívali?"

„Jo. Docela to mezi námi jiskřilo, zvlášť v posteli." Sedla si, natáhla nohy a zkřížila je v kotnících. „Ale začíná toho na mě bejt nějak moc. Zvlášť minulou noc jsme to fakt přehnali. Chtěla bych z toho vycouvat."

„Vycouvat?" Uvědomil si, že po ní papouškuje výrazy, a zarazil se. „Chápu, že včerejší seance byla těžká." Vyndal dva hrnky a nalil do nich kávu. „Měla by sis dát pauzu."

„Asi mi nerozumíš." Třebaže jí srdce krvácelo, klidně si od něho vzala hrnek. „Nejde jen o tvoji práci. Vlastně musím přiznat, že se mi zdála mnohem zajímavější, než jsem myslela. Inteligence je sexy. S tak chytrým chlápkem jako ty jsem ještě nikdy nic neměla."

Napila se kávy, spálila si jazyk, ale mluvila dál. „Hele, Macu, ty jsi vážně prima a bylo nám spolu dobře. Taky jsi mi pomohl pochopit spoustu věcí, a za to jsem ti vděčná.“

„Vážně?“

Tak ho vidíte, pomyslela si, zase se na člověka dívá, jako by byl obtížný hmyz. „Jasně. Ale začínám se cítit tak nějak, no víš, svázaná. Potřebuju jít dál.“

„Aha.“ Jeho hlas zněl chladně, skoro odtažitě. „Takže mi dáváš kopačky.“

„To je trochu drsný výraz.“ Nereagoval, jak čekala. Nezlobil se, nerozčiloval, netrápil. Jen s mírným zájmem ji pozoroval. „Proč nezůstat kamarádi a neříct, že to byla legrace?“

„Fajn.“ Opřel se o linku a zkřížil dlouhé nohy v kotnících, čímž napodobil její pozici. „Byla to legrace.“

„Super.“ Do srdce se jí zabodla lítost, která se projevila v hlase. „Jsi vážně hrozně rozumný, a nejspíš proto ne tak docela můj typ. Teď asi brzo vyrazíš do New Yorku.“

„Ne, několik týdnů ještě rozhodně ne.“

„Nevidím důvod, proč bys tu zůstával. Já už si nechci dál hrát.“

„Tak to se asi budu muset postarat, abys nebyla ústředním bodem mého života. Ještě mám ale na ostrově nějakou práci.“

„Já už s tebou spolupracovat nebudu. Hele, asi by ses tady necítil dobře. Tohle je malé město. Lidi se dovědí, že jsem to ukončila. Dostaneš se do trapné pozice.“

„To nech na mně.“

„Fajn, to není moje starost.“ Prudce se zvedla.

„Ne, není.“ Když. pokládal hrníček, mluvil klidně a mile, že vůbec nic nepostřehla. Jednu chvíli se na ni se zvědavostí díval a druhou ji popadl a přitáhl k sobě.

A jeho rty se k ní horečnatě přisály.

„Proč mi lžeš?“

Nemohla dýchat a myšlenky se jí rozutekly jako mravenci. „Ruce pryč!“

„Proč mi lžeš?“ opakoval a opřel ji o lednici.

Odtažitý? pomyslela si. Vážně věřila, že je odtažitý?

„Kam na ty blbosti chodíš?“ Zatřásl s ní. „Proč se mi snažíš ublížit?“

A bolest opravdu cítil, jako bodání v žaludku a svírání u srdce.

„Nechci ti ublížit, ale udělám to, jestli se na mě nepřestaneš tlačit. Já už tě nechci.“

„Lžeš. Držela ses mě ve spánku.“

„Nemůžu za to, co dělám ve spaní.“

„Hledala jsi mě ve tmě.“ Jeho hlas zněl naléhavě. Měl pocit, jako by bojoval o život. „Dala ses mi.“

„Sex je…“

„Nemyslím na sex.“ Vzpomněl si, jaké to bylo, a jeho ruce zvláčněly a zlost se změnila v úžas. „Myslíš, že mě dokážeš obelhat, abych tě opustil a odjel z ostrova? Proč?“

„Nechci tě tady.“ Strčila do něho a její hlas začal zadrhávat. „Nechci tě mít blízko sebe.“

„Proč?“

„Protože tě miluju, ty cvoku.“

18

Pohladil ji po pažích, uchopil za ruce a naklonil se, aby ji mohl políbit na čelo.

„Já tě taky miluju, ty pitomá. Tak si pojď sednout a probereme to znova.“

„Cože?“ Snažila se mu vytrhnout, ale sevřel jí ruce silněji. „Pust!“

„Ne,“ řekl jemně. „Ne, Ripley, nepustím tě. Nikam neodjedu a nepřestanu tě milovat. Radši se s tím smiř, než mi povíš, co tě tak vyděsilo, že mě chceš dostat pryč.“

„Macu, jestli mě vážně miluješ, tak se sbalíš a aspoň na čas odjedeš do New Yorku.“

„Tak to nefunguje. Ne,“ opakoval, když znova otevřela pusu.

„Nebuď tak zatraceně…“

„Neústupný je výraz, kterým to lidé občas nazvali. Je rozhodně honosnější než paličatý Ale v tomhle případě se myslím nehodí ani jeden.“ Naklonil hlavu ke straně. „Když tě něco vystraší nebo se o někoho bojíš, instinktivně jdeš od toho. To jsi udělala i se svým darem,“ pokračoval přes její protesty. „I s Miou. Nedovolím ti udělat to i se mnou. S námi. Ripley,“ zvedl si jejich spojené ruce ke rtům a políbil ji na prsty, „tak moc tě miluju.“

„Ne.“ Věděla, že by to její srdce nezvládlo. „Počkej…“

„Nerad ti pořád říkám ne. Snad ti to vynahradím později“

Sklonil hlavu a líbal ji tak, až jí kosti zvláčněly. „Já nevím, co mám dělat. Nic takového jsem nikdy nezažila.“

„Já taky ne. Na něco přijdeme. Pojď si sednout a zkusíme to vymyslet.“

„Řekla jsem Zackovi, že se za dvacet minut vrátím. Nevěděla jsem, že bude tak dlouho trvat, než…“

„Než mě odkopneš?“ zazubil se na ni. „A vidíš. Chceš mu zavolat?“

Zavrtěla hlavou. „Teď mi to jasně nemyslí. Kruci, ví, kde jsem, kdyby mě potřeboval.“ Všechno se v ní svářelo a převracelo, ale srdce jí zářilo jasně jako měsíc. „Tak ty mě miluješ?“

„Zoufale.“

„No,“ popotáhla. „Proč jsi mi to nikdy neřekl?“

„A proč ty ne?“

„Ptala jsem se první.“

„Tak dobře. Možná jsem se na to teprve chystal. Víš…“ Stiskl jí paže, než ji posadil na židli. „Chtěl jsem tě na to připravit.“

„Já možná taky.“

„Vážně? Říct, že se mnou končíš, je zvláštní způsob, jak to dotáhnout.“

„Macu.“ Naklonila se kupředu a teď vzala za ruce ona jeho. „Jsi první, komu jsem to kdy řekla. Člověk takovými slovy musí šetřit. Když je používáš moc často a nedbale, ztratí se jejich síla. A pro mě zůstaneš ten jediný. My Toddové takhle fungujeme. Zamilujeme se na celý život. Takže si mě budeš muset vzít.“

Jako by dostal elektrický šok. „Budu si tě muset vzít?“

„Jo. Aby to bylo pojištěné.“

„Počkej.“ Pocítil radostné zachvění. „Neměl bych dostat prsten nebo tak něco? Pak si klekneš na jedno koleno, zeptáš se a já odpovím ano, nebo ne.“

„Pokoušíš svoje štěstí.“

„Cítím se šťastný. A kupuju dům.“

„Ach.“ Cosi se v ní sevřelo. Pocítila smutek i smíření. „New York. No ano, tam přece pracuješ. Tam asi budou poldy potřebovat vždycky.“

„Asi ano, ale já kupuju dům tady. Myslíš, že bych chtěl, abys opustila svoje srdce? Nechápeš, že moje už je tady taky?“

Zírala na něho. Dlouhou chvíli nedokázala nic jiného než zírat. A v jeho očích uviděla ten společný život. „Nechtěj mě rozbrečet, nesnáším to.“

„Dal jsem nabídku na koupi Loganova domu.“

„Log…“ Velký, krásný dům u moře. „Ten není na prodej.“

„Ale bude. Já umím být hodně dotěrný. A chtěl bych děti.“

„Já taky.“ Sevřela jeho ruce pevněji. „Bude to dobré. Opravdové a skutečné. Ale nejdřív pro mě musíš něco udělat.“

„Nikam nepojedu.“

„Nemůžeš mě poslechnout aspoň v téhle jedné věci?“

„Stejně by to nepomohlo. Řekni, co tě děsí. Začni třeba tím včerejším snem.“ Zadívala se mimo něj. „Zabila jsem tě.“

„Jak?“ zeptal se se zájmem.

„Copak máš v žilách místo krve led? Připravila jsem tě o život, ukončila jsem tvou existenci.“

„Na řešení přijdeme dřív, když nebudeš panikařit. Vyprávěj mi ten sen.“

Vstala od stolu a třikrát rychle přešla dokola, aby se uklidnila. Pak mu všechno řekla. A přitom se jí znovu zmocnil strach jako právě vylíhlý pavouk.

„Zabila jsem tě a zničila jsem všechno, na čem záleželo,“ domluvila. „Takovou odpovědnost na sebe nevezmu, Macu. Nezvládla bych to. Proto jsem se odvrátila od toho, kdo jsem. I od Mii. Zdálo se to správné a jako ta jediná rozumná věc. A částečně si to pořád myslím.“

„Ale stejně tušíš, že to nebude stačit a že se tomu musíš postavit.“

„Ty po mně chceš, abych riskovala tebe, rodinu, přátele a svůj domov?“

„Ne, to vážně nechci,“ řekl jemně. „Chci po tobě, abys nás chránila.“

Emoce ji naprosto zahltily. „Bože, Macu, tos ale pořádně tnul do živého.“

„Já vím. A pomůžu ti. Myslím, že jsem tady od toho, Ripley. Abych ti pomohl a miloval tě," dodal, vzal její zaťatou pěst a rozevřel ji. „Abych se toho účastnil. Nevěřím, že jsem si svou práci vybral náhodou a že je náhoda, že tady s tebou právě teď sedím. A vím, že jsme silnější spolu než každý zvlášť."

Pohlédl dolů na jejich spojené ruce. Všechno, po čem toužila, a přitom ani nevěděla, že to hledá, teď pevně držela. „Jestli tě přesto zabiju, tak mě to fakt naštve." Pousmál se. „Mě taky."

„Ty nosíš Miin přívěsek?"

„Ano."

„Nikam bez něj nechodí A bez tohohle." Sáhla do kapsy. Musela tušit, kam to povede, když ji napadlo to s sebou vzít. Byl to stříbrný prsten, tvořený třemi propletenými kroužky a zdobený různými symboly. „Mám ho od babičky."

Cítil se zahanbený a neuvěřitelně dojatý. Musel si uvolnit stažené hrdlo. „Takže přeci jen dostanu prsten."

„Vypadá to tak. Ale byl by ti malý. Nos ho na řetízku s tím přívěskem."

Vzal si ho a mhouřil oči, aby bez brýlí viděl na písmena. „Vypadá to jako keltština."

„Ano. Na prostředním proužku je slovo spravedlnost a po stranách soucit a láska. Takže tím je to pokryté."

„Krásný kousek." Stáhl si řetízek, rozepnul ho a navlékl na něj prsten. „Děkuju."

Než si ho zase stihl pověsit na krk, chytila ho za ruku. „Zhypnotizuj mě znova."

„To je moc nebezpečné."

„Nech si ty řeči. Všechno je teď moc nebezpečné. Chci, abys mě uspal a zkusil tu posthypnotickou sugesci nebo co to je. Něco, co by mě zastavilo, kdybych začala ztrácet kontrolu."

„Jenže ty jsi v hypnóze příliš otevřená cizí energii. Byla jsi jako houba, Ripley, co do sebe nasává všechno kolem. A pak moc nevěřím, že by to mohlo fungovat. V bdělém

stavu jsi samostatná a máš natolik silnou vůli, že se nenecháš ničím ovlivnit.“

„Je to další možnost ochrany. Nepoznáme, jestli to funguje, dokud to nezkusíme. Tohle můžeme udělat, a já ti důvěřuju. Žádám tě o pomoc.“

„To jsi taky tnula do živého. Dobře, zkusíme to. Ale ne teď,“ dodal rychle. „Potřebuju čas na přípravu a chci tady mít Miu a Nell.“

„Proč by to nemohlo zůstat mezi námi?“

„Protože už to není jen mezi námi. Udělám to, ale jen když kolem sebe budeš mít svůj kruh. Teď chvilku počkej.“ Řekl to tak rozumně a spatra, že nevěděla, jestli se urazit, smát nebo žasnout. Ale posadila se a bubnovala prsty do stolu, zatímco odspěchal z kuchyně.

Pila vystydlou kávu a Mac šramotil v ložnici a něco si mumlal.

Když se vrátil, zvedl ji na nohy. „Tohle jsem koupil v Irsku už před mnoha lety.“ Obrátil jí dlaň vzhůru a položil na ni stříbrný disk. Z jeho středu se zvedala stříbrná korunka, do níž byl zasazen malý oblý kámen.

„Růžový křemen a měsíční kámen,“ řekla Ripley.

„Pro lásku a soucit. Koupil jsem si ho jako talisman a vždycky ho nosím s sebou. Občas zapomenu, kam jsem ho dal, ale vždycky se najde. Tak je to asi šťastný talisman. Vzadu má očko, asi ho nosili jako přívěsek na krku. Nebo ho prostě můžeš strčit do kapsy. Tenkrát jsem to ještě netušil, ale koupil jsem ho pro tebe.“

Položila mu hlavu na rameno. „Z toho budu celá na měkko.“

„To mi nevadí.“

„Ale já musím do práce a nechci se tvářit jako náměsíčná. Vážně tě moc miluju,“ dodala a zvedla k němu rty. „Vážně.“

Co nejšetrněji ji odeslal pryč, že si to ani neuvědomila. Měl příliš mnoho práce.

Nebyl tak naivní a věděl, že se mu opravdu může něco stát. Že může přijít i o život. Ripleyin sen považoval za věštbu, za předpověď toho, co může přijít. Cyklus, který započal před třemi sty lety, ještě neskončil.

Ale Mac byl i natolik chytrý, aby našel několik způsobů, jak se chránit, a věřil v sílu poznání. Sesbírá tedy co nejvíc informací a posílí nad oběma ochranný štít.

Neuvedl by ji do nebezpečného transu, kdyby neměl jistotu, že ji v pohodě dostane zpět.

Našel kopie deníkových záznamů své dávné příbuzné a vyhledal příslušnou stránku.

17. února

Je ještě brzy, před svítáním. Chladno a hluboká tma. Nechala jsem manžela spát v teplé posteli a zašla do své věže psát. Tíží mě neklid a obava ve mně hlodá jako bolavý zub.

Dům kryje mlha jako rubáš. Tlačí se na okna. Chvílemi slyším škrábání zlovolných kostěných prstů. Touží se dostat dovnitř. Kouzlem jsem zabezpečila dveře, okna i každou skulinku, jak mě naučila matka, než zoufalství pohltilo její duši.

Jak je to dávno, ale přece se to za nocí jako tahle zdá jako včera. Stýská se mi po ní po její útěše, síle a krásе. Když mi tenhle chlad zalézá do kostí, potřebovala bych její radu. Ale je mi odepřena, i přes skleněnou či křišťálovou kouli.

Nebojím se o sebe, ale o děti mých dětí. Ve snech jsem viděla svět za třikrát sto let. Takové divy. Taková kouzla. A tolik žalu.

Kolo se otáčí dál. Nevidím to dost jasně, ale tuším, že moje krev a to, co z ní vzejde, se otáčí s ním. Síla, čistota,

moudrost a především láska budou muset válčit s tím, co se teď plíží kolem mého domu.

Je to bezvěké a věčné. Je to temné.

Moje rodina to osvobodila a moje rodina se tomu bude muset postavit. Z tohoto místa a času nemohu udělat víc než chránit dnešek a modlit se za budoucnost. Pro své milované vzdálené děti tu zanechám tolik magie, co nejvíc budu moci.

Zlo nesmí být poraženo zlem. Temnota by se jen víc prohloubila. Dobro a světlo jsou nejlepšími zbraněmi. Kéž jsou ti, co přijdou po nás, připraveni a ukončí to včas.

Pod tím Mac našel keltské zaříkávadlo, které si už dříve přeložil. Znovu ho pozorně četl a doufal, že jim vzkaz z minulosti pomůže s dneškem.

Harding se cítil mnohem lépe než v posledních dnech. Podivnou únavu přičítal zotavování z nemoci, která ho tak náhle přepadla. Mysl měl svěží a věřil, že krize už je zažehnána.

Bylo mu vlastně natolik dobře, že měl hlavně vztek, že ho ta chřipka tolik zdržela. Rozhodl se vše si ještě ten den vynahradit a požádal Nell Toddovou o první interview.

Proto si na pokoj objednal lehkou snídani a velkou kávu. Chtěl se dobře připravit, projít si poznámky, připomenout detaily a naplánovat co nejlepší strategii, jak Nell přimět, aby s rozhovorem do knihy souhlasila.

Myšlenka na knihu, peníze a slávu ho naplnila vzrušeným očekáváním. Celé dny jako by si na ni ani nevzpomněl, jako by ani nevěděl, proč přijel.

Jako by jeho mysl byla zamčená za silnými dveřmi, a kdykoli se pokusila osvobodit, únava jí bránila správně fungovat.

Zatímco čekal na snídani, osprchoval se a oholil. Při pohledu do zrcadla musel uznat, že nevypadá nejlíp. Byl bledý a poněkud vyzáblý. Ne že by mu těch pár ztracených kil chybělo. Ale tmavé kruhy pod očima urážely jeho marnivost.

Uvažoval, že část potenciální zálohy na knihu utratí za drobnou plastickou operaci a ozdravný pobyl v nějakých nóbl lázních.

Až bude mít přepsaný první rozhovor s bývalou Helen1 Remingtonovou, sestaví pracovní návrh budoucí knihy a odešle ho do New Yorku agentovi, kterého už kontaktoval.

V ložnici váhal mezi formálním oblekem a běžnějším svetrem s kalhotami. Rozhodl se pro to druhé – prostší a přátelštější – co se k Nell Toddové hodilo víc než oblek, ve kterém chodil za Evanem Remingtonem.

S myšlenkou na Remingtona přišla nová vlna nevolnosti, což ho donutilo opřít se o dveře koupelny. Ještě to není stoprocentní, pomyslel si. Snad se bude cítit líp, až posnídá.

Další šok ale zažil, když si navlékl kalhoty. V pase mu byly velké a pytlovitě se dmuly na zadku. Uvědomil si, že během chřipky musel shodit kolem pěti kilogramů, možná víc. Třebaže se mu ruce chvěly, když si utahoval pásek na poslední dírku, rozhodl se téhle změny využít.

Když váhu zpět nenabere a začne cvičit podle nějakého programu a hlídat si dietu, bude mít tu nejlepší image pro vystupování na veřejnosti, až jeho kniha vyjde.

Ve chvíli, kdy usedal k snídani u stolu, který pokojová služba prostřela pod oknem, stihl přesvědčit sám sebe, že je mu skvěle a mnohem lépe než dřív.

S prvním šálkem kávy vyhlédl z okna. Slunce jasně svítilo, možná až příliš, protože se odráželo od ledového krunýře, který zakryl vše na pohled. Podivil se, že tak silné paprsky aspoň část toho ledu nerozpustí a že městečko působí tak klidně, jako by celé zamrzlo. Jako brouk v pryskyřici.

Doufal, že knihkupectví nezůstane kvůli počasí zavřené. Raději by se s Nell seznamoval tam, kde se cítila víc v bezpečí a ochotnější naslouchat. Mohl by taky rovnou domluvit rozhovor s Miou Devlinovou.

Jako žena, která Nell po příjezdu najala a poskytla jí ubytování, by tahle Devlinová mohla být pro knihu přínosem.

A co víc, povídalo se, že je čarodějka. Ne že by Harding takovým nesmyslům věřil. Ale než Remingtona odvezli do ústavu, něco neobvyklého se v tom lese přihodilo, a stálo by za to Devlinovou víc pochopit.

Modré blesky, svítící kruh a hadi pod kůží.

Harding se nerad oklepal a začal pročítat své poznámky.

K Nell Toddové by mohl přistoupit s tím, že obdivuje její odvahu a inteligenci, a trochu ji obměkčit. A myslel by to upřímně, uvědomil si. K tomu co podnikla, potřebovala hodně odvahy, šikovnosti a inteligence.

Zalichotí jí. Bude vyprávět, jak sledoval její stopu po celých Státech a mluvil s lidmi, s nimiž nebo pro něž pracovala. A taky zapůsobí na její soucit, pomyslel si s úsměvem a listoval poznámkami, a na její povinnost k jiným podobně týraným ženám.

Předvoj naděje, zapisoval si svižně. *Zářný příklad odvahy a ženské síly. Pro někoho je únik příliš děsivou a pro zmučenou mysl nedosažitelnou představou. (Dodat poslední statistiky o zneužívání žen, zprávách z ženských útulků a obětech, které domácí násilí nepřežily. Vybrat pro rozhovor manželského poradce. Dotazy na hlavní příčiny a důsledky jevu. Přidat rozhovory s jinými oběťmi? S jinými násilníky? Možné srovnání případů.)*

Harding měl radost, že jeho myšlenky zase volně plynou, a pustil se do jídla.

Podle odborníků se podobné případy vyskytují jako následek neustále se opakujícího cyklu násilí v rodině.

Ovšem Helen Remingtonová – Nell Channingová-Toddová zdá se nic takového nezažila. (Následuje vyprávění o jejím dětství a statistický počet případů, kdy se žádné podobné jevy v rodině nevyskytly.) Jenže kruh násilí musí vždy někde začínat. Tento podle všeho začíná a končí u Evana Remingtona.

Harding psal dál, ale jeho soustředění polevovalo. Zaryl prsty do pera a pero do papíru.

DĚVKO! KURVO! UPALTE ČARODĚJNICI! *MOJE MOJE MOJE MOJE MOJE!*

KREV. SMRT. POMSTA. POMSTA JE MÁ, JE MÁ, JE MÁ.

Zuřivě listoval stránkami a čmáral po nich, až se mu clech zadrhával. Písmo, které mu nepatřilo, se doslova vpalovalo do papíru.

MUSEJÍ ZEMŘÍT. VŠECHNY MUSEJÍ ZEMŘÍT A JÁ PAK ZASE OŽIJU!

Když přišel k sobě, byl notes zavřený a pero leželo vedle něj. Nonšalantně upíjel kávu, vyhlížel z okna a plánoval si denní program.

Napadlo ho, že by bylo dobré vyjít si na hezkou dlouhou procházku a užít si pohyb na čerstvém vzduchu. Mohl by pak v knize na několika místech využít popis ostrova a také domku, kde Nell jistou dobu po svém příjezdu bydlela.

A už bylo na čase, aby zašel do lesa, kde ji tehdy v noci Remington pronásledoval.

Příjemně sytý Harding schoval notes a našel si nový, čistý. Spolu s malým diktafonem a fotoaparátem ho strčil do kapsy a vydal se pracovat.

Nepamatoval si nic z toho, co napsal, ani touhu po krvi, která se v něm přitom vzedmula.

19

Žlutý domek stál tiše na kraji malého lesíka. Holé stromy s černými větvemi vrhaly na zem krátký stín a pod nimi bylo absolutní ticho.

V oknech visely tenké krajkové záclony a tabulky odrážely sluneční světlo.

Nic se nepohnulo. Ani stéblo zkřehlé trávy nebo křupavý suchý lístek. Nikde nebylo slyšet jediný zvuk, třebaže k moři měl kousek a městečko za zády. Harding tam stál, zíral na domek u lesa a napadlo ho, že je to jako dívat se na fotografii, kterou pořídil někdo jiný. Momentka, jež se k němu z neznámých důvodů dostala.

Pocítil mrazení na páteři. Celý se náhle zachvěl a s námahou vydechl. Zavrávoral a o krok ustoupil, ale jako by zády narazil na pevnou zeď. Nemohl se ani otočit a utéct, po čemž silně zatoužil.

Pak ten pocit, jak rychle přišel, zase vyvanul. Jen obyčejně stál na cestě a díval se na hezký domek u lesa.

Až se vrátí na pevninu, rozhodně si zajde na důkladnou prohlídku, slíbil si, a udělal první váhavý krok k domu. Očividně byl ve větším stresu, než si uvědomoval. Jakmile shromáždí pro knihu všechny potřebné informace, udělá si volno.

Jeden nebo dva týdny, aby se dostal do formy, než zasedne k opravdovému psaní.

Povzbuzený tou myšlenkou vyrazil k lesu. Teď už slyšel jemný a stálý hukot moře, nezbedné volání ptáků a lehké mění větru v holých korunách.

Když vešel mezi stromy, zavrtěl hlavou a s podezřívavou blahosklonností zatvrzelého měšťáka se

rozhlédl po opuštěném prostoru. Jak si někdo může vybrat takové místo k životu.

Ale Helen Remingtonová přesně tohle udělala.

Vzdala se bohatství, života privilegovaných vrstev, krásného domu i společenského pozlátka. A proč? Aby vařila pro cizí lidi, žila na skalnatém kousku země a jednoho dne – uvažoval – vychovala pár vřískajících spratků.

Čubka pitomá.

Při chůzi zatínal a povoloval pěsti. Pod jeho podrážkami začala vznikat špinavá mlha, která se mu valila kolem kotníků. Zrychlil krok, až skoro utíkal, třebaže zledovatělá zem byla kluzká. Vyrážel dech ve viditelných proudech.

Mrcha nevděčná.

Musí být potrestaná. Musí jí ublížit. Ona i ty druhé zaplatí za to, co mu udělaly. Čeká je smrt. A jestli se pokusí postavit jeho moci a zpochybnit jeho právo, zažijí před smrtí muka.

Mlha, plazící se po zemi, obtočila bílý, zářivě pulzující kruh. Vycenil zuby a z hrdla se mu vydralo pekelné zavrčení.

Skočil na kruh, ale byl odvržen. Bílé světlo se zlatě zatřpytilo a jako jiskřivý závěs stoupalo vzhůru. Zuřivě se na něj vrhal znovu a znovu. Pálilo to – bílý oheň mu ožehl kůži a ze šatů se začalo kouřit.

Ovládl ho vztek. To, co žilo v těle Jonathana Hardinga, se vrhlo na zem a s vytím proklínalo bílé světlo.

Nell podle objednávky připravila dvě speciality k obědu. Při práci si prozpěvovala a v duchu upravovala jídelníček na svatební hostinu, kterou měla zařídit koncem měsíce.

Firma Sisters Catering šlapala dobře. Rozběhla se tak, že během slabších zimních měsíců měla Nell co na práci. Ale i tak si našla čas na plánování změn u Mii. Klub vaření

v rámci Knižní kavárny a rozšířený jídelníček k tomu. Až doladí detaily, půjde s nápadem za Miou, jako obchodnice za obchodnicí.

Odnesla hostům objednané jídlo a pohlédla na hodiny. Za třicet minut ji vystřídá Peg. Dnes musela vyřídit hodně věcí a zajít na dvě schůzky kvůli další práci.

Bude sebou muset hodit, aby všechno stihla a ještě doma pro všechny připravila večeři. To ovšem nemělo být jen společenské setkání. Chápala Macovy obavy, když říkal, že mají soustředit energii na to, co přijde. Ale ona už jednou čelila nejhoršímu a vyvázla.

Udělá cokoli, aby ochránila své nejbližší.

Zašla sklidit z jednoho stolu a spropitné strčila do kapsy. Později ho uloží clo zvláštní sklenice jako peníze navíc. Výplata sloužila na nejnutnější výdaje a příjmy z cateringu vracela zpět do své firmy. Dýško tedy zbylo na zábavu. Teď jí vesele cinkalo v kapse, když nesla talíře a misky zpět do kuchyně.

Náhle se zarazila a pak popoběhla, protože u pultu stál Harding a nepřítomně zíral na menu na černé tabuli. „Co se stalo, pane Hardingu? Není vám nic?“ Zíral na ni, anebo spíš skrze ni.

„Měl byste se posadit.“ Rychle odložila nádobí a vzala ho za paži. Zavedla ho kolem pultu dozadu do kuchyně. Zhroutil se do židle, kterou odtáhla od stolku, a spěchala pro sklenici vody.

„Co se stalo?“

„Já nevím.“ S povděkem si vzal sklenici a hltavě pil chladnou vodu. Hrdlo měl spálené a poškrábané, jako by tam měl tisíce horkých jehliček.

„Donesu vám čaj a trochu horké polévky.“

Na to jen přikývl a zadíval se na své ruce. Za nehty měl hlínu, jako by se hrabal v zemi. Klouby rukou odřené a dlaně spálené.

Všiml si, že má hlínou potřísněné kalhoty i boty. Na svetru mu uvízly větvičky a jehličí.

Cítil se trapně, že se tak pořádkumilovný muž jako on mohl takhle zřídit. „Směl bych si… umýt ruce?“

„Ale jistěže.“ Nell na něj ustaraně pohlédla přes rameno. Měl rudou šmouhu téměř přes půl obličeje, jako by se spálil na slunci. Vypadala bolestivě a děsivě.

Odvedla ho na toaletu, počkala venku a zašla s ním zpět do kuchyně. Nalila mu polévku a čaj, zatímco tam jako v transu stál.

„Pane Hardingu,“ promluvila jemně a dotkla se jeho ramene. „Posaďte se, prosím, není vám dobře.“

„Ne, já…“ Pocítil žaludeční nevolnost. „Musel jsem upadnout.“ Divoce zamrkal. Proč si to *nepamatoval?* Procházel se po lese za jasného zimního odpoledne.

A nedokázal si na nic vzpomenout.

Nechal o sebe pečovat, jako by byl dítě nebo velmi starý člověk. Nabral si teplou polévku a ta začala uklidňovat jeho bolavé hrdlo a nejistý žaludek.

Vypil Nellin bylinkový čaj s nebezpečnou dávkou medu.

A užíval si její soucitné mlčenlivosti.

„Musel jsem spadnout,“ řekl znova. „Poslední dobou mi nebylo moc dobře.“

Kuchyňské vůně byly tak lákavé, její pohyby, když vyřizovala objednávky, ladné a přesné, že ho úzkost začínala opouštět.

Vzpomněl si na svoji práci, na hledání informací o jejím životě a na obdiv, který k ní cítil, když cestoval v jejích stopách. Napíše o ní hezký článek – ne, knihu, pomyslel si. O její odvaze a konečném vítězství.

Děvka nevděčná. Ta slova mu temně rezonovala v hlavě, až. se znovu zachvěl.

Nell ho ustaraně pozorovala. „Měl byste zajít na kliniku.“

Zavrtěl hlavou. „Dávám přednost svému lékaři. Ale děkuji za váš zájem, paní Toddová, a za laskavost.“

„Měla bych něco na tu spáleninu.“

„Spáleninu?“

„Chviličku.“ Vyšla z kuchyně a prohodila pár slov s Peg, která právě dorazila na směnu. Když se vrátila, otevřela skříňku a vytáhla štíhlou zelenou lahvičku.

„Je to hlavně z aloe,“ řekla rychle. „Pomůže vám to.“

Zvedl ruku k tváři a hned zase ucukl. „Musel jsem se… To slunce je ale zrádné,“ vypravil ze sebe. „Paní Toddová, měl bych vám říct, že jsem na ostrov přijel hlavně proto, abych si s vámi promluvil.“

„Ano?“ Odzátkovala lahvičku.

„Jsem spisovatel,“ začal. „Seznámil jsem se s vaším příběhem. A ze všeho nejdřív vám chci říct, že vás moc obdivuju.“

„Vážně, pane Hardingu?“

„Ano, vážně.“ Něco se mu snažilo prolézt z břicha do krku, ale spolkl to. „Nejdřív jsem chtěl napsat jen delší článek do časopisu, ale když jsem se dověděl víc, pochopil jsem význam toho, co jste prožila a dokázala. Oslovuje to tolik lidí. Jistě víte, kolik žen je dnes lapeno v podobném kruhu násilí,“ pokračoval, zatímco nabírala mast na špičky prstů. „Vy jste jako pochodeň, paní Toddová, symbol vítězství a síly ženy.“

„Ne, to nejsem, pane Hardingu.“

„Ale jste“ Pohlédl jí do očí. Byly tak modré a klidné. Uzlíky v jeho žaludku se zase uvolnily. „Sledoval jsem vaši stopu přes celou zem.“

„Opravdu?“ odpověděla a jemně mu rozetřela mast na spálenou tvář.

„Mluvil jsem s lidmi, které jste poznala, a doslova jsem vás stopoval. Vím, jak tvrdě jste pracovala a jaký strach jste musela prožívat. Ale nevzdala jste se.“

„A nikdy nevzdám,“ řekla jasně. „To byste měl vědět taky, a připravit se na to. Nikdy to nevzdám.“

„Ty patříš mně. Proč mě nutíš, abych ti ubližoval, Helen?“

Byl to Evanův hlas – tichý, zdánlivě rozumný tón, jaký používal, než ji začal trestat. Začala se jí zmocňovat hrůza. Ale věděla, že právě o to mu jde.

„Už mi nemůžeš ublížit. A nedovolím, abys ublížil lidem, které mám ráda.“

Jeho kůže se pod jejím dotykem zavlnila, jako by tam něco lezlo. Ale ona dál roztírala hojivý balzám. Zachvěl se a popadl ji za zápěstí. „Uteč,“ zašeptal. „Uteč, dokud je čas.“

„Tohle je můj domov.“ Nell zahnala strach. „Budu ho bránit ze všech sil. Porazíme tě.“

Znovu se otřásl. „Co jste říkala?“

„Říkala jsem, že byste si měl odpočinout, pane Hardingu.“ Zavřela lahvičku a pocítila k němu lítost. „Doufám, že se brzo zotavíte.“

„Tys ho nechala jít?“ Ripley rázovala po stanici a bezradně se tahala za vlasy. „Jen ho poplácala po hlavě a řekla, aby si šel lehnout?“

„Ripley,“ řekl Zack varovně, ale jen zavrtěla hlavou.

„Proboha, Zacku, uvažuj! Ten chlap je nebezpečnej. Sama řekla, že z něj něco cítila.“

„Ale on za to nemohl,“ ozvala se Nell a Ripley se k ní prudce otočila.

„Tady nejde o vinu, ale o skutečnost. I kdyby byl jen reportér s velikášským komplexem, je to dost zlé. Přišel tě sem hledat, stopoval tě takovou dálku a mluvil s lidmi za tvými zády.“

„Je to jeho práce.“ Nell zvedla ruku, než Ripley stihla něco vyštěknout. Ještě před rokem by se vyhnula každé konfrontaci, ale časy se mění. „Nebudu mu vyčítat, že dělá svou práci, ani to, co se s ním teď děje. On to ani nevije mu jen zle a má strach. Tys ho neviděla, Ripley, já ano.“

„Ne, neviděla, protože jsi mi nezavolala. Nepustila jsi mě k tomu.“

„Tak tohle je ten problém? Nepožádala jsem tě o radu a pomoc?“ Nell naklonila hlavu ke straně. „Pověz, ty bys mě zavolala? Nebo Miu?“

Ripley otevřela pusu a pak ji hlasitě sklapla. „Teď nemluvíme o mně.“

„Možná ano. Možná mluvíme o tom všem. Je to přece pořád stejné. Začalo to tím, co je v nás, a tím to taky musí skončit. On byl zraněný,“ hledala pomoc u Zacka. „Zmatený a vystrašený. Netuší, co se v něm děje.“

„A ty ano?“ zeptal se Zack.

„Nejsem si jistá. Je v něm temná síla. Využívá ho. A myslím…“ Bylo těžké to vyslovit, i na to pomyslet. „Myslím, že využívá i Evana. Jako most odněkud z dálky k Evanovi a pak k tomuhle chudákovi. Musíme mu pomoct.“

„My ho musíme dostat z ostrova,“ přerušila ji Ripley. „Posadit ho na nejbližší trajekt na pevninu. A na to nepotřebujeme kouzla.“

„Ale on nic neprovedl, Rip,“ připomněl jí Zack. „Neporušil zákon, nevyhrožoval. Nemáme právo vykázat ho z ostrova.“

Plácla dlaněmi do jeho stolu a opřela se o ně. „On po ní půjde. Bude muset.“

„Nedostane se k ní. Nedovolím to.“

Obrátila se k Nell. „Zničí to, co miluješ. Teď je to důvod jeho existence.“

Nell zavrtěla hlavou. „Nedovolím mu to.“ Natáhla se pro Ripleyinu ruku. „My mu to nedovolíme.“

„Já jsem cítila, kdo je a čeho je schopný. Cítila jsem to v sobě.“

„Já vím.“ Nell si s ní propletla prsty. „Potřebujeme Miu.“

„Máš pravdu,“ přikývla Ripley. „Ale radost z toho nemám.“

„Ty jsi fascinující žena, sestřičko.“ Mia se opírala o kuchyňskou linku a sledovala, jak Nell sype těstoviny do vařící vody. „Schyluje se ke krizi, která nad námi visí už tři sta let, Ripley vyvádí a nadává a ty vaříš a nosíš na stůl.“

„Každá děláme, co umíme nejlíp.“ Krátce zamíchala těstovinami a zvedla oči od hrnce. „A co děláš ty, Mio?“

„Já čekám.“

„Ne, tak jednoduché to nebude.“

„Tak se připravuju.“ Mia zvedla sklenku s vínem a napila se. „Na cokoli, co má přijít.“

„A viděla jsi to, co se blíží?“

„Ne dost jasně. Jen že je to zlé a zuřivé. Stvořené z krve a pomsty. A po nich to taky prahne,“ dodala. „Živí se to a roste to. Využívá to slabost.“

„Pak nesmíme být slabé.“

„Podceňuje nás to,“ pokračovala Mia. „Ale my ho podcenit nesmíme. Zlo nehledí na pravidla, na to, co je správné a lež. Ale je chytré. Dokáže se přeměnit v něco žádoucího.“

„Ale teď jsme v tom spolu, jsme tři. Já mám Zacka a Ripley Maca. Přála bych si, abys…“

„Nepřej si za mě. Já mám všechno, co potřebuju.“

„Mio…“ Nell vytáhla cedník a snažila se najít vhodná slova. „I kdyby… až se popereme s tím, co nás teď čeká, je tu ještě jeden krok. Ten tvůj.“

„Myslíš, že se vrhnu z útesů?“ Mia se uvolnila a zasmála. „Tak já ti slibuju, že to neudělám. Na to mám život až moc ráda.“

Existovaly i jiné způsoby, jak se propadnout do prázdna, pomyslela si Nell. Chystala se to vyslovit, ale kousla se do jazyku. Beztak teď měly dost jiných starostí.

Co to s těmi lidmi je? Ripley naslouchala šumění konverzace kolem stolu, okořeněné výborným jídlem. Klidným, pohodovým hlasům.

Podej mi sůl.

Kristepane.

Měla dojem, že se v ní něco vaří a hrozí to vybublat ven. Ale všichni dál jedli a švitořili, jako by šlo o běžný večer.

Tušila sice, že je to jen zdání a sbírání sil a času na obranu, ale neměla na to trpělivost. Nellin dokonalý klid, Miino chladné vyčkávání. Její bratr si nabral další porci těstovin, jako by všechno hezké v jeho životě nebylo ve smrtelném nebezpečí.

A Mac?

Ten pozoroval, analyzoval a zvažoval, všimla si otráveně. Blázen do poslední chvíle.

Jenže venku číhalo něco nenasytného, co se nedá odbýt dobrou domácí stravou. Copak to necítili? Toužilo to po krvi, po mase a krvi, po smrti a zoufalství. Po jejich žalu.

A tahle zlá touha na ni dotírala.

„Tohle je šílený.“ Odstrčila talíř a konverzace ihned utichla. „My tady jen tak sedíme, polykáme nudle. Tohle není žádný večírek!“

„Je mnoho způsobů, jak se připravit na konfrontaci,“ promluvil Mac a dotkl se její ruky.

Chtěla ho plácnout a měla na sebe kvůli tomu zlost. „Konfrontaci? Tohle je bitva.“

„Je hodně způsobů, jak se připravit,“ opakoval. „I to, že se takhle sejdeme, společně povečeříme. To je symbol života a jednoty…“

„Na symboly je trochu pozdě. Musíme udělat něco konkrétního.“

„Vztekem se to jenom přiživuje,“ zašveholila Mia.

„Pak by to muselo být nacpané k prasknutí,“ odsekla Ripley a prudce vstala. „Protože jsem vytočená na doraz.“

„Nenávist, zlost, násilnické sklony.“ Mia zvedla sklenku vína ke rtům. „Všechny negativní emoce to posilují a nás oslabují.“

„Neříkej mi, co mám cítit.“

„Copak to někdy šlo? Chceš to, co vždycky, jasnou odpověď. A když ji nedostaneš, začneš kolem sebe tlouct a jdeš od toho.“

„Nech toho,“ poprosila Nell. „Teď se do sebe nesmíme pouštět.“

„Pravda. Zachovejme klid.“ Ripley slyšela jízlivost ve svém hlase, ale nemohla si pomoct. „Co si dát ještě kávu a dezert?“

„To stačí, Rip.“

„Ne, nestačí.“ Zoufale se k němu otočila. „Nic nebude stačit, dokud se s tímhle nepopereme a dokud to neskončí. Teď půjde o víc než o nůž na jejím krku, o nůž umazaný tvojí krví. Já nechci ztratit všechno, co mám ráda. Nebudu tady jen sedět a čekat, než si to pro nás přijde.“

„Na tom se určitě shodneme.“ Mia odložila sklenici. „Nesmíme to prohrát. A protože hádky jsou špatné pro zažívání, radši se do toho pustíme, ne?“

Vstala a začala sklízet ze stolu. „Nell se bude cítit líp,“ pro hodila, než Ripley stihla něco nehezkého poznamenat, „když bude mít v domě uklizeno.“

„Fajn, super,“ Ripley popadla svůj talíř, „budeme pořádní.“

Zaběhla do kuchyně a udělila si body, že talířem do dřezu nepráskla. Jaká sebekontrola a ovládání.

Bože, chtělo se jí ječet!

Přišel za ní Mac, potichu a sám. Odložil nádobí na linku, pak ji obrátil k sobě a položil jí ruce na ztuhlá ramena.

„Máš strach.“ Zavrtěl hlavou, než mohla promluvit. „To my všichni. Ale ty cítíš, že tíha toho, co má přijít, leží na tobě. Nemusí to tak být.“

„Neutěšuj mě, Macu. Já poznám, když se chovám jako mrcha.“

„Fajn, takže ti to nemusím připomínat, že? My to ale zvládneme.“

„Ty necítíš to, co já. Ani nemůžeš.“

„Ne, to nemůžu. Ale miluju tě, Ripley, celou duší. Takže to vím, a to je skoro jako to cítit.“

Nechala se obejmout, na chvilku se poddala tomu pocitu a spočinula v bezpečném kruhu jeho náruče. „Bylo by o tolik snazší, kdybychom se našli později.“

Otřel se jí tváří o vlasy. „Myslíš?“

„Mohli jsme se potkat, až by se zas všechno vrátilo do normálu, zamilovali bychom se a žili obyčejný život. Pikniky, manželské hádky, super sex a účty za zubaře.“

„Tohle bys chtěla?“

„Teď mi to připadá jako pohádka. Radši bych měla vztek než strach. To mi jde líp.“

„Tak nezapomínej, že jde hlavně o tohle.“ Zvrátil jí hlavu dozadu a políbil ji. „V tomhle je víc kouzla, než většina lidí tuší.“

„Nevzdávej to se mnou, ano?“

„V žádném případě.“

Během příprav se snažila ovládat svoji netrpělivost. Odmítla si lehnout na gauč, protože se tak cítila zranitelnější. Místo toho si sedla do křesla v obýváku a s rukama na opěrkách se snažila nevnímat monitory a kamery.

Věděla, že by ji přítomnost Mii a Nell, které stály po stranách křesla jako opěrné sloupy, měla uklidnit. Ale i tak se cítila směšně.

„Už začni,“ řekla Macovi.

„Musíš se uvolnit.“ Přitáhl si druhé křeslo před ni, posadil se a skoro líně pohupoval přívěskem v ruce. „Dýchej pomalu. Nádech a výdech.“

Uspal ji rychle. Tak snadno a bleskově, až se nervózně zachvěl.

„Je s tebou propojená,“ řekla Mia, překvapená, jak dokonale se Ripley poddala. „A ty s ní. Už v tom je velká síla.“

A budou ji potřebovat, pomyslela si, protože jí něco chladného přejelo po kůži. V reakci vztáhla nad Ripleyinou hlavou ruku k Nell a chytila se jí.

„My jste ty tři,“ řekla jasně. „Dvě teď stráží jednu z nás, v tom spojení nám nic neublíží.“ Ucítila příliv tepla a pokynula Macovi.

„Jsi tady v bezpečí, Ripley. Nic se ti nemůže stát.“

„Je to blízko,“ vydechla třaslavě. „Je to chladné a už to nechce čekat.“ Otevřela oči a slepě se zadívala do Macových. „I tebe to zná. Sleduje tě to a čeká to. Jsi z jedné krve. Máš zemřít skrze mě. Smrt pro sílu a síla pro destrukci. Mojí rukou.“

Až do morku kostí jí pronikl silný žal. „Zastav mě.“ Hlava jí spadla dozadu a v očích se objevilo bělmo. „Já jsem Země.“

Změnila se. Přímo před jejich očima se jí začínaly vlnit vlasy a rysy tváře zaoblovat. „Můj hřích je třeba napravit, ale čas se krátí. Sestra za sestru, láska za lásku. Přichází bouře a temnota. Jsem bezmocná. Ztracená.“

Velké slzy jí pomalu stékaly po tvářích.

„Sestro.“ Mia položila volnou ruku na Ripleyino rameno a znovu ucítila chlad. „Co můžeme udělat?“

Oči, které se k Mie obrátily, nepatřily Ripley Zdály se prastaré a nesnesitelně smutné. „Co dokážete. Všechno co umíte a čemu věříte. Víra je jedno, spravedlnost druhé a láska bez hranic tvoří trojici. Vy jste ty Tři. Buďte silnější než to, co vás stvořilo, nebo bude všechno marné. Budeš-li žit dál, znovu zažiješ zlomené srdce. Vydržíš to?“

„Budu žít a srdce si uhlídám.“

„Ona si myslela totéž. Milovala jsem ji, milovala jsem je oba. Až příliš, anebo ne dost, to ještě nevím. Kéž je veš kruh silnější a vydrží.“

„Řekni, jak to máme udělat.“

„Nemůžu. Když znáš odpovědi, na otázkách nezáleží.“ Natočila se k Nell. „Ty už jsi své našla, v tom je naděje. Bud po žehnána.“

Ripley zalapala po dechu a vrátila se. „V bouři,“ řekla a první záblesk zvenku ozářil dům modrým světlem.

Pak na zem slétla lampa. Váza s Nellinými květinami se zatočila ve vzduchu a roztříštila se o zeď. Pohovka se převrátila a prolétla pokojem.

Jakmile Zack vyrazil k Nell, pod nohy mu vjel stolek. S klením ho přeskočil, chytil Nell za ruku a chránil ji svým tělem.

„Přestaň.“ Mia vykřikla do větru, který se valil do pokoje. „Nell, zůstaň u mě.“ Stiskla pevněji její ruku a druhou chytila Ripleyinu ochablou. „Uklidni síly a utiš vzduch. Ať pyká ten, kdo naruší kruh. V trojí síle je naše zbraň, jak říkáme, tak se staň.“

Vůle narážela na vůli. Magie se střetávala s magií. Vítr stejně rychle utichl, jako se předtím zvedl. Knihy, které létaly ve vzduchu, dopadly se žuchnutím na zem.

„Ripley.“ Macův hlas zůstal naprosto klidný na rozdíl od jeho zběsilého srdce. „Budu pozpátku počítat od deseti až řeknu jedna, probudíš se. Velmi pomalu.“

Naklonil se k ní, lehčeji políbil na tvář a pošeptal ji staré zaříkávadlo, které našel v deníku.

„Tohle si budeš pamatovat,“ slíbil a doufal, že ho bude moci použít, až bude nejvíc třeba. „Uslyšíš to a poznáš to.“

Cítila, jak se zvedá, když ji probouzel, jako by pronikala vzhůru kupou peří. Ale čím byla blíž k vrcholu, tím větší chlad pociťovala. A hrůzu.

Když měla otevřené oči a jasný pohled, uviděla na Macově tváři krev. Stékala mu z čela na tvář.

„Proboha!“

„To nic.“ Ani si nevšiml, že je pořezaný, dokud se nedotkla jeho obličeje a neukázala mu krev na prstech. „Jen létající sklo. Nic to není,“ opakoval. „Pár škrábanců.“

„Tvoje krev.“ Sevřela tekutinu v dlani a pocítila vinu i moc. Hlad i strach zároveň.

„Při holení už jsem se pořezal víc. Podívej se na mě. Uvolni se. Nell, možná bys jí mohla přinést trochu vody. Dáme si pauzu, než to probereme.“

„Ne.“ Ripley vstala. „Dojdu si pro ni sama. Potřebuju minutku o samotě.“ Lehce se dotkla jeho tváře. „Promiň. Nedokázala jsem ho zastavit, omlouvám se.“

„To je v pořádku.“

Přikývla, jako by s ním souhlasila, ale věděla, že to v pořádku není. A nebude.

Zamířila ke kuchyni. Věděla, co musí udělat. Co musí být vykonáno. Jeho krev už jí na ruce vychladla, když prošla zadními dveřmi do sílící bouře.

20

Vyšla do zuřícího vědu s jediným jasným cílem. Musí sebe i Hardinga dostat z ostrova. Pryč od Maca. Pryč od Nell, Mii a svého bratra. Pak se uvidí co dál. Ale bezprostřední nebezpečí pro ty, co milovala, bylo v ní a ještě propojené s tím, co žilo v Hardingovi. *Už prolila Macovu krev.*

Znovu zaťala vlhkou ruku v pěst. Krev znamenala sílu, její základní zdroj. Černá magie ji využívala pro přenos kouzla a živila se na ní.

Ale tohle ona celou duší odmítala. Ošklivila si to.

Nikdy neubliž, pomyslela si. Pokusí se o to. Ale nejdřív dohlédne, aby se nic nestalo těm, které miluje.

Zavražděná neviňátka.

Zaslechla to jako šepot u ucha, tak jasný a naléhavý, jako by jí někdo stál za zády.

Ale neviděla nic než tmu a běsnící bouři.

Čím dál se dostávala od domu, tím zuřivější se bouře zdála a tím víc v ní narůstal vztek. Zneužije ji to, aby ublížila Macovi, aby se to dostalo k Nell a zničilo Miu.

To raději zemře a vezme to s sebou.

Když dorazila na pláž, přidala do kroku, ale prudce se otočila za zvukem vedle sebe.

Lucy vyběhla ze tmy a špicovala uši. Málem psa ostrým příkazem poslala zpět domů. Ale pak svěsila napřaženou ruku a sykavě vydechla.

„Tak dobře, pojď Radši mít s sebou potrhlého psa než nikoho.“ Položila dlaň na psí hlavu. „Chraň, co je tvoje.“

Vlasy jí vlály ve větru, když se se psem rozběhla po pláži. Příboj narážel na břeh jako černá stěna.

Jeho zvuk jí duněl v hlavě.

Její sestra je mrtvá. Zavražděná jako jehně kvůli lásce, měkkému srdci a kvůli jejímu daru. Kde zůstala spravedlnost?

Vzduch se naplnil skřeky a vytím. Tisíci zmučených hlasů. Pod nohama jí vznikala špinavá mlha, plazila se po zemi a zvedala se jí ke kotníkům, pak téměř ke kolenům.

Její chlad zalézal až do kostí.

Krev za krev. Život za život. Síla za sílu. Jak mohla věřit, že existuje jiná cesia?

Něco ji přimělo ohlédnout se přes rameno. Tam, kde měl být jejich dům s okny zářícími do tmy, viděla jen špinavě bílou clonu.

Byla odříznula od domova, jak mlha vířila, stoupala a houstla, pochopila, že od městečka také.

Tak dobře, pomyslela si a zahnala strach kamsi dolů pod zuřivost.

„Tak jen do toho, ty bastarde," vykřikla a její hlas prořízl mlhu jako skalpel gázu. „Pojď si pro mě."

První náraz síly ji odhodil o tři kroky dozadu, než se dokázala předklonit.

Zmocnil se jí vztek. Přivítala ho, rozhodila paže a blesky začaly šlehat z nebe do moře jako rudé biče. Ták, pomyslela si, tohle je aspoň pořádné kouzlo. Uviděla se, ale vlastně ne sebe, jak stojí v bouři a shromažďuje živly. Vzduch, Zemi, Oheň. Vodu.

Lucy po jejím boku vydala dlouhé, teskné zavytí. Harding, anebo to, co ho ovládalo, vystoupil ze tmy.

„Rip vždycky uměla nadělat binec," snažil se Zack odlehčit náladu.

Obývací pokoj byl v troskách, a kdyby si to dovolil, ještě by cítil svištění létajících předmětů.

„Strach a zlost, zlost a strach." Mia při řeči přecházela kolem. „Nedokázala jsem tím proniknout. Ripleyinými pocity, ani té, ze které vzešla. Bylo to tak silné a tvrdé."

„Jako její hlava?" řekl Mac s pousmáním.

„Přesně. Doufala jsem, že zjistím, jakou taktiku máme zvolit, abychom tomu odolali. Jenže to by asi bylo moc jednoduché.“

„Ubližuje jí to,“ poznamenala Nell.

„To já vím.“ Mia ji nepřítomně poplácala po paži. „A je mi to líto. Teď si musíme sednout a vymyslet, jak ty negativní emoce využít v lom, co přijde. Ochranné kouzlo by v téhle chvíli bylo k ničemu. I když se zástupkyní nerada souhlasím, je třeba jednat“

Zastavila se, aby si urovnala myšlenky. „Ty ještě nemáš moc zkušeností, Nell, takže to nebude jednoduché.“

„Co myslíš?“ zeptal se Mac. „Vyhánění zlého ducha?“

„Jak se hodí mít lady učence. Ano,“ pokračovala Mia. „Je nás pět. Lepší by bylo dvanáct, ale není čas rekrutovat posily. Ani lepší příprava se nestihne. Musíme si vystačit s tím, co je. Až se podaří…“

Zarazila se a tvář jí hrozivě pobledla. „Ona je pryč. Odešla z ochranné zóny.“ Strach ji ovládl dřív, než ho stihla zkrotit. „Prolomila kruh.“

Mac vyběhl ke dveřím, ale chytila ho za ruku. „Ne, ne. *Uvažuj*. City nestačí, což je její problém. Jdeme společně.“ Pře létla očima po pokoji. „Ale připravení. Víš, jak se to dělá?“

Mac se snažil nepanikařit. „Teoreticky.“

Mia si všimla, jak Zack popadl pouzdro se zbraní. Chtěla mu říct, že tohle nepomůže, ale výraz jeho tváře jí odradil.

„Řekni, co máme dělat,“ požádala ji Nell naléhavé. „Ale rychle.“

* * *

Ripley se rozkročila a zapřela nohama do země. Byl to vyzývavý postoj, věděla to. Vytáhne ho z ulity, pomyslela si. Přiláká ho k sobě a zachrání ostatní.

A pak ho zničí.

Lucy vedle ní hrozivě vrčela.

„Harding.“ Obrnila svůj hlas pobaveným pohrdáním. „Rozteklý měšťek středního věku. To není nejlepší volba, jestli chceš znát můj názor.“

„Užitečná schránka.“ Jeho hlas zněl hlouběji a vodnatěji, než měl. „Už jsme se setkali,“ řekl ještě.

„Ano? Já si pamatuj ti jen zajímavé lidi.“

„To, co máš v sobě, si mě pamatuje.“ Začal ji obcházet na lehkých nohou a Ripley se otáčela s ním, aby zůstali tváří v tvář. Chytila za obojek Lucy, která se začala vzpínat a dorážet. „Už jednou jsi sáhla po tom, co je ve mně, a přijala jsi to jako milence. Vzpomeň si na tu extázi.“

Nebylo to pobídnutí, ale rozkaz. Projelo jí náhlé, silné vzrušení. Zamotalo jí hlavu. Vítězoslavný pocit. Jako orgasmus zasahující celé tělo, až jí ten pekelně silný požitek málem dostal na kolena.

Zachvěla se a nebyla schopná dokonale potlačit zasténání.

Ano, bože můj. Tohle vážně mohla dostat? To by stálo za jakoukoli cenu. Za zradu, prokletí. Smrt.

Než si dokázala pročistit hlavu, zahlédla prudký pohyb. Pokusila se připravit na útok, ale skončila natažená obličejem v ledovém písku.

Jako by ji srazil náklaďák.

Pochechtával se a potěšené zubil, zatímco se snažila zvednout na ruce a kolena. Viděla, jak Lucy s vyceněnými zuby zaútočila a narazila na průhlednou stěnu, která v místě dotyku zaplanula.

„Ne! Lucy, ne! Stůj.“

„Můžu ti dát, po čem toužíš, a ještě mnohem víc. Ale ne zadarmo. Ne zadarmo, ale snadno. Pojď, podej mi ruku.“

Opět popadla dech a zadržela psa, který se chvěl s každým zavrčením. „Víš co? Polib si…“

Znovu ji srazil na zem. Jedním prudším nárazem větru. „Mohl bych tě rozmáčknout jako hmyz, ale byla by to škoda. Spojme svoje síly a budeme vládnout.“

Lhář, pomyslela si. Lže a hraje si s tebou. Buď chytřejší, nařídila si, a zákeřnější. „Jsem zmatená," pronesla tiše. „Nemůžu uvažovat. Musím vědět, jestli jsou lidi, co mám ráda, v bezpečí."

„Ale jistě," zakňoural. „Můžeš, co chceš. Jen mi dej, co je v tobě."

Nechala hlavu skloněnou a zvedala se jakoby s velkou námahou. Pak hlavu prudce zvedla a zasáhla ho silou mysli. S veškerou zuřivostí. Na jeden uspokojivý moment v jeho tváři zahlédla zděšení. Pak odlétl stranou, odražený silou vzteku.

Písek na místě, kam dopadl, zčernal jako spálenina.

„Pošlu tě přímo do pekel," slíbila mu.

Přišlo oslepující světlo, horkost a chlad vybuchovaly ve vzduchu jako šrapnely. Instinktivně se vrhla kupředu, bránila se a útočila.

Ucítila bolest – ostrou, omamující – a využila ji jako zbraň.

„Ty i tví lidé budete trpět," řekl. „Zažijete agónii a pak nastane ještě horší nicota. Co miluješ, přestane existovat."

„Nemůžeš zasáhnout to, co miluju. Leda by ses dostal prese mě."

„Že ne?"

Slyšela jeho namáhavý, potrhaný dech. Ztrácel na síle, uvědomila si. Ona vyhraje. Ale než našla sílu to ukončit, sepjal ruce a zvedl je nad hlavu. Černý blesk sjel z bouřícího nebe, projel jeho rukama a stvořil blýskavý meč.

Švihl jím do vzduchu, jednou a podruhé, a s vítězoslavným výrazem se k ní přibližoval.

Začala vzývat Zemi a ucítila její zachvění. V tom momentě se Lucy odrazila, aby ji ochránila. Ripley vykřikla, ale meč už dopadl.

„Všechno, co miluješ," řekl nad nehybným psím tělem, „dnes v noci zemře."

„Už jen za tohle…," vztáhla ruku k nebi a s ní i svou sílu, „…tě zabiju."

Nahmátla rukojeť meče a pocítila jeho známou tíhu. Pasoval jí do dlaně jako ulitý. Máchla jím dolů a náraz čepele o čepel zazněl jako zvon o soudném dni.

Teď to byla ona, kdo vzýval bouři. Stovky blesků, vířících písek a vodu, až je obklopily jako hořící mříž a uvěznily uvnitř. Zuřivost bouře ji poháněla. Sama se stávala tou bouří.

Nenávist rostla s takovou silou, až spolykala všechno ostatní. „Tys zabil nevinné.“ Zubil se na ni. „Do jednoho.“

„Zničils mé sestry.“

„Umíraly s pláčem.“

„Zabils muže, kterého jsem milovala.“

„Tehdy i teď.“

V hrdle ji pálila žízeň po jeho krvi a dodávala jí neuvěřitelnou moc. Srážela ho dál a dál k těm hořícím mřížím.

Matně zaslechla nějaké volání – v duchu i ve skutečnosti. Ignorovala to a dál sekala mečem a cítila, jak údery nepřítele slábnou.

Po ničem netoužila víc než po tom, jak mu slavně zabodne meč do srdce. A jak mocný pocit s tou smrtící ranou zažije.

Každou vteřinou v ní sílil, pronikal hlouběji, blížil se. Cítila jeho příslib – tak temný, hořký a svůdný.

Když mu meč vylétl z ruky a on se jí zhroutil k nohám, bylo její vytržení na vrcholu, jako sex.

Popadla rukojeť oběma rukama a zvedla meč vysoko nad hlavu.

„Ripley.“

Macův hlas zněl tak vzdáleně přes mocné dunění v její hlavě, že ho sotva zaslechla. Ale ruce se jí zachvěly.

„Tohle on přece chce. Nesmíš mu dát, co chce.“

„Chci spravedlnost,“ vykřikla a vlnité vlasy jí šlehaly kolem hlavy jako hadí jazyky.

„Jsi příliš slabá, abys mě zabila.“ Muž u jejích nohou se obrátil a nastavil hrdlo. „Nemáš na to dost odvahy.“

„Zůstaň se mnou, Ripley. Podívej se na mě.“

S mečem v rukou se natočila a pohlédla skrze mříže. Macova tvář byla na dosah.

Kde se tu vzal? pomyslela si nejasně. Jak se sem dostal? Vedle něho stál její bratr a po stranách Mia a Nell.

Slyšela svůj hvízdavý, zadrhávající dech, na kůži cítila ledový pot. A hladovou touhu ve svých žilách.

„Miluju tě, zůstaň se mnou," opakoval Mac. „Vzpomeň si."

„Odstraň bariéru," nařídila Mia. „Utvoř kruh. Jsme silnější."

„Oni zemřou," pokoušela ji ta věc s Hardingovou tváří. „Budu je pomalu, bolestivě zabíjet, abys slyšela jejich křik. Moje smrt, nebo jejich. Vyber si."

Odvrátila se od lidí, které měla ráda, aby čelila nepříteli. „To víš, že tvoje."

Noc explodovala zvuky, když spustila meč. Tisíce obrazují zahltily mysl. A skrze ně zahlédla čirou radost a triumf v jeho očích.

O chvíli později byly zmatené a jakoby ztracené. Byly Hardingovy.

Zarazila meč centimetr od jeho hrdla.

„Pomoz mi," zašeptal a jeho kůže začala pukat.

„Pomůžu. Kořen kouzla v srdci hledej," začala opakovat slova, která jí Mac vložil do podvědomí. „Z něj dar moci načerpáme. Jeho světlem tmu zažehnej, jeho radostí zde stopu zanecháme. Za život, prozření a ochranu. Co vzývám, to ať dostanu."

Harding se pod jejím napřaženým mečem začal smát. „Myslíš, že mě kouzlo jedné slabé ženy zadrží?"

Ripley se nad něj skoro soucitně naklonila. „Ano. A tohle taky." S náhle jasnou myslí sevřela v dlani čepel meče. Řízla se do dlaně, už potřísněné Macovou krví.

Amulet od Maca začal na jejím srdci zářit a hřát.

„Jeho krev," odříkávala, „se smísí s mou." Stiskla dlaň, až z ní krůpěj dopadla na jeho kůži. Začal ječet. Vzteky, uvědomila si a potěšilo ji to. „Že srdce tryská, přemůže

moc zlou. Tohle je síla, kterou uvolním. Co říkám, to i potvrdím.“

„Ty mrcho! Ty děvko!“ Kvílel, zatímco ustupovala, snažil se vstát a dosáhnout na ni. Zařval, když viděl, že to nedokáže.

Náhle jí bylo všechno jasné. Naděje, uvědomovala si, všechno prosvětlila. Nechala zmizet planoucí mříže a otočila se. „Nemůžeme Hardinga takhle nechat.“ Pocítila k němu lítost. „Ubožák jeden.“

„Vyženeme to z něj,“ řekla Mia.

Utvořily kruh ze soli a stříbra. Uvnitř se svíjel Harding, prskal jako zvíře, jeho kletby byly čím dál oplzlejší a hrozby děsivější.

Na obličeji se mu střídaly cizí tváře, jako by mu pod kůží srůstaly a znova pukaly kosti.

Bouře se valila nebem ve vlnách jako divoký příboj. Vítr kvílel.

Harding koulel očima, když ho v kruhu obestoupily a vzaly se za ruce.

„Odejdi pryč temnoto do noci, odteď až navěky nes znamení bílé moci.“ Mia se soustředila a pak Hardingovi do tváře vypálila malý bílý pentagram.

Zavyl jako vlk.

„Odejdi do prázdna,“ pokračovala Nell, „Opusť tuto duši, tma mimo světlo ti víc sluší.“

„Helen, já tě miluju. Jsi moje žena, můj svět,“ promluvil Evanovým hlasem. „Slituj se.“

Pocítila lítost, ale nemohla mu dát víc než osamělou slzu, co jí stekla po tváři.

„Z tohoto času, z tohoto místa,“ pozvedla Ripley hlas, „ženem tě pryč, tvá moc kolísá. Jsme spojené, jsme trojice, jak říkáme, tak stane se.“

„Ženem tě pryč,“ opakovala Mia a po ní všichni ostatní stále dokola, až se slova slila v jeden hlas.

Jeho síla se podobala vichřici, ledové a nelítostné. Uprostřed kruhu zavířil černý sloup, vyrazil vzhůru a obloukem do moře.

Na písku zasténal Harding s bledou, ale nedotčenou tváří. „Potřebuje ošetřit," řekla Nell.

„Tak běž a postarej se o něj." Ripley o krok ustoupila a v tom okamžiku z ní vyprchala síla, až se jí nohy podlomily.

„Pomalu, pomalu, zlato." Mac ji zachytil a pomohl jí kleknout si. „Popadni dech, pročisti si hlavu."

„Jsem v pořádku, jen se trochu klepu." S námahou zvedla hlavu a podívala se na bratra. „Tak mě nebudeš muset zavřít za vraždu."

„Vypadá to tak." Také si klekl a vzal její tvář do dlaní. „Vyděsila jsi mě, Rip."

„Já sebe taky." Tiskla rty k sobě, aby se nechvěly. „Zítra budeme mít dost práce. Škody po bouři."

„To zvládneme. Toddové se o Tři sestry postarají."

„To sedí." Nadechla se, vydechla a cítila se volná. „Měl bys pomoct Nell s Hardingem. Ubožák jeden. Já jsem v pohodě."

„Jako vždycky." Políbil ji na obě tváře a ještě chvíli otálel. Pak vstal a pohlédl na Maca. „Dohlédni, aby jí to vydrželo."

Ještě jednou se zhluboka nadechla. „Dej mi minutku, ano?" požádala Maca.

„Možná dvě, ale víc ne."

„Fajn," přikývla a nechala se zvednout na nohy.

Měla je jako z rosolu, ale snažila se stát zpříma. Pak se obrátila k Mie. Ihned zapomněla na slabost, šok i dozvuky temné síly. Mia se usmívala a ruku měla položenou na Lucyině hlavě. Pes vesele vrtěl ocasem, který připomínal splašený metronom.

„Lucy!" Jedním skokem byla u ní a zabořila jí tvář do srsti. „Myslela jsem, že je po ní. Viděla jsem…" Trhla sebou a začala v kožichu pátrat po ráně.

„To nebyla skutečnost," řekla Mia tiše. „I jeho meč byla jen iluze, zlý trik, kterým tě pokoušel. Aby tě donutil zopakovat starý hřích. Nešlo mu o tvou smrt, ještě ne. Chtěl tvoji duši a tvoji moc."

Ripley naposled objala Lucy a pak se narovnala a pohlédla na Miu. „Ale prohrál, nebo ne?“

„To rozhodně.“

„Věděla jsi to předem?“

„Viděla jsem jen části.“ Mia zavrtěla hlavou. „Ne tolik, abych měla jistotu, spíš jen strach a pochybnosti.“ Vztáhla ruku, když k nim přistoupila Nell. „Ale v srdci jsem věděla, že neselžeš. Jen hlava si nebyla jistá. Ty jsi pro mě totiž vždycky byla hádanka.“

„Mohla jsem to udělat. Byla jsem na to dost šílená a vyděšená. Ale cítila jsem vás obě v sobě. Tohle jsem nechtěla,“ sykla zuřivě. „Vždycky jsem se tomu bránila.“

„Život je těžký,“ trhla Mia ramenem. „Musíš hrát s kartami, které dostaneš, nebo to vzdát.“

„Já věděla, že vyhraješ.“ Nell ji vzala za poraněnou ruku a rozevřela jí prsty. „Tohle je třeba ošetřit.“

„Udělám to sama. Není to tak zlé.“ Ripley stiskla rty. „Chci tam mít jizvu,“ řekla pak. „Stojím o ni.“

„Pak tedy…“ Nell jí prsty opět volně zavinula. „Vezmeme se Zackem pana Hardinga zpět do domu. Potřebuje teplé jídlo. Je otřesený, zmatený, ale jinak…,“ ohlédla se tam, kde Zack zvedal Hardinga na nohy, „…zázračně nezraněný. Skoro nic si nepamatuje.“

„Tak to tak necháme,“ dožadovala se Ripley. „Fajn, dáme do pořádku i zbytek.“ Zvedla tvář k nebi, kde se mraky rozestupovaly a mezi nimi vysvitl jasný, čistý měsíc. „Bouře odchází,“ zašeptala.

Mia přikývla. „Prozatím.“

Ripley otevřela pusu a znovu se zadívala na Hardinga. „Možná by ho mohli odvést chlapi a dát nám ještě minutku.“

„Tak dobře. Řeknu to Zackovi.“

Vítr se změnil ve vánek, který zavoněl nocí a mořem. Ripley počkala, až se muži a veselý pes vydají k domu.

Spolu s Miou a Nell uzavřely kruh. Pak uchopila rituální meč, který byl naprosto skutečný, a očistila ho. Zpěněný příliv něžně dorážel na břeh a smáčel jí boty.

„Když jsem zvedla ten meč," promluvila s vědomím, že má přítelkyně po svém boku, „zatoužila jsem po krvi. Bylo to silné. A než dopadl, zdálo se to jako věčnost." Přešlápla z nohy na nohu. „Tyhle vidiny pro mě nejsou. To je tvůj obor, Mio. Většinou. Ale teď se mi honily hlavou. Viděla jsem Maca, Maca a mě. Rodiče, bráchu. A taky nás tři v tom lese na podzim. Viděla jsem Nell. Držela v náruči dítě."

„Dítě," pronesla Nell zasněně a položila si ruku na břicho. „Ale já nejsem…"

„Ne, ještě ne."

„Ach bože!" Nell nadšeně vykřikla a rozesmála se. „Bože můj!"

„Každopádně," pokračovala Ripley, „jsem viděla hodně věcí. Taky tři sestry u světelného kruhu v lese. A tu, které říkali Země, v bouři na téhle pláži. Hodně obrazů, které rychle přicházely a překrývaly se, ale každý z nich docela jasný."

„A viděla jsem tebe, Mio, jak stojíš na samém okraji těch svých útesů, Jsi sama a pláčeš. A všude kolem je temnota, jaká dnes vycházela z Hardinga. Chtěla tebe. Celou dobu jí jde nejvíc o tebe."

Mia pocítila mrazení, ale přikývla. „Takže chceš říct, abych si dávala pozor?"

„Velký pozor. Ale zahlédla jsem i něco jiného, ve chvíli kdy jsem zarazila meč. Takový poslední záblesk. Nás tři, jak stojíme v kruhu A pochopila jsem, že je to dobré. Chci říct, že to může být dobré. Když uděláme, co je třeba, a správně si vybereme."

„Ty sis dnes zvolila to správné," připomněla jí Mia. „Důvěřuj mi, že to taky dokážu."

„Jsi z nás nejsilnější."

„Ale, ale, že bych slyšela kompliment?"

„Fakt? Tak v magii jsi ta nejsilnější. A to, co po tobě půjde, bude mít taky větší sílu."

„Nikdo z nás už není sám." Nell vzala za ruku Miu a pak i Ripley. „Jsme tři."

Ripley také podlil ruku Mie, aby dokončila spojení. „Jo. Jsme tři čarodějnice.“

Ripley si opakovala, že dělá, co se patří, ale ještě se z toho nemusí radovat. Sledovala, jak Nell uklidňuje a ošetřuje Hardinga. Posilňuje ho polévkou a čajem. Od Mii si nechala ošetřit a ovázat ruku. Ale Macovi se vyhýbala, dokud se nevydali na cestu ke žlutému domku.

„Můžeme tvé přístroje odvézt už dnes, jestli chceš.“

„Zajedu pro ně zítra,“ odpověděl. Nedotýkal se jí. Vycítil, že na to ještě není připravená.

„Myslím, že Harding tu knihu nakonec přece jen napíše.“

„Možná ne takovou, jakou zamýšlel. Ale jo, mám dojem, že Nell ráda tou knihou pomůže jiným zneužívaným ženám. A on teď bude docela použitelný, když z něj byl…“

„Vyhnán zlý duch?“

„Tak nějak. Můžu ti položit jednu technickou otázku?“

„Asi jo.“ Byla nádherná noc. Chladná, čistá a jasná. Neviděla důvod, proč je stále tak podrážděná. „Jak jsi poznala, že ho zastaví krev?“

„To přesně nevím.“

„Že by zděděná vědomost?“ pomáhal jí Mac, ale trhla ramenem.

„Možná. Na tohle jsi expert ty. Ale magii máme v krvi. V mojí,“ zvedla ruku, „i ve tvé, i když ta je už dost zředěná.“ Zvedla hlavu, protože se zasmál. „Myslím, že je to přesné,“ dodala. „Krev je médium i obětina, cokoli. Je to život.“

„Nehádám se.“ Zastavil se na kraji hájku, kde měsíc skrze větve prosvěcoval měkký stín. „A to bylo všechno?“

„Pak je tu pouto. Citové – ale taky rozumové a snad i rituální. Nevím.“

„Láska.“ Odmlčel se. „Proč se to najednou zdráháš říct?“

„Ještě jsi mě nikdy neviděl jako dneska,“ vyhrkla. „Všechno co bylo předtím, se zdá po dnešku jako dětská hra.“

„Byla jsi neuvěřitelná.“ Díval se, jak úžasem rozevřela oči. Bude to zábava, pomyslel si, vyrážet jí takhle dech dalších padesát nebo šedesát let. „Myslelas, že se kvůli dnešku změní, co k tobě cítím?“

„Ne. Já nevím. Málem jsem se nechala svést, Macu. Možná jsem odešla z domu s tím, že se třeba obětuju. A neříkej, že je to pitomý nápad, protože to už vím taky.“

„Takže si to můžu ušetřit.“

„Fajn. Ale čím víc jsem se vzdalovala od domu a od vás všech, tím víc jsem toužila po pomstě. A jednu chvíli, jednu dlouhou chvíli, jsem se málem změnila a sáhla potom co se nabízelo. Ta síla byla neskutečná – obrovská a svůdná.“

„Ale nevzala sis ji.“

„Ne.“

„Proč?“

„Víc jsem chtěla sebe. A taky tebe. A… zní to hloupě.“

„Stejně to řekni.“

„Mnohem víc jsem chtěla spravedlnost.“

Položil jí ruce na ramena a lehce ji políbil na čelo, Pak zvedl její ovázanou ruku a políbil ji do dlaně. „Řekl jsem, že jsi byla neuvěřitelná, a to taky přesně sedí. Vycházelo z tebe takové světlo. Nic ho nemohlo zeslabit. A teď… jsi zase jen moje holka.“

„Tvoje holka,“ odfrkla si. „Dej pokoj.“

„Celá moje,“ řekl a udělal to, co chtěl udělat od chvíle, kdy ji viděl se zářícím mečem nad hlavou. Zvedl ji do náruče a málem ji rozdrtil, když hledal její rty. „Vezmi si mě a žij se mnou v domě u moře.“

„Ach bože, Macu, já tě miluju. To je lepší než cokoli, je to víc než všechno ostatní. Kruci,“ zvrátila hlavu dozadu, „Ono *je* to všechno.“

„A to teprve začínáme.“

Položila mu hlavu na rameno, zatímco ji hladil po vlasech. Inteligence, silné tělo, štědré srdce, napadlo ji a usmála se, celý můj.

„Když jsem v sobě cítila tu sílu, připadala jsem si neporazitelná a úžasná. Jako by mi v žilách kolovalo tekuté zlato. A víš, jak se cítím teď?“

„Jak?“

„Ještě líp.“

Opět k němu obrátila tvář, aby ho znovu mohla políbit. Šumění moře v dálce připomínalo stálý tlukot srdce a bílý měsíc jim plul nad hlavou. Noc kolem se tetelila dozvuky kouzel.

A to jim stačilo.